

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BOMBSHELL EFFECT

KARLA SORENSEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

BOMBA ETKİSİ KARLA

SORENSEN

© 2018- Karla Sorensen

Tüm Hakları Saklıdır

Kapak Tasarımcısı-Najla Qamber Design www.najlaqamberdesigns.com

İç Tasarım- Indie Girl Promotions www.indiegirlpromotions.com

Düzeltilme- Jenny Sims, Editing4Indies

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması bu ticari markaların yayınlanması/kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

*Bana futbolu sevmeyi öğreten babam ve sonsuza kadar en sevdiğim oyuncu olacak Peyton Manning için.
Neden hala onun emeklilik konuşmasını ağlamadan izleyemiyorum.*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür](#)

[Karla Sorensen'in diğer kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

"Takım sahibinin cenazesini kaçıran pisliğin sen olduğuna inanamıyorum."

Göğsümden çıkan iç çekiş derin ve yavaştı, bu benim kariyerimin başlarında dilimi tutmaya çalışırken öğrendiğim bir teknikti. Menajerim Randall işinde iyiydi. Gerçekten iyiydi. Washington Wolves'ta quarterback olarak geçirdiğim on iki yıl boyunca, bana o kadar çok sponsorluk anlaşması sağladı ki maaşıma neredeyse hiç dokunmam gerekmedi. Randall'ın iyi olmadığı şey ise, benim bir hata yaptığımı düşündüğünde anlayışlı olması.

Oysa ben hata yapmamıştım.

"Faith kolunu kırdı, Randall." Alnımı ovuşturdum çünkü elbette patronumun cenazesini kaçırdığım için kendimi tamamen berbat hissediyordum. Robert Sutton III'ün benim yokluğumda gömüldüğünün önemini bana hatırlatmasına gerek yoktu.

Kısa bir nefes verdi, öfkesi belliydi. "Başka biri onu acil servise götürebilirdi."

Randall'ın iyi olmadığı bir başka şey de baba olmanın ne demek olduğunu anlamaktı. Hem de bekar bir baba. Babalık içgüdüsünün tek göstergesi, ofisinin pencere pervazında duran kurumuş kaktüse ılık su dökmektir.

Beni göremese de *başımı* salladım. "Başka biri yapabilirdi."

Konuşmaya başladığında, sözünü kestim.

"Ama ben işleri böyle yürütmem. Bu, onun ilk kez kemiğini kırması ve annem şehir dışında. Beni bu konuda zorlama."

Her şey bitti, medya umursamadı ve sponsorluk anlaşmalarım da zarar görmeyecek."

Konuştuktan sonra oluşan sessizlik bana iki şey söyledi.

1- Onun kararımı sorgulamasına gereğinden fazla sinirlendim.

2- Yorgun olduğum için gereğinden fazla huysuzdum.

Bu iki şey, zaten ağır olan omuzlarıma olması gerekenden çok daha fazla yük bindiriyordu. Sağımda, Faith uzun gri kanepede oturmuş Kindle'ında sessizce oyun oynuyordu. Bir kolu, kumaşta sadece benim imzamın bulunduğu parlak pembe bir alçıya sarılmıştı, diğer kolu ise oynadığı oyun ya da okuduğu kitap için ekranı ustaca kaydırıyordu. Washington Gölü'ne bakan büyük sürgülü cam kapılardan içeri giren güneş ışığı, onu altı yaşından çok daha büyük gösteriyordu.

Göğsümdeki, onun adının kalıcı olarak dövmeyle kazındığı bölgedeki bir yeri ovuşturdum, çünkü bazen onun genç bir kadın haline geldiğini düşünmek bile kalp krizi geçirdiğimi sanmama yetiyordu.

Randall, ses tonumdan ruh halimin pek iyi olmadığını anlayarak sonunda konuştu. "Sezon dışı, Luke. Medya, ilgi çekeceğini düşündüğü her şeyi haber yapar. Robert'ın cenazesine katılmaman da dahil."

"Bu konuda bir açıklama yapmayacağım," diye tersledim. "Takım arkadaşlarım Robert'a çok saygı duyduğumu biliyorlar. Yönetim de biliyor. Başka kimseye bir şey açıklamam için hiçbir neden yok. Açıklamam gerekmemeli."

"Katılıyorum." Sesi yatıştırıcıydı, bu da beni daha da sinirlendirdi. "Gerek yok. Ama otuzlu yaşlarının ortasındasın, Twitter hesabın yok, Instagram hesabın yok, sosyal medyadaki varlığın seksen yaşındaki büyükanneminkinden bile kötü, bu da hayranlarının senin tüm düşüncelerini görme hakkına sahip olmadıkları anlamına geliyor."

Bunun bir nedeni vardı. Uzun bir antrenman gününün ardından eve geldiğimde, Faith'e odaklanmak istiyordum. Fotoğraf çekip hashtag'ler bulmak ya da yüz kırk karakterlik bir alana zekice bir düşünce sığdırmak istemiyordum. Ya da daha kötüsü, direkt mesajlarıma gelen saçmalıkları filtrelemek istemiyordum. Faith'in yakaladığı gün

Telefonumu aldım ve yanlış yere dokundum, çıplak bir kadının fotoğrafının olduğu ve benimle buluşmak isteyip istemediğimi soran bir mesaj açıldı, tüm hesaplarımı sildim.

Onu görmek istemiyordum, dolayısıyla Faith'in görmesini de kesinlikle istemiyordum. Bunun futbolla hiçbir ilgisi yoktu. Maçları kazanmam için bunların hiçbiri gerekli değildi.

"Göğüsler!" diye bağırıyordu iki yaşındaki Faith. Bu, içki içmeyen bir adamı içkiye yöneltecek kadar yeterliydi.

Randall boğazını temizledi ve ben kendimi zorla sohbete geri döndüm.

"Randall" diye iç geçirdim, "Futbol oynamak için bunlara ihtiyacım yok. Peyton Manning hiç sosyal medya kullanmadı ve kariyeri bundan zarar görmedi."

"Kendini Peyton Manning ile mi karşılaştırıyorsun?" diye sordu masumca. Onu testislerine yumruklamak istedim.

Faith kanepede hareket ettiğinde yüzünü buruşturdu, ben de telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "İyi misin, turbo?"

Ona iki yaşındayken taktığım takma adla seslendiğimde, bana hızlıca bir gülümseme attı. "İyiyim baba. Sadece çok sert bıraktığımda canım yandı."

Onun cevabına başımı salladım ve derin bir nefes aldım, sonra mutfak tezgahına döndüm, telefonumu yüzümle omzum arasına sıkıştırdıktan sonra parlak beyaz yüzeye yumruklarımı dayadım.

"Dinle," dedim ona, "bir muhabir kapıma gelip neden orada olmadığını sormadıkça, açıklama yapmayacağım."

"Neden?"

Ağzımdan çıkan ses tamamen şüpheli bir eğlenceydi. Bir liste mi istiyordu?

Ah, medya, seni nasıl da nefret ediyorum? Nedenlerini sayayım.

"Çünkü ne dediğimin önemi yok, Randall. Kendi gerçeklerini uydururlar, sözlerimi çarpıtır ve hikayelerine uydururlar."

"Tanrım, ne kadar alaycısın."

"Beni suçlayabilir misin?" diye sordum. Sessiz kaldı.

" sanırım." O kafasını boğazını boğazını "Ama gel haydi. Bir cümle."

"Hayır."

Robert'ın ani kalp krizi geçirmeden önce onunla yaptığım son konuşma çok iyiydi. Anlamlıydı. Bana, başardığımız her şeyden gurur duyduğunu, ancak daha fazlasını başarmak için önümüzde uzun bir gelecek olduğunu söyledi. Ona harika bir patron ve iyi bir insan olduğunu söyledim, o da sırtıma bir şaplak attı.

Bu hikayeyi kimseyle paylaşmam gerekmiyordu. Bu benim onunla olan geçmişimdi, kamuoyuna malzeme olarak kullanılmak için değil.

Hoparlörden hafif bir öfke sesi geldi. "Sen çok inatçı bir adamsın Pierson. Proaktif olmayı hiç duymadın mı?"

Neredeyse gülecektim. Neredeyse. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı, çünkü aklıma sezonun başlamasıyla birlikte profesyonel futbolcuların mücadele ettiği normal yıpranmaya karşı koymak için yapılan şafak antrenmanları, kas çalışmaları ve evimin alt katının kuzeybatı köşesindeki ofisimde saatlerce izlediğim filmler geldi.

"Hayır."

"Vay canına," dedi Faith kısa bir nefesle. Arkanı döndüm ve onu kanepeden kalkmış, burnunu sürgülü cam kapıya dayamış halde gördüm. "Barbie'ye benziyor."

"Kim?" diye sordum.

"Kim neye benziyor?" Randall kulağıma fısıldadı. "Sana söylemedim."

"Adam senin maaş çeklerini imzaladı, Piers," dedi Randall, takım arkadaşlarım arasında yaygın olan takma adımı kullanarak. "Onun alnının yemek masasına değdiği gerçeği hakkında *bir şeyler* söylemelisin. Bunu biliyor muydun? Tam da yemek tabağının üzerinde."

"Kahretsin, Randall," diye mırıldandım, burnumun köprüsünü sıkıştırarak. Faith benim ağızımdan kaçan kelimeyi fark etmedi, yoksa küfür kavanozuna bir dolar koymak zorunda kalacaktım. "Biraz saygı göster. Adam kalp krizi geçirdi."

"En azından sezon başlamadan önce ölmüş. Belki de bu, dengeleri çok fazla bozmaz. Onun yerine kim geçecek, biliyor musun?"

"On iki yıl sonra, hala senin gerçek bir ruhun olduğuna tam olarak ikna olmuş değilim."

"Tabii ki var."

Faith'in ağzı açık kaldı ve ben kapıdan içeri baktım ama hiçbir şey göremedim. Camın çok yakınında duruyordu, konuştuğunda camın buğulanmasını görebiliyordum. "Mayosuna bak. Keşke ben de öyle bir mayo giyebilseydim."

Babamın uyarıcı sesleri kafamın içinde gürültüyle çınladı. "Şey, Randall, gitmem gerek."

"Bir açıklama yapmalısın. Robert Sutton III, birinci sınıf bir patron, harika bir lider, falan filan, bir şeyler. Herhangi bir şey. Çünkü bahse girerim, bu olayı büyük bir mesele haline getirecekler."

"Baba," diye neredeyse sızlanarak, "lütfen gidip merhaba diyebilir miyiz? Buraya bakıyor. Sanırım beni gördü!"

Boynumun arkasındaki tüyler diken diken oldu çünkü yanıımızdaki ev, buraya taşındığımızdan beri boş duruyordu. Hayranların oyuncuların nerede yaşadığını öğrenmesi alışılmadık bir şey değildi, ama Seattle'ın hemen dışındaki Washington Gölü'nün kıyısındaki mütevazı evimize taşındığımızdan beri, son on sekiz aydır radarın dışında kalmayı başarmıştık.

Eh, diye düşündüm, evin arkasından uzanan muhteşem manzarayı, güneşin su yüzeyinde bir ayna gibi parıldadığını izlerken, bu mütevazı evin bir NFL oyun kurucusu için mütevazı olduğunu düşündüm.

Ancak Google hakkında pratik bilgiye sahip olan herkes, isterse yeterince derinlemesine araştırma yapabilirdi. Birkaç yıl önce takımın kaldığı otele gelen, hangi odada kaldığını öğrenen ve odaya servis elemanı olduğunu sandığım için trençkotunu açan kadın gibi.

O trençkotun altında hiçbir şey yoktu.

Faith odada uyumuyor olsaydı, kapıyı yüzüne çarparak kapatırdım. Bunun yerine, ona soğuk bir "Teşekkürler, ama gerek yok" dedim.

"Randall, gitmem gerek."

"Hayır," dedi acil bir şekilde, "yapma."

Başparmağımı ekrana bastırdım ve telefonu tezgahın üzerine attım. Faith daha iyi görebilmek için parmak uçlarına yükseldi ve bu hareket, o sabah yaptığım kahverengi örgünün sırtında sallanmasına neden oldu.

"Kime bakıyorsun, turbo?"

Omzunun üzerinden bana baktığında, gülümsemesi gözleri kadar büyüktü. "Belki de yeni komşumuzdur. Çok *güzel*, baba. Gidip merhaba demelisin. Onu mahalleye hoş geldin demelisin. Belki de yalnızdır."

Heyecan ve hayranlıkla dolu aceleci sözleri, bu kadar hassas bir konuyu ele almamış olsaydı, belki gülümserdim. Belki gülerdim. Bunun yerine, gözlerimi sıkıca kapattım çünkü harflerin arasında, tatlı sesiyle masumca bir araya getirilen kelimelerin arasında duyabildiğim tek şey, hiç tanımadığı annesini özleyen bir kızdı. Kariyeri o kadar yoğun olan bir babaya mahkum, sanki hiçbir şey onunla ilgili değilmiş gibi görünen bir kız. Oysa yaptığım *her şey* onunla ilgiliydi.

Faith'in arkasına geçtiğimde, ellerimi onun minik omuzlarına koyarken gözlerimi ona dikip baktım. Kolu kırıldıktan sonra çok kırılgan hale gelmişti. Ben de birkaç kez morluklar, birkaç kez beyin sarsıntısı, yarım düzine maçı kaçırmama neden olan kas yırtıkları ve iki sezon önce playoff şansımızı kaybetmemize neden olan bir ayak bileği burkulması yaşamıştım. Ama Faith'in oyun parkındaki aletten düşmesini görmek, acı içinde ağlamasını duymak ve hastane yatağında yatarken korkusunu görmek kadar korkutucu bir şey yoktu.

Şimdi, ellerim onun cildine değdiğinde, tek hissedebildiğim kemiklerin narin uzunluğuydu ve tek düşünebildiğim, ona hiçbir şeyin zarar vermemesi için ne kadar ileri gidebileceğimdi. Bu mantıksızdı, tamamen irrasyoneldi, ama bunu durdurmak, sırf irade gücümle kalbimi durdurmaya çalışmak kadar zordu.

"Baba." Diye iç geçirdi, başını geriye eğip bana baktı. "Ne var, turbo?"

"Yeni komşumuza bakmıyorsun bile."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onun yeni komşumuz olduğunu bilmiyorsun.

Belki kaybolmuştur."

Faith gözlerini devirdi ve kıkırdadı.

Sonunda başımı kaldırdım. Keşke kaldırmasaydım.

Çünkü eğer o bizim yeni komşumuzsa, o zaman cehennemdeydim.

Bizim evimiz gibi, yan komşumuzun evi de Washington Gölü'ne bakan üç katlıydı. Ana kattaki teras, benimkine benzer şekilde, geniş ve evin tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu, ama normalde boştu. Burada yaşadığımız süre boyunca, kış ayları dışında düzenli olarak gelen bahçe ekibi dışında, bu mülkte tek bir kişi bile görmemiştim.

Şimdi boş değildi. Faith'in Barbie'ye benzediğini söylemesine rağmen, aklıma gelen ilk şey, neden komşumuzun terasında bir oyun arkadaşı dolaşıyor oldu?

Ne yazık ki, gördüklerimi kataloglamak için harcadığım birkaç saniye içinde, sanki biri sağlam bir şekilde yere basan ayaklarımın altına bir dinamit çubuğu sokmuş ve bir santimlik fitili yakmış gibi hissettim. Kaçmak imkansızdı ve bunun üzerimde yarattığı etkiyi görmezden gelmek düşünülemezdi.

Bacakları sonsuz, bronz ve sıkıydı; karnı düzdü; saçları uzun, sarı ve gürdü. Giydiği siyah bikini, dolgun ve açıkça doğal göğüslerini zar zor örtüyordu ve o anda kendi akıl sağlığım için başka yere bakmak zorunda kaldım. Kızım önümde duruyordu ve komşumuzun evinde sergilenen göğüslere bakarken düşüncelerimin gidebileceği iyi bir yer yoktu.

"Lütfen, lütfen, lütfen gidip merhaba diyebilir miyiz?" Faith tekrar sordu, arkasını dönüp bana tüm silahlarını gösterdi. Gözleri? Geniş ve yalvaran, benimkilerle aynı kahverengi tonunda. Elleri? Alçısı izin verdiği kadar birbirine kenetlenmiş ve sanki hayır dersem kalbini kıracaktım gibi kalbinin üzerinde birleştirilmişti.

"Onun kim olduğunu bilmiyoruz, tatlım," diye nazikçe açıkladım. "Belki yeni komşumuzdur, ya da belki sadece hafta sonu için kiralamıştır. Yabancılar hakkında sana her zaman ne derim?"

Omuzları çöktü ve kendimi Grinch gibi hissettim. "Kendimizi tanıtırsak yabancı olmaz."

"Doğru," diye kabul ettim, "ama yine de selam vermeyeceğiz."

Hayal kırıklığına uğramış yüzüne bakarken, kendimden izler gördüm. Ama annesinin izlerini de çok gördüm, Faith'in Cassandra'nın birkaç fotoğrafından anlayabileceği izleri. İlişkimiz kısa sürmüştü, etkileri ise kalıcı olmuştu ve Faith altı aylık olmadan önce Cassandra bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti.

O altı ayda, Cassandra'nın tatlı ve seksi doğasının yavaş yavaş açgözlülükle yeşerdiğini gördüm; çocuk nafakası talepleri artarken, Faith'le geçirmek istediği zaman neredeyse aynı oranda azaldı. Tabii ben ödeme yapmazsam.

Onun sonsuz ATM'si olmayı kesin bir şekilde reddettiğim için bulduğu çözüm, dedikodu gazetelerine bizim "romantizmimiz" hakkında uydurma bir hikaye satmaktı. Bir hafta sonra öldüğünde buna itiraz edemedim. Pislik gibi görünme riskini göze alarak, Faith bir gün Google'ı kolayca kullanabileceği için onu yalancı olarak damgalamak istemedim.

Randall'ın ısrarı üzerine zaten babalık testi yaptırmış olmamız, Cassandra'nın ölümünün ardından ona karşı yaptığım iddianın tartışmasız kalmasının tek nedeniydi.

Basın bu konuyu çok iyi değerlendirdi. Yıldız futbolcu artık bekar bir babaydı ve onun sattığı hikayeden sonra, Cassandra ile olan ilişkim mide bulandırıcı derecede romantikleştirildi. Hikayemle ilgili çılgınlık çok uzun sürmedi, ama medyaya karşı içimde kötü bir tat bırakmaya yetti.

Oyunun bu yönlerini nefret ediyordum. Hayranlarım, evli olmadığım için bacaklarını yeterince açan herkesle yatacağımı düşünüyorlardı. Medya, hayatımın ayrıntılarını kurcalıyor, bunları bir araya getirip dergileri satacak ve reytinglerini artıracak bir hikayeye benzetiyordu.

Faith, benim kararımdan vazgeçmeyeceğimi anlayınca alt dudağını dışarı çıkardı, ama tartışmadı. Kindle'ını alıp tekrar kanepeye oturduktan sonra bana üzgün bir bakış attı. "Sadece sıkıldım. Burada oynayacak kimse yok ve büyükannemi özlüyorum."

Yorgun bir şekilde kanepeye gidip yanına oturdum ve kolumu omuzlarına doladım, o da bana yaslandı. "Biliyorum. O ve büyükbaba birkaç gün içinde dönecekler, tamam mı?"

Sen de biliyorsun ki, şimdi tatil yapması gerekiyor çünkü ben tam zamanlı işe döndüğümde ona çok ihtiyacımız olacak.

"Sen zaten çalışıyorsun," diye işaret etti. Yüzündeki tatlı ve biraz hüzünlü ifade kalbimi sızlattı. Haksız değildi. Her gün takımımızın tesislerinde antrenman yapıyordum ve her hafta takım toplantıları vardı. Günlerimi alan antrenmanları saymıyorum bile. Normal sezonun zorlu ve yorucu programı değildi, ama yine de işti.

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Gülümsedi ve daha da içime sokuldu. "Birinci sınıfta. İkinci sınıfta daha da akıllı olacağım."

Onun bu kadar doğrudan ve kelimesi kelimesine verdiği cevap beni gülümsetip gözlerimi kapatmaya itti. Böyle anlarda, berbat fıstık ezmeli ve reçelli sandviçler yapan, parmaklarım çok büyük olduğu için saçlarını düzgün örmeyi beceremeyen sıradan bir baba gibi davranabilirdim. Medyanın Robert'ın cenazesindeki yokluğumu sansasyonel hale getirip getirmeyeceğini veya güvertede duran bomba gibi kadının daha yakından bakmak isteyen rastgele bir hayran olup olmadığını merak etmediğimi iddia edebilirdim.

Telefonum, bıraktığım tezgahın üzerinde titredi ve onu almaya gitmeden önce Faith'in başına bir öpücük kondurdum.

RANDALL: ESPN'i aç, pislik herif. Bana 100 dolar borçlusun. Açıklamanı ne zaman yapmak istediğini bana bildir.

ANINDA, sanki biri omuzlarımin üzerine çelik bir kiriş düşürmüş gibi oldu. Ağırlığını o kadar net hissettim ki sırtım ağrımaya başladı. Uzaktan kumandayı kanepenin karşısındaki duvara monte edilmiş televizyona doğrultarak ESPN'yi açtım. *SportsCenter'in* tanıdık masası ve stüdyo arka planı ekrana geldi. Ekranın sol üst köşesindeki grafikte kendi resmimi görünce kaşlarımı çattım.

"Dün, arkadaşlar, aile ve üyeler, geçen hafta ani bir kalp krizi sonucu vefat eden Washington Wolves'un uzun süredir sahibi olan Robert Sutton III'ün hayatını anmak için bir araya geldi.

Ancak, takımın uzun süredir quarterback'ı olan Luke Pierson'ın törene katılmaması dikkat çekti. Wolves organizasyonuna yakın bir kaynak ESPN'ye, Pierson'ın kariyerinde ikinci kez Super Bowl'a katılamaması nedeniyle geçen yıl Sutton ve Pierson arasında gerginlik yaşandığını söyledi. Pierson'ın Wolves'taki kariyeri, sakatlıklar ve bir sezon sonundan diğerine uzanan hayal kırıklıklarıyla dolu geçti."

Eş sunucu, sinisi bir gülümsemeyle yana doğru baktı. "Patronunun cenazesini kaçırır mıydın?"

Şaşkın bir ifade takındı ve ben yine birine yumruk atmak istedim. Tercihen Randall'a. "Tabii ki hayır. Patronlarımı seviyorum."

Ekran dışında, kamera ekibinin bastırılmış kahkahaları duyuluyordu.

Eş sunucusu, "Ne *yapacaksın?*" anlamında ellerini kaldırdı. "Belki önemsiz bir şeydir, ama sahadaki lider, saha dışındaki liderine saygısını göstermek için gelemiyorsa, bence bunda bir sorun var."

O da başını salladı. "Katılıyorum. Burada kesinlikle bir hikaye var ve bu, Wolves'un normal sezona girerken iyiye işaret değil." Başka bir kameraya bakarken gülümsemesi parlak ve alıştırılmıştı. "Hemen döneceğiz, bizi izlemeye devam edin."

Uzaktan kumandadaki kapatma düğmesine gereğinden fazla sert bastım ve ellerimi belime koydum. "Orospu çocuğu."

"Baba." Faith kıkırdadı.

Boynumun arkasını kaşıyarak, cüzdanımdan bir dolar çıkardım ve yanından geçerken onun kucağına bıraktım. "Üzgünüm, turbo." Sinirden cildim yanıyor, ellerim huzursuz ve karıncalanıyordu. "Aşağı inip biraz egzersiz yapacağım, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa bağır."

Evimdeki spor salonuna inerken siyah boks eldivenlerimi ve el bandajımı aldım. Ve terasta yine bir hareket gördüğümde gözlerimi kaydırıcıdan ayırdım.

Orada görmem gereken hiçbir şey yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğümü bilmiyorum. Fırıncılık benim işim değildi. Aslında, önümdeki dağınıklığa bakarken, daha önce hiç cupcake yapmaya çalıştığımı hatırlayamadım. Ama hayatımın şu anki döneminde, yeni şeyler denemek istememe neden olan bir şey vardı. Eskiden yapamayacağımı düşündüğüm şeyleri denemek.

Parlak pembe renkli krema, kekin üzerinden granit tezgahın üzerine damladı. Ev yapımı keklerin üzerine krema sürmek gibi bir şeydi. Kekin tadı kötü değildi, ama sadece dört talimat içeren bir kutu satın aldığınızda, bunu mahvetmek zordu. Benim için bile.

Krema her cupcake'in üzerinden yavaşça erirken, telefonumu aldım ve ana ekran düğmesine bastım.

"Siri, krema neden cupcakelerimden eriyor?"

Oh, bunu yüksek sesle söylemek bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi. Yirmi altı yaşındaki bir genç, cupcake'lere krema sürmeyi nasıl bilmez?

Birkaç bağlantıyı inceledikten sonra, kremayı eklemekten önce kekleri soğutmak gerektiğini fark edince yüzümü buruşturdum. Çok dikkatli bir şekilde, her kekin üzerindeki pembe lekeleri kazıdım ve biraz soğumaları için boş buzdolabına koydum.

Onları buraya koyduktan sonra, dönüp evin etrafına baktım, ev de buzdolabı kadar boştu. Ailemden kimse buraya gelmeyeli yıllar olmuştu.

Bu beni bir anlığına şaşırttı, bastırılmış kederin boğucu ağırlığı ciğerlerimi çimentoya çevirdi, ta ki nefes alabilene kadar.

Ailem. Artık ailem sadece bendim.

Tamam, hayır. Henüz ağlamamıştım ve şimdi de ağlamaya başlamayacaktım.

Endişelenecek cupcakeler varken o yola girmeyecektim.

Mümkün olan en sağlıklı şekilde, üç yıldır görmediğim babamı önceki gün gömdüğümü ve yirmi yıldan fazla bir süre önce annem öldüğünde bana kalan ve son beş yıldır boş duran evde durduğumu aktif olarak inkar ederdim.

Buraya son geldiğimden beri bazı şeyler yenilenmişti, belki de babam Milano'dan dönüp burada yaşayacağım konusunda zayıf bir umut beslediği içindi. Yeni mutfak tezgahları ve aletleri. Daha önce hiç görmediğim banyo zemini. Ama yine de, neredeyse hiç mobilya yoktu. Washington Gölü'ne bakan tek bir sandalye. Ana yatak odasında, yumuşak pembe bir yorganla kaplı, büyük gri başlıklı bir yatak. Mutfak adasına dayalı birkaç tabure.

Yeni bir hayata başlamak için boş bir tuval gibiydi.

Boşluk, boş anlamına gelen hoş bir kelime değil miydi? Etrafımdaki sessizlik kulaklarımı sağır ediyordu ve belki de yapmam gereken gibi bu sessizliğe dalmak yerine, dönüp Bluetooth hoparlörümü buldum, Kesha'nın şarkılarını son ses açtım ve yeni bir parti krema yapmaya başladım. Bu, duygularımın içine dalmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Tam da bu zihinsel olarak sağlıklı düşüncüyü kurarken, telefonum çalmaya başladı ve parmaklarımın kremayla kaplı olmayan tek kısmı olan küçük parmağımın kenarıyla aramayı cevapladım.

"Alo?" Mutfakta dans etmekten nefes nefese kalmıştım.

"Bayan Sutton? Ben DeHaan, Kuyper ve Marston hukuk bürosundan Miles Kuyper."

İç geçirdim. Babamın avukatları. Onlardan biriyle daha önce tanışmıştım. Steril bir masanın arkasında oturmuş, babamın mirasının tek varisi olduğumu ve bahsettiği hayır kurumları dışında, bana yüklü miktarda çekler gönderileceğini söylemişti. "Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?"

Boğazını temizledi. "Öğleden sonra tekrar ofisimize gelebilir misiniz? Babanızın vasiyetine küçük bir ekleme yaptık ve size bunu bildirmemiz gerekiyor."

Bir sonraki kekin üzerine krema sürerken kaşlarımı çattım.
"Tabii, sorun yok mu?"

"Oh, sorun yok. Her şey yolunda. Sadece geçen hafta fark etmediğimiz ek bir vasiyet var."

Duvardaki saate baktım. "Tabii. Size uygunsa, bir saat içinde şehir merkezinde olabilirim."

"Harika. Yakında görüşürüz."

O önce telefonu kapattı, ben de telefonumu tezgahın üzerine bırakıp krema yapmaya devam ettim.

Yirmi dakika sonra geri çekilip memnuniyetle başımı salladım. Çok güzel değillerdi, ama en azından benim önceki felaketim gibi Buzzfeed'in Pinterest'teki epik başarısızlıklar makalesinde yer almayacaklardı. Ama şimdi iki düzine pembe kremalı kekim vardı ve bunları paylaşacak kimsem yoktu.

Güneşin parladığı göle bakarken dudaklarım büzüldü.

Sağımda bir hareket gördüm. Komşumun mavi evinin göl manzaralı büyük bir sürgülü kapısı vardı ve kapının çerçevesinden, ellerini cama dayamış bir kız çocuğu bana bakıyordu. Benim ona baktığımı fark edince, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve çılgınca el salladı.

İstemediğim dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Ona doğru parmaklarımı salladım ve inanılmaz bir şekilde, sanki ona parlak pullarla kaplı bir midilli atmışım gibi gülümsemesi daha da büyüdü.

Benim durduğum ev gibi, onun evi de büyüktü ve tertemizdi. Onun arkasını pek göremiyordum, ama sanki tek eğlencesi benmişim gibi burnunu cama dayamıştı. Sağa doğru hareket etti ve tezgâhın üzerindeki keklerin rengiyle aynı pembe bir parıltı gördüm. Kolunda alçı vardı ve kumaş o kadar parlaktı ki, neredeyse güneş gözlüklerimi çıkaracaktım.

Bu fikir birdenbire aklıma geldi ve yapacağım şeyin tamamen yabancı bir şey olduğunu düşünmemeye karar verdim.

İnsanlar yeni komşularına pişmiş ürünler getirirdi, değil mi? Normal insanlar böyle yapmaz mıydı?

Kağıt tabaklara birkaç tane koyarken — kusurlu bir şekilde süslenmiş keklerden oluşan mükemmel bir daire — bir an için beni tanıyacaktı mı diye merak ettim.

Beni tanıyacaklar mı diye bir an düşündüm. Kapıyı annesi açacak ve benim zengin bir adamın kızı, sadece babasının parası ve güzel kıyafetler içinde poz verme ve Instagram'a bir şeyler paylaşma yeteneğimle ünlü Alexandra Sutton olduğumu anlayacak mıydı?

Tamam, pek bilinmeyen dergilerde birkaç kez poz vermişim, ama kendi paramı kazanmış olmam yeterliydi.

Ama belki beni tanımayacaktı. Belki dostça davranıp kapıyı gülümseyerek açacak ve beni kahveye, hatta daha da iyisi, bir kadeh şaraba davet edecekti.

Bu düşünce beni rahatlattı. Belki arkadaş olabilirdik.

Sokağın iki ucunda bulunan evlerimizi birbirine bağlayan küçük yolu bulmak için kapıdan çıkmadan önce, ayaklarıma parmak arası terliklerimi giydim ve bikinimin üzerine beyaz bir örtü giydim. Yanımdaki duvarda asılı olan aynada kendime hızlıca bir göz attım. Saçlarım terasta oturmaktan dağınık hale gelmişti, ama yüzüm güneşten yeterince bronzlaşmıştı, makyaja gerek yoktu. Bir an için, bana bakan taze yüzlü kadın anneme o kadar benziyordu ki, durup ona baktım.

Kalp şeklindeki yüzümden dolgun pembe dudaklarıma kadar, benimle ilgili her şey doğrudan ondan gelmişti. Gözlerim hariç tabii. Okyanus mavisi gözlerimi babamdan almıştım. İyi genler almak piyango kazanmak gibiydi, çünkü yirmi altı yıl içinde öğrendiğim kadarıyla, para içinde doğmuş olsan bile, bazı insanlar sana karşı pislik gibi davranmaktan çekinmiyordu. Ama onlara güzelce gülümsersen, gördüklerini beğenirlerse sana bir şans vermeyi daha kolay kabul edecekleri, hayatın acı gerçeğiydi.

Bu yüzden, cupcakelerimi iki elimle dikkatlice tutarak, yüzümde bir gülümsemeyle komşumun evine doğru yürüdüm.

Garaj kapıları kapalıydı ve güneşten uzak bir açıda olduğu için kapalı ön kapı gölgede kalmıştı. Kaydırmalı kapıda kızı görmemiş olsaydım, evin boş olduğunu düşünürdüm. Sokak, büyük ağaçlar ve çitlerle kıvrımlı olduğu için evlerimiz yol trafiğinden oldukça korunaklıydı. Onlarla arkadaş olmak iyi olurdu.

Yalnız kalmaktan rahatsız olduğumdan değil. Hayır. Kesinlikle değil.

Beton merdivenlerden büyük ön verandaya çıkarken gülümsemem biraz titredi. Parlak beyaz kapının iki yanında iki uzun saksı bitkisi vardı ve kapının her iki yanındaki pencereler mahremiyet için buzlu camdı. Kapıyı çalmak üzereydim ki elim dondu. Bir elimle cupcakeleri dikkatlice dengelerken, diğer elimle saçlarımı parmaklarımla taradım.

"Allie," diye fısıldadım, "saçının mükemmel olup olmadığını umursamayacak. Sadece kendin ol."

Geniş bir gülümsemeyle, cesaretimi topladım ve kapıyı sertçe çaldım, kapıyı açtığında ona ürkütücü bir şekilde yaklaşmamak için biraz geri çekildim.

Cevap gelmedi, bu yüzden bir hata yaptığımı hissettim ama yine de biraz daha yüksek sesle tekrar kapıyı çaldım. Buzlu pencerede pembe bir ışık gördüm ama hemen kayboldu.

"Bir saniye bekleyin," diye küçük bir ses kapıdan bağırdı ve sonra onun ayaklarının ters yönde koştuğunun kesin sesini duydum.

Derin bir nefes aldım ve ayağımın üzerinde ağırlığımı değiştirdim. "Korkma, korkma, korkma" diye kendime telkin ettim. Yabancılarla tanışmak en kötüsüydü. Çünkü tanıştığınızda onların tepkisi tamamen filtrelenmemiş olurdu. Genellikle gözlerinde ve ağızlarının şekillerinde belli olurdu.

Gerginlik ve beklenti içinde nefes alırken, onun küçük sesini ve daha ağır ayak seslerini tekrar duyabiliyordum. Yüzümde, pratik yaptığım kadar samimi bir gülümseme yayıldı. Kapı açıldı ve kalbim ağzıma geldi.

Belki de boyu çok uzun olduğu içindi, 180 cm'yi rahatlıkla aşan, geniş omuzlu ve dövmelele kaplı güçlü kolları vardı. Belki de koyu renkli gözlerinde hiçbir hoş geldin işareti olmadığı ve sert ağızı düz bir çizgi halinde olduğu içindi, çenesi ise Annie Leibovitz'in onu filme çekme şansı olsaydı ağlatacak kadar etkileyiciydi. Kesinlikle, kesinlikle beklediğim gülümseyen anne değildi, beni şarap içmeye ve göl manzarası eşliğinde sohbet etmeye davet edecek olan anne değildi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, ama alçak sesinde hiç sıcaklık yoktu.

Yutkundum ve gülümsememi geniş ve dostça tutmaya devam ettim.

"Ben, şey, size bunları getirmek için geldim." Cupcake tabağını uzattım ve o bir saniye boyunca onlara bakakaldı. Mümkün olsaydı, gözleri daha da sertleşmişti. Göğsü inip kalkıyordu ve giydiği beyaz tişört, sanki spor yapmış gibi terden sırılsıklamdı. Elleri boks bandıyla sarılmıştı ve bu midemi bulandırdı, ama güzel, terli bir erkeğin karşısında mideni bulandırmak istediğin türden iyi bir şekilde değil. "Sadece kendimi tanıtmak istedim."

"Neden?"

Gülümsemem biraz azaldı. "Neden cupcake getirdim?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve koyu renkli kaşlarından biri yavaşça kalktı. Soğuk, buz gibi bir utanç dalgası omurgamdan aşağı kaydı, ben de inatla dik durmaya çalıştım.

"Neden kendini tanıtmak istedin?"

"Çünkü bunun hoş bir şey olacağını düşündüm," dedim ona, sesime neşe katarak ve gülümsememi daha da kaybetmemek için. *Pislik*. Bu, cümlemin sonuna eklediğim söylenmemiş bir eklemeydi.

"Ben şeker yemem." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Tamam, peki." Tabağı, sanki çok şekerli, kek gibi bir kalkanmış gibi kendime doğru çektim. Mantıklı, biliyorum. "Komşuluk yapmaya çalıştığım için üzgünüm."

"Komşuluk mu?" diye tekrarladı ve ağzı sanki limon emmiş gibi büküldü.

Çenemi kaldırıp tekrar gülümsedim, bu durumu kurtarmaya kararlıydım. "Evet. *Komşuluk*. Kızınız bana el salladı, ben de nazik davranıp selam vermeye geldim."

Daha önce soğuk görüldüğünü düşünüyorsam, küçük kızdan bahsedildiğinde yüzünün aldığı ifadeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Gözleri kısıldı ve beni o kadar soğuk bir bakışla deldi ki, gerçekten geri adım attım. "Demek hem zeki hem de orijinal birisin? Bunu bilmek güzel."

Ağzım açık kaldı. "Anlamadım?"

"Senden daha güzel kadınların kullandığı bir liste var, sarışın, ve bu, senin gibi kadınların kullandığı bahaneler arasında en zayıf olanı.

kapımın önünde belirdi."

Onun bu küstahlığı ağzımı açık bıraktı. "Sen kendini ne sanıyorsun?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı, ama soğuktu. "Uh-huh. Artık bitirebilir miyiz?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye haykırdım. Vücudun, derinin ve kemiklerinin şeklini değiştirmeden soğuktan ısıya geçebilmesi inanılmazdı, çünkü şimdi yanıyordum.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Gözlerini vücudumun üzerinde gezdirdi ve yüzündeki alaycı ifade karşısında şekerden yapılmış kalkanım hiçbir işe yaramadı. "Artık yan komşuna dönebilirsin. Önümüzdeki bir süre için fırın ürünleri konusunda ihtiyacımız yok."

Biliyorsunuz, bazen kendimi sakinliğimle gurur duyduğum anlar olurdu. Yıllarca az da olsa tanınmış ve hayatımın her bir parçası için yargılanmış olmanın verdiği tecrübeyle, yüzümden vücuduma, yetiştirilme tarzımdan ailemin parasına kadar, ilk tepkimi bastırıp yüzümde hoş bir ifade tutma becerim gelişmişti.

Bu, o anlardan biri değildi.

Babamın kalp krizi geçirdiğini öğrendiğimden beri bir haftadır içime attığım her şey, çok fazla şeyi gizlediği için görmezden geldiğim tüm sessizlik, boş ev, boş aile ağacım, berbat kekler ve en başta kapıyı çalmak için elimi kaldırmanın bile benim için ne kadar zor olduğu gerçeği, hepsi çirkin, dağınık bir öfke dalgasıyla vücudumda gürültüyle patladı.

Cupcake tabağını göğsüne fırlatmamın tek nedeni buydu.

Pembe krema, o bana bakarken, ben de sanki benim elimden çıkmamış gibi tabağa bakarken, bir anlığına onun gömleğine yapışıp kaldı.

Ama ağzımı kapattım ve sakin bir şekilde bir adım geri attım. Tabak düştü ve o elini göğsüne doğru salladığında cupcakeler de düştü. Ayaklarının dibindeki dağınık yığın beni bambaşka bir gerginliğe sürükledi.

Ama çenemi kaldırdım ve ona taze limonata kadar tatlı bir gülümseme attım, genellikle bana birkaç yüz bin beğeni kazandıran türden bir gülümseme.

"Cupcakelerin tadını çıkar, pislik."

Topuklarımı döndürdüm ve başım dik, yüzüm kızarmış ve ellerim titreyerek boş evime geri döndüm. Arkamda bir kapı çarptı, ama tereddüt etmedim. Boş evimin güvenliğine geri dönüp, sıkıca kapalı ön kapıya yaslanana kadar tereddüt etmedim.

Eğer bu benim yeni başlangıcımса, muhteşem bir başlangıçtı, diye düşündüm mutsuz bir şekilde. Sonra saate baktım ve inledim. Kendimi toparlamak ve avukatlarla buluşmak için şehir merkezine gitmek için otuz dakikadan az vaktim vardı.

Babamın bana bıraktığı şey, milyonlarca doların yanı sıra, iyi bir şey olsa iyi olurdu, çünkü tek istediğim dev bir şarap şişesiyle kanepede kıvrılmaktı.

"ÖZÜR DİLERİM," diye fısıldadım. "Lütfen tekrar eder misiniz?"

Ellerimin altında, masanın yüzeyi buz gibi soğuktu. Ya da belki de ellerim soğuktu. Miles Kuyper utanmış gibi görünecek kadar nazikti ve boğazını temizledikten sonra masasının parlak yüzeyinden bana bir yığın kağıt uzattı.

"Hangi kısmı?"

"Hepsi," diye sinirli bir şekilde söyledim. Kağıtlara ikinci bir bakış atmadım, gözlerimi onun sıçan gibi yüzüne dikip tuttum.

"Dün, babanızın vasiyetnamesine eklenen bu eki bulduk. Bu belge hemen dosyalanmamış, bu yüzden babanızın zamansız vefatının ardından mirasınızı görüşmek için sizinle ilk görüştüğümüzde bunu gözden kaçırmışız. Bu yazım hatasını yapan memurla ciddi bir görüşme yaptığımızı temin ederim."

Hızla gözlerimi kırptırdım ve bir an için felç geçirdiğimi düşündüm. Ya da kapıdan çıkarken ağızıma attığım keklerin içine LSD katılmış olabileceğini düşündüm.

"Yazım hatası umurumda değil," dedim uyarıcı bir sesle. "Bana gerçekten düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Hızlıca nefes aldı ve dikkatlice başını salladı. "Evet. Kalp krizi geçirmeden iki hafta önce, babam vasiyetini güncelledi ve takımın mülkiyetini geri alamaz bir tröste devretti, böylece onun ölümü halinde Washington Wolves organizasyonunun tek sahibi sen olacaktın."

Midem aşağı kaydı ve Pigalle Plato Louboutins ayakkabılarımın yakınlarına düştü. Kırmızı vernikli deri, ofisin tavanındaki parlak ışıkların altında parlak bir şekilde parlıyordu. Bunun takımın renkleriyle neredeyse aynı kırmızı olduğunu fark ettiğimde neredeyse gülmeye başlayacaktım.

O aptal futbol takımı. Babamın hayatının büyük aşkı. Beni sevdiğinden daha çok seviyordu. Annemin ölümünden sonra, şimdi ancak dikkatini başka yöne çekmek için yaptığını anlayabildiğim bir coşkuyla kendini bu takıma adadı. Ama dikkatini başka yöne çekme çabası bir saplantıya dönüştü, yaşamak ve nefes almak için yaptığı bir şeye.

"Sana Miles diyebilir miyim?" diye sordum sessizce, hala ayakkabılarımı izleyerek. "Elbette, Bayan Sutton." Cevabı saygılıydı. Bu

Onun gibi insanlara alışkındım. Babam öldükten sonra paranın ve görünüşe göre büyük bir gücün bende olduğunu biliyordu.

Ellerimin ne kadar titrediğini görmemesi için ellerimi kucağımda birleştirdim ve endişeli bakışlarına olabildiğince sakin bir şekilde karşılık vermeye çalıştım. Aslında, sadece kendimi toplamaya çalışıyordum. Her bir parçam titriyor, kendi hayatımın kontrolünü kaybetmiş gibi hissederek kontrolsüz bir şekilde titriyordum.

"Futbol takımıyla ne yapmam gerekiyor, Miles?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Bu retorik bir soru mu?"

Başımı eğdim ve gülmeye başladım. Şakaklarımı ovuşturdum. "Bilmiyorum bile."

"Sana Alexandra diyebilir miyim?" diye dikkatlice sordu.

Çenemi kaldırıp başımı salladım. Çok yorgundum. Belki Miles, yere çöküp biraz kestirmeme aldırılmazdı. Belki Miles'ın benimle paylaşabileceği bir Xanax'ı vardı. Belki Miles'ın masasında, Xanax'ı alıp içebileceğim votka vardı. "Allie yeterli."

"Yarın sabah babanızın asistanı Joy'u aramanızı öneririm. Telefon numarası bende var, belki o size bazı şeyleri açıklayabilir." Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Maalesef babanız bu ekle birlikte bir mektup veya not bırakmamış. Size daha fazla bilgi verebilmeyi isterdim, ama bize yaptıklarını açıklamadı ve bizim de bunu sormak gibi bir görevimiz yoktu."

Derin nefesler alarak on saydım. "Peki... bu takım miras kalması olayı sık sık olur mu?"

Cevap vermeden önce dikkatlice düşündü. "Babanız temsil ettiğimiz tek takım sahibi olsa da, 2015 itibarıyla bunun yasal olarak yapılabileceği konusunda oylama yapıldığını biliyorum. Takım satın alımındaki vergiler inanılmaz derecede yüksek. Takımı aile tröstüne devretmesi akıllıca bir seçimdi, ki bu da ilk etapta Geri Alınamaz Tröst Yasası'nın amacıydı; mevcut sahiplerin, devralan kişiye finansal yük getirmeden takımın aile içinde kalmasını sağlamasına olanak tanıyordu."

"Oh, iyi," dedim zayıf bir sesle. Kalbim göğsümün arkasında paslı bir teneke kova gibi hissediyordu, hantal ve işe yaramaz. Denediğim son iş girişimi ilk yıl içinde başarısız olmuştu - önemli miktarda para yatırdığım bir mücevher serisi - ve sonrasında babamla yaptığım konuşma, benim başarılı olduğum, değerli ve fark yaratan bir şey bulamadığım gerçeğini hayıflanmasından ibaretti.

Ve şimdi milyonlarca dolarlık bir deri topu fırlatan bir grup erkeğin sahibiydim.

Gülmeye başladım. Gülmenin şiddetiyle başım geriye doğru eğildi, ses karnımın derinliklerinden yükseldi, yüksek ve doluydu. Gülme yüzüme yayılmaya başlayınca gözlerimi sildim.

Zavallı Miles, kahkaha derin, bedenimi sarsan hıçkırıklara dönüştüğünde dehşetle bana bakıyordu. Babamla ilgili telefon görüşmesini, eve dönüş uçuşunu ve cenazeyi tek bir gözyaşı bile dökmeden atlatmışım.

Şimdi ise gözyaşlarımı durduramıyordum. Ellerimi yüzüme bastırıp öne eğildim, omuzlarımın titremesini ve yanaklarımın kaçınılmaz olarak kızarmasını engellemeye çalıştım.

duygularını gizleyemeyerek boğazını temizledi. Parmaklarımın arasından ona baktım ve bana mendil uzatmak için öne eğildiğini gördüm.

Acınası bir hıçkırıkla, elimi uzattım ve mendili ondan aldım, gözlerimin altını sildim ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım.

İçimde her şey kafa karıştırıcı bir karmaşa içinde çalkalanıyordu. Öfke, kafa karışıklığı ve keder. Fotoğraflar dışında, yıllardır babamın yüzünü görmemiştim ve şimdi gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki derisinin kırışıp kırışmadığını hatırlayamıyordum. Panik, dağınık bir dalga gibi yayıldı.

Ne düşünüyordu? Bir futbol takımı sahibi olamazdım.

"İyi misin?"

Uzun bir nefes verdim, ama duygularım yine çılgınca dalgalanmadan konuşamayacağımı hissettim, bu yüzden başımı salladım. Kenarları mavi dikişli küçük beyaz kumaş parçasını geri vermeye çalıştığımda, o başını salladı. "Lütfen, saklayın. Israr ediyorum."

Hâlâ titreyen ellerimle kumaşı top haline getirip sıkıca tuttum. "Teşekkür ederim."

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ağzımdan yine bir kahkaha patladı, ama öksürdüm. "Sadece bana söylediğin o telefon numarası. Ben... Sanırım ona ihtiyacım olacak."

"Bu berbattı. Tekrar yap. Dirseğini içe doğru ek ve kalçalarını evir."

Atma koum Billy'ye öfkeyle bakarken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Ağzında her zamanki gibi bir krdan vardı, çılgınca çiğnerken tahta ucu gri sakallı ağzında zıplıyordu.

"Kalçalarımı gerçekten çevirdim." Ellerim söz konusu kalçalarımın üzerindeydi. Dirseğim zonkluyordu ve antrenmandan sonra çok iyi bir masaja ihtiyacım olacağını biliyordum.

Geniş alıcılarımızdan biri olan Jack Coleman kahkahasını bastırınca, Billy kaşlarını kaldırdı. Jake benim gibi hafif koruyucular giyyordu ve Bellevue dışındaki antrenman tesislerindeki çim antrenman sahasında tekrarlar yapıyorduk. Normalde, Jack ve ben terden sırlsıklam olup, kaçırdığımız her yakalama veya sallantılı atış için birbirimizi öldürmeye hazır hale gelene kadar tekrarlar yaparken, hoparlörlerden müzik çalardı. Bugün ise sadece takımın çalışma sesleri vardı.

"Daha hızlı atın," dedi Billy, tamamen sıkılmış bir sesle. O anda ağzımı kapalı tutmam gerektiğini anladım, çünkü sıkılmış gibi konuşuyorsa, onu mutlu etmek için muhtemelen daha çok çalışmam gerektiği anlamına geliyordu.

Jack'e başımı salladım, o da posta rotasına ıktı. Hafif adımlarla birkaç adım geri koştum ve kolumu geri çektim, parmaklarım beyaz bağcıkları kavradı. Jack sağa döndüğünde, kolumu öne doğru salladım, kalçalarımı düz tutarak diğer dirseğimi kaburgalarıma sıkıca bastırdım. Top, Jack'e doğru mükemmel bir spiral çizerek uçtu ve bekleyen ellerine ustaca indi.

Korunmasız uç bölgesine koşarken sevinç çığlığı attı ve ben de derin bir nefes aldım. Billy arkamda homurdandı.

"Daha iyi."

Daha iyiydi. Bu da, bunun ikinci doğam gibi hissedebilmem için binlerce kez daha yapmam gerektiği anlamına geliyordu. "Dirseğimi öyle içeri doğru çekince hissettiğim şey hala hoşuma gitmiyor."

"Çünkü onu lanet bir tavuk gibi havada tutmak istiyorsun," diye homurdandı. "Sence onu ilk başta nasıl incittin?"

Buna karşı çıkamazdım. Üniversitede yapabildiğim yüzlerce şey, neredeyse otuz altı yaşında artık işe yaramıyordu. Daha çok çalışmalı, daha uzun süre çalışmalı, daha fazla ders çalışmalı ve ezberleyene kadar antrenman yaptığım her bir kasıma dikkat etmeliydim — genç takım arkadaşlarımdan çok daha fazla.

Ben evde kızımın saçını örüp, o uyurken sezon dışında film izlerken, onlar her hafta partilere devam ediyorlardı. Onlar hala uyurken, ben sabah dörtte kalkıp evde antrenman yapıyordum. Böylece, onlar nihayet antrenman tesislerine vardıklarında, pas rotalarına odaklanıp, topu daha hızlı ve daha kolay bir şekilde, dirseğime daha az yük bindirerek atmam için tekrarlar yapabilirdik.

Jack bize doğru koşarak geldi ve yüzünde aptalca bir sırıtışla bana topu attı. "Daha iyi, ihtiyar. Bu sefer uzanmam bile gerekmedi." Ellerini uzattı, takımda benimkiler kadar değerli olan tek ellerdi. "Mükemmel bir deri bebek gibi tam yerine düştü."

Kafamı salladım. "Senin çocuk sahibi olacağını düşünmek korkunç."

Billy omzuma vurdu ve uzaklaştı. Jack güldü ve geriye doğru koşarak ellerini topa uzattı. Topu kolayca attım ama yine de kaçırdı. Aptal.

"Faith beni seviyor. Değil mi, turbo?" diye bağırdı.

Duvar kenarında oturmuş kitap okuyan antrenman sahasının kenarından, kıkırdadı. Tüm çocuklar, koşmayı öğrendiği anda ona taktığım takma adla sesleniyorlardı, hiçbir çocuğun sahip olamayacağı kadar hızlıydı.

"Faith karakterleri çok kötü değerlendirir," dedim kuru bir şekilde.

Kızıma göz kırptı. Faith onu gerçekten seviyordu. Annem yemek pişirdiğinde ya da Michigan'daki evine gidemediği tatillerde sık sık bize yemeğe gelirdi. Michigan State'ten ikinci sınıf bir oyuncuydu ve ben Michigan'dan mezun olduğum için oldukça çabuk kaynaşmıştık. Ayrıca, birkaç yıldır özlediğimiz müthiş bir alıcıydı. Bu sezona girerken, sırf onun takımımızda olması nedeniyle, yıllardır elde ettiğimizden daha iyi bir performans sergileyeceğimiz tahmin ediliyordu.

Faith'in yönüne doğru yürürken yüzünü kurulamayı bitirdi. "O neden yine burada?"

"Ailem kız kardeşimi ziyarete geldi. Normalde sezon bitene kadar ya da bir hafta ara verene kadar beklerler, ama Kaylie yeni bir bebek daha doğurdu. Faith'in okulu başladığında annemin evde olmaması çok da önemli değil."

"Neden bir dadı falan tutmuyorsun?" "Çünkü bu daha ucuz," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Cassandra öldükten kısa bir süre sonra, ailem Seattle'a taşındı. Hiç düşünmeden, hayatım boyunca yaşadıkları Brighton'daki mütevazı çiftliği sattılar ve Faith ve benim yakınımda aynı derecede mütevazı bir ev satın almama izin verdiler.

Ben onlardan bunu istememiştim, ama yardıma ihtiyacım olacağını biliyorlardı. Kimse, kızımı bir yabancının yetiştirmesini istemiyordu, en azından bizim ailede.

Jack gözlerini devirdi. "Sen yılda yirmi iki milyon dolar kazanıyorsun, Piers."

"Ve bunun çoğu güzel yatırım hesaplarında duruyor, ben parmağımı kıpırdatmadan daha da fazla para kazanmamı sağlıyor. Not almalısın."

Kollarını başının üzerine uzattı. "Robert gibi konuşuyorsun."

İkimiz de rahmetli patronumuzdan bahsettiğinde sessizleştik. Jack haklıydı; Robert finans konusunda çok zekiydi ve Wolves'a başladığımdan beri aldığım en iyi tavsiye, ücretli finans danışmanlarından değil, Robert'tan gelmişti.

"Evet," dedim sessizce. "Sanırım öyle."

"Sence ne olacak?" diye sordu Jack, yirmi iki yaşında olduğu kadar genç görünüyordu. Bazen onun

henüz yasal olarak içki içebilecek yaşta olan bir çocuk olduğunu unutuyordum. Tabii bu onu durdurmuyordu. "Yönetimden herhangi bir açıklama yapılmadı."

Omuz silktim. Tüm bu durum midemde bir ağrıya neden oluyordu, çünkü takımın yeni bir sahibine satılması, tahmin edilemeyen ve öngörülemeyen sonuçlar doğurabilirdi. Takımlar daha azı için şehir değiştirmişti - bunun koçluk pozisyonlarını, paranın nasıl harcandığını ve yönetim kurulunu kimin yönettiğini nasıl etkileyebileceğini söylemeye gerek bile yok.

"Robert akıllı biriydi," dedim ona. "Yirmi yılını, fazla müdahaleye gerek kalmadan sorunsuz çalışan bir makine yapmak için harcadı, belki Cameron onun yerini alır."

Cameron Mikaelson, son on yıldır başkanımız ve CEO'muzdu. İyi bir iş çıkarırdı ve biz de şu anda olduğu gibi devam ederdik.

"Belki," dedi Jack şüpheyle. "Ama bunu şimdiye kadar bilmiyor muyduk?"

Etrafımızda, takım arkadaşlarımız beyaz çizgilerle çevrili parlak yeşil çim üzerinde antrenmanlarına devam ediyorlardı. Bazıları zıplıyor, bazıları tackle yapıyor, bazıları koşuyordu. Kahkahalar, küfürler ve daha iyi, daha hızlı, daha güçlü olmaları için birbirlerine bağırarak derin sesler etrafımızda yankılanıyordu. Antrenman sahasının metal duvarlarındaki kırmızı ve siyah logo, parlak ışıkların altında yeni boyanmış gibi görünüyordu.

O logoyu çok seviyordum — başını geriye atmış, zafer çiğliği atan kurt. On iki yıllık ter, kan ve özveriye temsil ediyordu ve bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapardım. Her sakatlık, her snap, her galibiyet ve mağlubiyet bizi buraya getirmişti.

Ve ben onların lideriydim. Belki koç ya da yönetim kadrosunda bir yönetici değildim, ama sahada, ihtiyaç duyduklarında yüzlerine bağırıp, yakalanması imkansız bir pas yakaladıklarında kasklarına vurup, imkansız bir tackle için uzanıp, cepte çok uzun süre kaldıkları için sack yiyip, sonra ayağa kalkıp onlara topu vermek için bir sonraki snap'i alan adamdım.

Kariyerinde sadece bir kez parlak gümüş kupayı eline almış ve bunu tekrar yapmak için çaresizce çabalayan adamdım. Ve böyle anlarda öne çıkmazsam, takım kaptanı pozisyonunu hak etmiyordum.

Jack'in omzuna ağır bir el koydum. Sahada, ağzını çalıştırmak ve onu savunan savunma oyuncularını kızdıran çılgin touchdown dansları yapmakla meşguldü. Ama sonra bana, tam bir Orta Batı köylüsü gibi, yirmi iki yaşında olduğu kadar genç görünüyordu.

"Önemli olan burada yaptığımız şey. Antrenman yapıyoruz ve daha iyi oluyoruz, ve üç hafta sonra, o köşedeki ofiste kim olursa olsun, yeni bir sezona başlayıp kazanacağız. Bu, yaptığımız işi veya kendimizi geliştirmek için harcadığımız saatleri etkilemez, tamam mı? Onlar bizim kazanmamızı veya kaybetmemizi sağlayamazlar. Bu bize bağlı."

Jack başını salladı ve karnıma dirsek attı. "Evet, haklısın."

"Ben her zaman haklıyım," dedim ona. Faith yüzünde küçük bir gülümsemeyle bizi izliyordu. O tesislerde olmayı çok seviyordu. Takımla vakit geçirmeyi, onların çocuklarıyla, eşleriyle ve kız arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi seviyordu. Bu özelliği şüphesiz Cassandra'dan almıştı, çünkü ben pek dışa dönük bir insan değildim. Ama Faith, insanlarla birlikte olmayı çok seviyordu. "Öyle değil mi, turbo?"

Kıkırdadı. "Her zaman değil."

Jack çömeldi ve ona komplo kurarcasına eğildi. "Tamam tatlım, bana onun ne zaman hata yaptığının bir listesini vermelisin, böylece onu ona karşı kullanabilirim."

Faith dudaklarını büküp bana baktı. Her gün olduğu gibi, kalbim acı içinde sızladı. Belki dışarı çıkıp parti yapmıyordum, ama o buna değiyordu. Sonra ağzını açtı.

"Şey, yeni komşumuza pek nazik davranmadı."

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. O bana bütün kekleri fırlatıp bir kraliçe gibi uzaklaşmasından beri, o tuhaf etkileşimi tekrar tekrar hatırlamamak için tüm kontrolümü kullanmıştım.

Jack telefonuna not alıyormuş gibi yaptı. "Devam et." "Faith, gitmemiz gerek."

"Hayır, yapmıyorsun," dedi Jack. "Devam et, güzel bayan."

Faith eğildi. "Barbie'ye benziyor ve ona el salladıktan sonra cupcake getirdi. Babam onunla kapıya gelmeme izin vermedi

ve sonra çok kaba davrandı ve cupcakeleri her yere düşürdü."

"Öyle mi?" dedi Jack yavaşça. Ona sert bir bakış attım ve ayakkabısını tekmeledim, ama o kolayca uzaklaştırdı. "Barbie mi?"

Kızım başını salladı. "Ama daha güzel."

Jack'in aptal yüzü birden ciddi bir hal aldı. "Daha güzel mi dedin?" Faith'in gözleri dramatik bir şekilde büyüdü.

"Çok daha güzel."

"Ne giyiyordu?"

"Tamam," diye araya girdim, eğilip Faith'in çantasını almak için. "Yeter artık."

Jack, yanımda duran altı yaşındaki kızım kadar somurtmaya başladı. "Ama hikayesi tam da ilginçleşiyordu, ihtiyar."

Faith koşarak uzaklaştı ve ben Jack'in göğsüne yumruk attım.

"Ah, pislik." Vurduğum yeri ovuşturdu. "Cidden, ne oldu?"

Omuzlarımı silktim. "Chick kapıda mayoyla ve bir tabak kekle ortaya çıktı, ona pek orijinal olmadığını söylediğimde kekleri bana fırlattı."

Yüzü dondu, sonra tiksintiyle başını salladı. "Sen profesyonel bir futbolcu olarak çok boşa gidiyorsun. Kaç erkeğin böyle bir şeyin olmasını istediğini biliyor musun?"

Omzuna vurdum. "Bekle. Sana da olacak. Rastgele futbol hayranlarıyla yatmak istemediğine karar verdiğin anda, bunu yeni açılmış bedava şampanya şişesi gibi koklayacaklar ve her yerde görünmeye başlayacaklar. Genellikle çok az giyinmiş olarak."

"Söz mü?" diye sordu kuru bir sesle.

"Sadece ilk birkaç sefer eğlencelidir." Ona bir bakış attım. "İnan bana. Onların forması olan herkesi becereceklerini anladığında, işler çok daha az heyecanlı hale geliyor."

"Ben sadece, öyle olmadığını düşünüyorum." "Ne, sıkıcı hale geldiğini mi?"

"Hadi ama," diye sızlandı. "Bana, o senin kapıda dururken *hiçbir* şey olmadı mı diyorsun?"

Ona o kadar sinirli bir bakış attım ki, geri çekildi. Bu şaşırtıcıydı çünkü

Jack, sahada olmadığı zamanlarda bir köpek yavrusu kadar kendini kontrol edemiyordu. Bu yüzden nabızı atan her kadınla yatıyordu (biraz abartılı). Sık sık seks hayatımın eksikliğinden dolayı beni rahatsız ettiği için, bu tam da duymak istemediği bir şeydi.

Playboy Barbie'nin gerçekten de kapımıza geldiğini, hatta on metre uzaktaki terasından gördüğümde daha da çarpıcı olduğunu duymasına gerek yoktu. Verandamın gölgesinde dururken, mavi-yeşil gözlerini ve mükemmel pembe dudaklarının üzerindeki küçük güzellik lekesini görebiliyordum. Siyah bikinisini örtmüş olması önemli değildi. Vücudunu örten bol kumaş, onun bir on numara olduğu gerçeğini gizleyemiyordu. Belki de on bir numara.

"Hiçbir şey olmadı."

Yüzünden bana inanmadığını okunuyordu, ama beni zorlamadı. O daha iyi biliyordu. Ve bunun için mutluydum, çünkü en son istediğim şey Faith ve benim yan komşumuz olan kadının nasıl biri olduğunu tartışmaktı.

Bir an, kısa ve çılgın bir an, o cupcakeleri göğsüme fırlattığında onu yanlış mı değerlendirdiğimi merak ettim. Gözleri öfkeyle parladı, ama reddetmekten değil. Faith'in hayatımıza girmesinden bu yana yıllar boyunca bu bakışı sık sık görmüştüm.

Reddetme, belirgin bir soğukluk, yüz hatlarını sert ve sarsılmaz hale getiren bir inanmazlık içerir. Playboy Barbie'de gördüğüm şey bu değildi.

Ama benim sorunum onun gözlerinde parıldayan şey değildi, çünkü şanslıysam, bir daha onunla konuşmak zorunda kalmayacaktım.

Bir an sessizlik oldu. Sonra kahkahalar. Herkes kahkaha attı. Aslında, Milano'daki dairemizdeki küçük mutfak masasının karşısında oturuyor olsaydım, Paige yüzüme tükürürdü herhalde.

"Tamam," dedim ve o sabah teslim edilen kanepeye oturdum. Kanepe göle bakıyordu ve bu genellikle kan basıncımı anında düşürmeye yardımcı oluyordu, ancak en iyi arkadaşımın, artık profesyonel bir futbol takımının pek de gurur verici olmayan sahibi olduğum haberini duyunca kulağıma kahkahalarla gülmesi tam tersi bir etki yaratıyordu. "Anladım. Haha, çok komik."

Garip bir emme sesi çıkardı ve bir an boğuluyor mu diye merak ettim, ama sadece gözlerimi devirdim.

"Üzgünüm, Allie," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Sadece... sen... bir futbol takımı." Ve histerik kahkahalar yeniden başladı.

Önümde bir sürü dosya vardı. İmzam gereken yığınla evrak. "Profesyonel bir futbol takımının sahibi olmak" ve "ulusal futbol liginde takım sahipleri ne yapar" hakkında Google'da bulduğum saçma sapan makaleler.

Şaşırtıcı bir şekilde, bunlar benim şu anki durumumda pek yardımcı olmadılar. Beynim gerçekler ve rakamlarla, ligdeki takım yapılarıyla ve bunların neden başarılı olup olmadıklarıyla, görünüşe göre artık benim için çalışan insanların özgeçmişleriyle doluydu.

Şimdi, çektiği fotoğraflar ve artık faaliyette olmayan mücevher koleksiyonuyla tanınan kadın için çalışan, inanılmaz derecede başarılı erkekler, bu da benim tasarruf hesabımı iki yıl öncesine göre daha az dolu hale getirdi. Ancak, babamın tüm parası bana aktarıldıktan, evraklar imzalandıktan ve işlemler tamamlandıktan sonra, bu durum değişecekti.

, bu durum değişecekti. Annemden miras kalan parayla her zaman düzenli bir gelirim olmuştu, ama bu... bu tamamen farklı bir seviyedeydi.

Babam çok zengindi.

Hemen *"Oh, biliyorum, bu çok komik!"* diye cevap vermediğimde, Paige boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı. "Konuş benimle."

Başımın arkası kanepeye yaslandı ve parlak beyaz tavana baktım. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum, Paige."

"Onu saklayacak mısın? Yani, onu satabilirsin, değil mi? Bir sürü para kazanabilirsin?"

"İnanın bana, bunu kibirli görünmek için söylemiyorum, ama geçen hafta itibariyle, zaten bir sürü param var."

Çoğu insan böyle bir şey söylerken bu kadar kasvetli konuşmazdı. Hey, milyonlarca dolar miras kaldım ve burada, nispeten mütevazı bir evde (tabii ki nispeten) nispeten uygun fiyatlı bir kanepede oturmuş, sanki biri beni tutunacak hiçbir şeyim olmadan Pasifik'in ortasına atmış gibi hissediyorum.

"O zaman para için satmana gerek yok," diye cevapladı Paige. "Ama alınma tatlım, futbol takımı yönetmek hakkında tam olarak ne biliyorsun?"

Bu sorunun cevabı kolaydı.

"Hiçbir şey. Futbol takımı yönetmekten hiç anlamam." Başımı kaldırıp  ne eğildim ve yığının üstündeki klasörü aldım. Bir kurye, babamın asistanı Joy'un gönderdiği büyük bir kutuyu bırakmıştı. Joy telefonda bana endişelenecek hiçbir şeyim olmadığını, herkesin bana yardım edeceğini, her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek beni teselli etmişti. Bir günümü ayırıp tüm belgeleri okumamı, sorum olursa onu aramamı ve bunun ne anlama gelebileceğini iyice düşünmem için zaman ayırmamı söylemişti.

Joy benim yeni en iyi arkadaşımdı. Tabii bunu Paige'e söylemedim. Paige benim gerçek en iyi arkadaşım ve benim aksime gerçek bir mankendi.

Kendi avantajlarımı biliyordum. Instagram sayfamda 600 bin beğeni vardı, çoğu da tasarımcı mayolarımı giydiğim fotoğrafları beğenen sapık erkeklerdendi. Paige, diğer yandan, birçok dergi kapağına konuk olmuş

birçok dergi kapağına çıktı ve New York, Paris ve Milano moda haftalarında birden fazla kez podyuma çıktı. Çok, çok sahte olan bir sektörde gerçek hisseden birkaç kişiden biriydi.

"Sen akıllısın," diye uyardı. "Kendini küçümseme. Bana hep babanın ne kadar iyi bir iş adamı olduğunu anlatırdın, hayatının çoğunda senin varlığını görmezden gelse de. Takımı hiç düşünmeden sana devredecek mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. Bu itirafı yapmak kolaydı çünkü bütün gece uyuyamadığımda bu düşünceyi kafamda dönüp durmuştum. Babam aptal değildi. Elbette onun hakkında tahammül edemediğim şeyler vardı. Bu liste muhtemelen onun hakkında sevdiğim şeylerden daha uzundu. Ama onu asla aptal ya da dürtüsel olarak nitelendiremezdim.

Ben başka bir şey söylemeyince Paige devam etti. "İşte böyle. Kendini topla ve ödevini yap. Belki de düşündüğün kadar kötü olmaz. Takımı çalıştırman gerekmiyor, değil mi? Belki de sadece orada durup seksi görünür ve patron gibi güçlü bir takım elbise giyebilirsin. Medya buna bayılacak."

İnledim. "Bana gülecekler."

"Belki," dedi sessiz bir sesle. "Sadece onlara gülecek bir şey verme. Bunu yapabileceğini göster onlara. Muhtemelen orada sana yardım etmeye hazır bir sürü insan vardır. Yardım istemekten korkma, tamam mı?"

Aramayı hoparlöre çevirip, telefonumu göğsüme koyup arkama yaslandım. "Evet, muhtemelen haklısın. Keşke neden benim bunu isteyeceğimi düşündüğünü anlayabilsem."

Babamla konuştuğumda — genellikle yılda birkaç kezden fazla olmazdı — güvenli konulara bağlı kalır ve kesinlikle çok derin konulara girmezdik. Ne yaptığım, nerede yaşadığım, gerçek bir iş bulmamla ilgili üstü kapalı yorumlar.

Bunların hepsi Paige'in bildiği şeylerdi, çünkü genellikle görüşme bitmeden önce bol miktarda şarap içmeye başladım.

"Şey," dedi Paige yavaşça, "belki de hoşuna gideceğini düşünmüştür." "Bana mı? Bir yılda kaç tane spor maçı izliyorum ki?" "Sıfır," dedi Paige hemen.

"Aynen. O böyle düşünmüş olamaz." Kafamı salladım ve derin bir nefes aldım. "Hayatta başarılı olmadığımın kanıtları babam tarafından ayrıntılı bir şekilde belgelenmişti. Başarısız olan her iş yatırımı ve para düşkünü bir pislik olduğu ortaya çıkan her erkek arkadaşım, eminim ki bir yerlerde bir listeye eklenmiştir. Bu takım, onun en çok sevdiği şeydi ve benim geri dönmememin en büyük nedeninin bu olduğunu biliyordu. Bu yüzden geri dönmem için beni hiç zorlamadı. Çünkü onun yanında, onun başarısızlığı olduğumu sürekli hatırlatmadan duramazdım. Bu yüzden, daha kolay olduğu için görmezden geldi."

Paige derin bir nefes aldı. "Tanrım, bu çok ağır bir durum. Seni havaalanına götürdüğümde, sadece eve gidip büyük bir çek alacağını ve birkaç hafta sonra geri döneceğini sanıyordum."

"Ben de öyle." Şimdi, ne olacağını ya da burada ne kadar kalacağımı bilmiyordum. Göl kenarındaki boş ev, babamı gömmе sürecinde biraz yalnız kalmak istediğim için çekici gelmişti. Ve şimdi sessizlik, beynime yaptığı şey yüzünden neredeyse kulaklarımı kanatıyordu. Aniden, bunu daha fazla tartışmak istemedim. Artık bunu düşünmek istemedim. "Paige, orada saat çok geç oldu. Neden biraz uyumuyorsun, birkaç gün sonra daha fazla şey öğrendiğimde konuşuruz, tamam mı?"

"Seni seviyorum, canım."

"Ben de seni seviyorum," dedim. O telefonu kapattı, ben ise olduğum yerden kıpırdamadım.

Güneş, Washington Gölü üzerinde batmaya başlamıştı ve çok sert kanepemden, gökyüzü ufuk çizgisinden başlayarak yumuşak, bulanık çizgilerle yukarı doğru yayılan canlı pembe-turuncu bir renk almaya başlamış gibi görünüyordu. Gözlerim ağrıyana kadar güneşe baktım ve sonra gözlerimi kırıp başka yere bakmak zorunda kaldım.

Milano'daki Moda Bölgesi'ne bakan dairemizin balkonundan, gün batımını izlemek için yanlış yöne bakıyorduk. Arada sırada, uzaktaki sarı, kahverengi ve kırmızı binalarda gün batımının yansımaları görürdük ve ben, renklerin değişmesini görebilmeyi çaresizce dilerdim.

Tek yapmam gereken bir blok öteye yürüyüp karşı köşeye geçmekti, böylece İtalyan silüetinin önünde mükemmel bir manzara izleyebilirdim. Küçük bir çaba, algımda büyük bir değişiklik yaratabilirdi.

Bu, beni koltuktan kalkmaya motive etmek için yeterliydi ve umarım zamanla rahatlayacaktım. Hâlâ acınacak derecede boş olan buzdolabından bir şişe pinot grigio aldım. Kalan cupcakeler bana bakıyordu ve ben de alaycı bir şekilde gülüp kapıyı çarparak kapattım.

Komşumdaki pisliği ya da pembe alçı takan kızını görmemiştim, ama tanrım, o keklerden bir sürü yemiştim. O kadar egzersiz yapmamın sebebi, o tür şeyleri yiyebilmek içindi, yememek için değil. Buzdolabının yanındaki dolapta tüm bardaklar duruyordu ve ben iki parmağımla dikkatlice bir lowball bardağı aldım. Bose hoparlörümü kolumun altına sıkıştırarak aşağı indim ve gölün kıyısında biten uzun, dar bahçeye çıktım.

Henüz denemediğim jakuzinin yanında küçük bir veranda masası vardı ve en iyi manzarayı görebileceğim sandalyeye oturdum. Şarabı ve kadehimi dikkatlice masaya koyduktan sonra telefonumu Bluetooth hoparlöre bağladım.

Soğuk şarabımı yudumlarken, stresin vücudumdan kaybolduğunu hissettim. Sonunda Imagine Dragons'ı seçtim ve müzik başladığında derin bir nefes aldım ve oturup renklerin yavaşça koyu maviye dönüşmesini izleyebildim.

Takımla ilgili düşünceler kafamı doldururken, tüm cevaplanmamış sorular durmadan tekrarlanıp duruyordu ve bu rahatsız edici ritmi durduramıyordum. Ses seviyesini yükselttim ve gözlerimi kapattım, bunun yardımcı olacağını, kafamdaki her şeyi bastıracağını umuyordum. Bir karar vermem ve buna sadık kalmam gerekiyordu. Geleceğim için kendi seçimimi yapmalıydım.

Kahve masamdaki kağıt yığını alıp, onları seve seve benden alacak başka birini bulabilirdim. Ya da onları imzalayıp, babamın bana açıklanamayan bir şekilde verdiği bu garip hediye kabul edip, ondan bir şeyler yapmaya çalışabilirdim.

Hangi seçimi yaparsam yapayım, sonuna kadar sahip çıkacaktım. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Bazen böyle anlarda, kafamdaki tüm

ekstra gürültüyü ayıklamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Şarkının ritimleri ve notalar arasındaki duraklamalar arasında başka bir müzik duydum. Göle baktım ve yakınlarda hiçbir tekne görmedim. Ne benim iskelede ne de komşumun iskelesinde kimse yoktu. Müziği dinleyen kişi sesi yükseltti, bu da beynimdeki kakofoniye yardımcı olmadı, bu yüzden kendi müziğime odaklanmak için nefes egzersizleri denedim.

Sonra, sanki sağ tarafıma bir ip bağlanmış gibi, kafam sesin geldiği yeri tam olarak belirledi. *Onun* evi ile benim evim arasında sıkı kesilmiş ve düzgünce düzenlenmiş bir dizi çit vardı. Öne eğildim ve parlak yeşilin kısa bir açıklığı arasında, diğer tarafta oturan birini gördüm.

Kendi üst kat terasımda geçirdiğim zamandan beri, onun da bir verandası olduğunu biliyordum. Küçük bir yüzme havuzu, bitişiğinde jakuzi ve büyük bir ateş çukurunu çevreleyen veranda mobilyaları vardı ve bunlar bende eşit derecede büyük bir kıskançlık uyandırmıştı. Ama şimdi, gözlerimi kısarak baktım ve gördüğüm kolun mürekkeple kaplı olduğunu fark ettim.

"Adi herif," diye mırıldandım.

Hangi kendini beğenmiş pislik, rastgele bir kadının kapısına cupcake'lerle gelip, onunla seks yapmak için uyduruk bir bahane sunacağını düşünürdü ki?

Tamam, yakışıklıydı ve muhtemelen barda açıkça flört ediliyordu, ama Chris Hemsworth gibi yeni bekar olmuş ve yanında prezervatif taşıyan biri değildi ki.

Tamam, peki. Gözleri karanlık ve düşünceli bir bakışa sahipti ve çenesi muhtemelen kendini kesebileceğin türden bir kenara sahipti, ama neyse. Ne kibir ama.

Görünüşümün fena olmadığını biliyordum, ama kesinlikle bana seslenen her erkeğin benimle yatmak istediğini varsayarak dolaşmıyordum. Öyle olanlar genellikle kendilerini çabucak belli ederlerdi ve ben onun bu varsayımı benim üzerime yüklemesi için hiçbir şey, *hiçbir şey* yapmamıştım.

Beni bu kadar soğuk bir şekilde reddettiği düşüncesi tüylerimi diken diken etti ve içimi ısıttı, telefonumu aldım ve ses seviyesini

ses seviyesini yükseltmek için düğmeye bastım. Ve sırf inat olsun diye, Spotify'daki listeme gidip bir Britney Spears şarkısı ekledim.

O da, benim seçtiğim bir sonraki şarkıyı duyduğunda nasıl somurtacağını düşünerek, dinlediği klasik rock şarkısının sesini yükselttiğinde, ben içimden kıkırdadım mı?

Belki.

Ses seviyesini yükselttim ve o "Hit Me Baby (One More Time)" şarkısını söylemeye başladığında hoparlörü ona doğru tutarak sesini ona yönlendirdim mi?

Tabii ki yaptım.

"Oh, hadi ama," diye bağırdı çitin diğer tarafından. "Şu anda ciddi misin?"

Cevap vermek yerine, koltuğuma daha da gömüldüm ve onu kızdırmanın verdiği hissin tadını çıkardım. Bu, onun önceki gün bana yaptıklarının yanına bile yaklaşamayacak bir şeydi.

Aniden, çitin yanında durmuş, bana öfkeyle bakıyordu, sadece göğsü ve başı canlı yeşilin üzerinde görünüyordu. Kumral koyu sarı saçlarının rengini ve üst kısmının olması gerekenden biraz daha uzun olduğunu unutmuştum. Kaslarının şişkinliğinden, kollarını göğsünde çaprazlamış olduğunu anladım, sanki bu beni bir şekilde korkutacakmış gibi.

Gözlerine bakarak şarabımdan yavaşça bir yudum aldım. "Sesini kıs."

Kaşlarımdan biri yavaşça kalktı ve ben öne eğildiğimde omuzları yavaşça gevşedi. Ta ki sesi yükselttiğimi fark edene kadar.

Fırtına bulutları. Yüzü fırtınalı bir hal aldığı anda aklıma gelen ilk şey buydu. Fırtına bulutlarının vücut bulmuş hali gibiydi. Ama o ince çitlerin arkasında, güvenli bir mesafede dururken, muhtemelen olmam gerekenden daha cesur hissediyordum. Çünkü o çalılar arasında geçip benim yönüme doğru fırtına gibi geldi ve bu, beklemediğim bir heyecan dalgası yarattı.

O benim koltuğumun üzerinde yükselirken, ben rahatça bacaklarımı çaprazladım ve ayağımı saçma sapan sentetik ritme göre sallamaya başladım.

"Sesini kıs, lütfen," diye homurdandı.

"Oh, şuna bak," dedim, yüzümde mide bulandırıcı tatlı bir gülümsemeye. "Gerçekten de terbiyeli biri."

Dudakları birbirine bastırılmış olsa da, dilini dişlerinin önüne sürdüğünü anlayabiliyordum.

"Akşamımın tadını çıkarmaya çalışıyorum, ama bu boktan müzik bunu mahvediyor

."

Onun söylediklerine ilgi duyuyormuş gibi başımı salladım. "Bunu duyduğuma üzüldüm

. Gömleğinden kremayı çıkardın mı? Çok beyazdı ve krema çok pembeydi."

"Hayır, çıkarmadım."

Gülümsemem daha samimi bir hal aldığıında, o da özellikle küfürlü bir dizi kelime mırıldandı. Müziğin sesini hala kısmadığıında, uzanıp hoparlörü kapı.

"Hey!" diye bağırdım ve onu geri almak için atladım.

Aptalca büyük başparmağıyla güç düğmesine bastı ve yüksek bir sesle masanın üzerine geri koydu. "Bunu göle atmadığım için şanslısın."

Ooooh, bu adam ona tokat atmadığım için şanslıydı. "Senin sorunun ne?"

Cevap vermek yerine, bana geniş sırtını dönerek tekrar çalılıkların yönüne doğru ilerledi.

Oh, hayır. Terliklerle olabildiğince sert adımlarla onun peşinden gittim. "*Komşuluk* yapmaya çalışıyordum, seni kibirli pislik. Onlar sadece *keklerdi*."

O dönüp bana baktı ve ben yüzündeki öfke karşısında donakaldım. "Cupcake istemiyorum. Komşuluk yapmanı istemiyorum. Huzur ve sessizlik istiyorum."

Ellerimi kaldırdım. "Anladım. Bu gece içeride dinleyeceğim. Ama bir dahaki sefere ben buraya ilk gelen olursam, kulaklıklarını tak ve geceyi bitir, çünkü ben yerimden kıpırdamayacağım."

Ağzından çıkan hava o kadar güçlüydü ki, sanki bir yarış atı gibi ses çıkardı. Tek kelime etmeden, keskin bir dönüş yaptı ve tekrar çalılıkların arasına girdi, sonra sürgülü kapısının gürültüyle kapandığını duydum.

"Erkekler inanılmaz derecede aptal," diye tısladım. Tanrı bu yüzden vibratörleri yaratmış.

Masaya geri oturduktan sonra, bir kadeh şarap daha doldurdum ve koltuğa tekrar uzandım. Hiçbir kaslı pislik gecemi mahvedemezdi. Ondan uzak durmayı planlıyordum ve onun da aynısını yapacağını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Şansım yaver giderse, onunla bir daha uğraşmak zorunda *kalmayacaktım*.

Kariyerimin başında öğrendiğim bir şey, içgüdülerime güvenmektir. Bir defans oyuncusu hoşuma gitmeyen bir hareket yaptıysa, blitz geleceğini söyleyen içgüdülerimi asla sorgulamadım. Bunu yapmaya başlasaydım, topu bir saniye fazla tutardım ve tek bir saniye maçın sonucunu değiştirebilirdi.

Şu anda Wolves yönetim ofisinin konferans odalarının koridorunda dururken, içgüdülerimin çılgılık attığı hissini silemiyordum. Koç Klein gömleğinin yakasını çekti, içimdeki rahatsızlık kadar rahatsız olduğu belliydi.

"Neden bunu yarınki takım toplantısından önce yapıyoruz?" diye sordum ona sessizce, GM William, CEO Cameron ve benim dışımda diğer iki takım kaptanının bulunduğu odaya girmeden hemen önce. Bu sabah güneş doğarken uyandığımda, telefonumda yeni sahibi ile ilgili bir toplantıya katılmamız gerektiğine dair bir mesaj vardı. Takımın tamamı yerine, sadece takımı yöneten küçük bir grup insan istenmişti. Tüm takımla toplantı, yaklaşık yirmi dört saat sonra normal programda yapılacaktı.

Koç Klein yine kıpırdadı ve ben ona tuhaf bir bakış attım. "İyi misiniz, Koç?"

"Kızım yüzünden."

Onun tuhaf yorumunu anlamam bir saniye sürdü, kafamdaki yavaş çalışan dişliler yüksek ve beceriksiz bir tıkırtı ile yerine oturdu. "Yeni sahibi mi?" diye fısıldadım, gözlerimi kocaman açarak.

O başını salladı. "Bunu sana söylememem gerekir, ama seni yeterince iyi tanıyorum, bir şey

" parmaklarıyla beni işaret etti ve gri gözleri ışık altında buz gibi ve sert görünüyordu. "Ve takıma örnek olacak kişi sen olmalısın."

"Kızı," diye yavaşça tekrarlardım, bu kadar önemli bir durumda her zaman iyi tepki vermediğim şeklindeki tamamen doğru ifadesini görmezden gelmeyi tercih ettim. "Kızı bizim yeni sahibimiz."

Koç, bitkin görünen yüzünü eliyle ovuşturdu. "Evet. Hiçbirimiz onunla tanışmadık. Son birkaç yıldır pek ortalarda görünmediğini sanıyorum."

"O *hiç* ortalıkta yoktu, Koç."

"Dikkatini veriyor musun?" diye huysuzca sordu.

Cevap veremeden ağzım kapandı. "Hayır, ama son on iki yılda onunla sadece bir kez onun hakkında konuştuk. O yıl Şükran Günü'nde olan ara haftamda ne yapacağımı bilmek istedi. Ona söyledim, sonra ona aynı şeyi sordum. Ve bana ne dedi biliyor musun? Kızının eve hiç gelmediği için son on yıldır Şükran Günü'nü asistanının evinde geçiriyormuş."

Koç yüzünü buruşturdu.

Faith'in beni öyle terk edeceği düşüncesi, sanki biri sıkı yumruklarıyla ciğerlerimdeki havayı boğuyormuş gibi hissettirdi. Evet, adam çok zengindi, ama kızı sahip olduğu tek ailesiydi. *Kim böyle bir şey yapar ki?*

Koç hiçbir şey söylemeyince, "Avrupa'nın bir yerinde yaşıyordu," dedim. "Giysi giyerek oynuyordu. Bana anlattığına göre, açmaya çalıştığı bir iş feci şekilde başarısız olmuş. Ve şimdi ona tüm bunların kontrolünü mi veriyoruz?" Koridoru işaret ettim.

Öfke içimi kapladı, hemen ardından sıcak bir rüzgar gibi hayal kırıklığı geldi. Kim olursa olsun, bu hakkı kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Koç alnını ovuşturdu ve derin bir nefes aldı.

"Futbol hakkında *bir* şey biliyor mu?" diye öfkeyle sordum.

"Bilmiyorum Pierson, ama bu toplantıda ona bunu sormasan iyi olur."

Ellerimi belime koyup düzenli nefes almaya çalıştım. "Bunu sevmedim. Gerçekten, gerçekten sevmedim."

"Hoşuna gitmesi gerekmiyor," diye hatırlattı bana kaşlarını kaldırarak. "Futbol oynamalısın ve iyi oynamalısın. Bu senin işin."

"Anladım," dedim sıkı dudaklarımla. Konferans odasından bir kahkaha patlaması geldi ve ben de varsayımsal olarak oyun yüzümü taktım. Koç bu dönüşümü gördü ve memnuniyetle başını salladı. "O içeride mi?"

"Sanmıyorum. Cameron, tanıtım için gelmeden önce kaptanlara durumu açıklamak istedi." Tekrar beni işaret etti. "Şimdi, bu durum hakkında ne düşünürseniz düşünün, onun geçen hafta babasını kaybettiğini ve bu durumun bizim için olduğu kadar onun için de kolay olmadığını unutmayın."

İnanamama hissini zorlukla bastırdım. Evet, Robert Sutton III'ün tek çocuğu için bu durum çok zor olmalı. Kadının kalbi durduğu anda muhtemelen milyarder olmuştu. Böyle bir servetin parmaklarınızın ucunda olduğu bir ortamda büyümek benim için anlaşılabilir bir şeydi.

Okul sekreteri ve tamircinin oğlu olmak, asla aç kalmadığımız, her zaman başımızı sokacak bir evimiz olduğu ve ikinci el de olsa bize uyan kıyafetlerimiz olduğu anlamına geliyordu. Ama benim köklerim mütevazıydı ve babamın hayatının her günü giydiği yağ lekeli üniforması kadar mavi yakalıydı.

Kız kardeşim ve bana, servetin geçici olduğunu, paranın mutsuzluğu gideremeyeceğini ve akıllıysan başını eğip faturalarını ödeyip, banka hesabını boşaltmayacak bir hayat sürerek geri kalanını ailenin iyi bir geleceği olması için biriktirmen gerektiğini aşlamıştı.

Malikanelerde, özel uçaklarla ve yatılı okullarda büyümek, sanki beni dilini bilmediğim başka bir ülkeye bırakmışlar gibi bana çok yabancı geliyordu. Şu anda sahip olduğum servet hala kırılabilir ve dayanıksız geliyordu, bu yüzden mütevazı bir hayat sürüyordum. Faith'in ayrıcalıklı hayatının ona hak ettiği bir şey olduğunu düşünmesini hiç istemedim. Bunun normal olduğunu düşünmesini istemedim. Çünkü bunun normal olmadığını çok iyi biliyordum.

"Geliyor musun?" Koç, ben kıpırdamayınca sordu.

Onu takip ederek, diğer iki kaptanı selamladım. Sol tackle oyuncumuz Dayvon, tanıımıyorsanız iri, heybetli ve korkutucu biriydi ve kör noktayı korumak için güvendiğim tek kişiydi, ki bunu da harika bir şekilde yapıyordu. Ben yanından geçerken yumruğunu uzattı ve ben de yumruğumu onun yumruğuna çarptım.

"Hey dostum, Monique'e Faith'e verdiği kurabiyeler için teşekkür ettin mi?" diye sordum.

Karısının adını duyunca, yüzündeki koyu tenine zıt olarak parlak beyaz dişleriyle geniş bir gülümseme attı. "Sen onu her getirdiğinde, o kızı evine götürmek istiyor. Dört erkek çocuğu olduktan sonra, Faith gibi bir kız çocuğu sahibi olmak için bir kez daha denemesi gerektiğini söylüyor."

Gülerek, konuşurken göğsümdeki küçük bir gerginlik düğümü çözüldü. Bunu yapabiliyordum. Her şey yolunda gidecekti.

Logan, tecrübeli savunma oyuncumuz ve savunmayı temsil eden kaptanımız, selam vermek için çenesini kaldırdı. Ben de aynısını yaptım. Logan, yakın çevresi dışındaki insanlara karşı sessiz bir adam olduğu için, birbirimize yumruk tokuşturmadık ve küçük sohbetler yapmadık. Bu, ona karşı kullanacağım bir şey değildi. O, benim hücumu yönettiğim gibi, örnek olarak ve kapsamlı hazırlıklarla savunmayı yönetti.

Takım başkanı ve CEO'su Cameron, uzun dikdörtgen masanın karşı ucunda oturmuş, önündeki kağıtları karıştırıyordu. Dayvon'un diğer tarafındaki boş sandalyelere ulaştığımda, elini uzattı. Yüzü her zamankinden daha kırıışık görünüyordu, belki de herkes bu değişime alışmakta zorlanıyordu.

Elini sıktığımda "Pierson" dedi. "Geldiğin için teşekkürler ."

"Tabii ki." Sanki başka seçeneğim varmış gibi, demek istedim.

Oturduğumda, Cameron derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı. masayı kısaca. "Önceki gün Robert'ın avukatlarından bir telefon aldım ve bana, kalp krizi geçirmeden birkaç hafta önce bir tröst kurduğunu bildirdiler. Robert ve ben yıllardır samimi bir iş ilişkisi içindeydik, bu yüzden bana yaptıklarını açıklamak için zamanı olacağını düşündüğünü varsaymak zorundayım, ama ne yazık ki bu olmadı. O ve rahmetli eşi tek çocukluydu

ve anladığım kadarıyla kızının Robert ile yakın bir ilişkisi yoktu. Bayan Sutton'ın, Robert'ın bu adımları neden attığını açıklamak için bizim kadar az bilgiye sahip olduğu izlenimini edindim."

Bu bilgi gergin sessizliğin hakim olduğu odaya yerleşirken, ben de birkaç dakika durup hızla dönen düşüncelerimi sakinleştirdim. Harika. Bunu hak etmediği gibi, beklemiyordu da ve ne yapacağına dair hiçbir hazırlığı yoktu. Kafamı masaya vurmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Bunu size şimdi, o ve William bize katılmadan önce açıklıyorum," diye devam etti Cameron, genel müdürümüzden bahsederek, "çünkü ona, profesyonel bir futbol takımının sahibi olacağı konusunda hiçbir uyarı almadan, bu garip duyuruyu yapmamak için. Bu nedenle," sesi sertleşti ve dördümüzün bu toplantıyı ve ertesi günkü takım toplantısını nasıl yürüteceğimiz konusunda net talimatlar aldığımızı anladım, "bu futbol takımının liderleri olarak, onun bu büyük sorumluluğu üstlenirken ona destek olacağınızı ve takımın geri kalanının da aynısını yapmasını sağlayacağınızı garanti altına almak istiyoruz."

"Elbette," dedi Koç Klein, ellerini önünde düzgünce birleştirerek. "Değil mi, çocuklar?"

Dayvon başını salladı. "Buraya biraz taze kan girmesi iyi olabilir."

Logan, konuşmadan önce benim tepkimi kontrol eder gibi bana kısa bir bakış attı. Ya da belki de ellerim beyaz parmaklı yumruklar halinde sıkılmış ve bacağım masanın altında öfkeyle sallanıyordu. Gözlerini kaçırdı. "Bana göre sorun yok."

Hemen cevap vermedim çünkü ağızımdan çıkacak her kelimenin küfürlerle dolu olacağını hissettim.

Bir kez daha derin bir nefes aldıktan sonra, masadaki herkesin gözlerinin bana çevrildiğini fark ettim ve ellerimi kaldırdım, boğazımdan cam parçaları çıkıyormuş gibi hissetsem de, onların benden duymak istediklerini biliyordum. "Robert'a gösterdiğimiz saygının aynısını ona da göstereceğiz."

Cameron hafif bir rahatlama sesi çıkardı, takım elbiseli omuzları hafifçe düştü. "Mükemmel. Her an burada olabilirler."

Koridorun sonunda, William'ın alçak, boğuk sesinin belirsiz mırıldanması ve buna cevap veren bir kahkaha duyuluyordu. Çok uzaktaydılar, bu yüzden sesler genel olarak kadın sesinden başka bir şey gibi gelmiyordu. Kadın bir sahibi olmasına karşı bir şeyim yoktu, ama yine de içgüdülerim bana kaçmamı, bir şeylerin ters gittiğini, işlerin çok ama çok kötüye gideceğini haykırıyordu.

Komşumla pek iyi geçinemediğim halde, ben cinsiyetçi biri değildim. Faith'in büyüdüğünde istediği her şeyi yapabilmesini istiyordum, bu yüzden ona bu fırsatları sağlamak için canımı dişime takmış çalışıyordum. Öyleyse neden sırtım, dolu bir silahın nişangahında duruyormuşum gibi ürperiyordu?

Onlar odaya girmeden hemen önce, onun sesini duyduğumda kulaklarımda bir şey çınladı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım, kesin olarak belirleyemedim. Hepimiz ayağa kalkıp onu selamladık ve elbisesini ilk gördüğüm anda, etrafımdaki her şey yavaşlayarak ağır ağır ilerlemeye başladı.

Sanki beynim gördüklerimi işleyemiyormuş gibi, onun görüntüsü renk bloklarına dönüştü.

Bej
ayakkabılar
. Bej
bacaklar.
Kırmızı
elbise. Sarı
saçlar.
Kırmızı
dudaklar.
Beyaz dişler.
Mavi-yeşil gözler.

Her şey bir araya geldiğinde, acı içinde nefesim kesildi. Bu *olamazdı*.

Dayvon'a parlak bir gülümsemeyle tüm dikkatini verirken, beni henüz görmediğini fark ettim. Yirmi dört saat önce bana kibirli bir pislik diyen komşum, Washington Wolves'un yeni sahibi olmuştu. Ve beni henüz görmemişti.

Aniden, sinirlerimin gerginliğini ve bir şeylerin çok, çok kötüye gideceği yönündeki sarsılmaz hissi anladım. Elimi ağzımın üzerine götürdüm ve yavaşça nefes verdim, omuzlarımı düzelttim ve başımı dik tuttum. Bunu yapabilirdim

Bunu yapabilirdim. Beni yere devirirken kafamdaki kaskı koparmak isteyen 130 kiloluk defans oyuncularına gözlerini dikip bakmışım.

Bunu yapabilirdim.

O benim yönüme döndü ve ben o anın farkına vardığını gördüm. Adımlarındaki duraklama, gözlerinin kısılması, kırmızı dudaklarının hafifçe büzülmesi.

"Sen," diye fısıldadı.

Her şey durdu. Tüm gözler bana çevrildi. Onun o tek kelimesiyle odadaki sıcaklık samimi bir ortamdan buz gibi bir ortama dönüştü.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandım. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. Bana cupcake ikram ederken gözlerimi diktiğim göğüsleri.

Bu durumun iyi sonuçlanacağına dair hiçbir işaret yoktu.

"Peki," dedi Dayvon, sesine açıkça sahte bir sıcaklık katarak. "Siz zaten birbirinizi tanıyor musunuz?"

6

ALLİE

Bu toplantıya kadar yaptığım tüm zihinsel hazırlık çalışmalarında, bu olasılığı hesaba katmamıştım. Elbise, topuklu ayakkabı ve saç stilimi seçerken -güzel görünmek için değil, havalı ve hafif tehditkar görünmek için- ekibi yöneten adamlarla tanışmaya hazır olup olmadığımı sorgulamamıştım.

Ama karşımda duran, benim görünüşümle yakışıklı yüzündeki tüm renkleri kaybeden adam, planlayamayacağım bir şeydi.

Ve Tanrı, uzun zamandır gömülü olan oyunculuk yeteneklerimi ve o anda etrafımda uçan küçük melekleri kutsasın, çünkü konuştuğumda sesim düzgün ve pürüzsüzdü. "Üzgünüm, adınızı duyamadım."

Tamam, belki oyunculuk yeteneklerim biraz paslanmıştı, çünkü sözlerim sanki ağızımdan onun yönüne doğru fırlayan buz kıracağı gibi çıkıyordu.

Kalın boğazı, elimi uzattığımı izlerken ağır bir yutkunma yaptı. Tırnaklarım en sevdiğim OPI kırmızısı, Vodka and Caviar ile boyanmıştı ve bileğimde, tek aksesuarım olarak taktığım ince altın zincirler tınlıyordu. Herkes bizi izlerken odada tek bir ses bile yoktu. İlgi o kadar yoğundu ki, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Sanki biri kolunu aşağı itmeye çalışıyormuş gibi, kolunu yavaşça kaldırdı ve elimi kendi eliyle sardı. Büyük parmakları benimkileri gölgede bırakıyordu ve derisindeki nasırlar sıcaktı, kuruydu ve alışık olmadığım bir şekilde pürüzlüydü.

Elinin benim elimdeki hissi koluma yayıldıkça, oradaki tüm tüyler de yavaş, dalgalı bir hareketle kalktı ve

omzuma kadar uzanan dalgalar halinde dikildi. O dalga o kadar güçlüydü ki, elimi onunkinden çekmek istedim. Ama hayatta ilk göz kırpan ben olmayacaktım.

"Luke," dedi sadece. Sesindeki gerginlik dudaklarımı lezzetli bir şekilde kıvırdı.

William, Luke'un yanına yaklaşırken o kadar sahte bir gülümseme takındı ki, neredeyse gülecektim. Bu odada kimse aptal değildi. Daha önce tanıştığımız açıktı ve sanki bağıryorlarmış gibi sorularını neredeyse duyabiliyordum.

Birbirinizi nasıl tanıdınız? O kadına ne yaptı? Birlikte mi yattılar?

"Bayan Sutton, bu Luke Pierson, bizim oyun kurucumuz. On iki yıldır Wolves'ta oynuyor, yani sahada güvenebileceğiniz biri varsa, o da odur." William Luke'un sırtına vurdu ve Luke sıçrayarak gözlerini kırıştırdı, eli benim elimden kaydı. Parmaklarım sanki elektrik çarpmış gibi avucumun içine kıvrıldı. "Luke, bu..."

"Alexandra Sutton," diye sözünü kestim, midem beklenmedik bir gerginlikle sıkışmış ve titriyor olsa da, Luke'a olabildiğince soğukkanlı ve sakin bir bakışla baktım. "Sanırım ben senin yeni patronunum."

Çenesi sıkıldı ve koyu renkli gözleri yüzüme hafifçe kısıldı. Ona gülümsediğimde vücudumu neşeli bir enerji dalgası sardı. Yüzüncü derecede önemsiz bir şeydi, bunu kabul edebilirim. Ama birbirimize bakarken, onun, kapısına geldiğimde bana nasıl konuştuğunu ve önceki gece arka bahçemizde yaptığımız konuşmayı düşündüğünü biliyordum.

Onu daha önce gördüğüm zamanlardan farklı olarak, bu sefer tişört ve kot pantolon giymiyordu. Bugün, dövmeli, kaslı kolları, sanki özel dikilmiş gibi ona tam uyan basit mavi bir gömlekle örtülüydü, ki muhtemelen öyleydi. Ona çok yakışıyordu, sadece iri cüssesi nedeniyle korkutucu olsa da yine de yakışıyordu.

Koç boğazını temizledi ve ben hafifçe dönerek elini sıktım. Tahminimce ellili yaşlarında, sert bakışlı bir adamdı. Ama beni Wolves'a hoş geldin derken gözleri sıcaktı, ben de hızlıca nefes verdim.

Masada tanışmadığım son kişi, sert ve yakışıklı bir yüze ve ciddi gözlere sahip, uzun boylu, zayıf bir adamdı.

"Logan Ward," dedi ve sıkıca elimi sıktı. Gülümsemedi, ama yine de onda kaba bir yan yoktu. Tam olarak değil.

Hepimiz yerlerimize oturduğumuzda, önce benim oturmamı beklediler ve sonra tüm gözler bana çevrildi. Hatta Cameron bile — kibar, ama biraz soğuk

CEO bile, onun isteği üzerine düzenlenen bu küçük toplantıda benden işaret bekliyordu.

İlk tanıştığım adam, Dayvon, Luke'a hızlı ve şaşkın bir bakış attı, ama neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir hareketle başını salladı. Yüzüne renk gelmeye başlamıştı, ama her bir santimi gergin ve sıkı bir kontrol altında görünüyordu.

"Beyler, geldiğiniz için teşekkür ederim," diye başladım, parmaklarımı sıkıca birbirine kenetleyip masanın önüne koymadan önce. Parlak siyah ve kırmızı renklere sahip, göz korkutucu cam ve çelikten yapılmış binaya girdiğimde, kendime hiç gerginlik göstermeyeceğime dair söz vermiştim. Takım sahibi olarak kendimi nasıl sunacağım konusunda hiçbir kusur bulamayacaklarına dair kendime söz verdim. Önceki gece, yatmaya hazırlanırken ne yapmak istediğimi biliyordum.

Yüzümü yıkadıktan sonra havluyu tezgahın üzerine bıraktım ve annemle babamın ikisinin de bana baktığını gördüm. Burnumda, ağızımda, saçımın renginde ve yüzümün kalp şeklinde annemi gördüm. Çenemin yapısında ve gözlerimin su yeşili renginde ise babamı gördüm. Giydiğim kıyafete göre rengi değişen gözler, ondan aldığım görünür özelliklerden biriydi. Büyürken, Robert Sutton'ın kızı olarak doğuştan gelen hiçbir özelliğimi tanımlayamadığım için, onun DNA'sının benim kimliğimin sadece küçük bir parçası olduğunu hissediyordum.

Ama gözlerime bakarak, bunu yapabileceğime inanmasaydı bana bu büyük görevi vermeyeceğini kendime ikna etmem gerekiyordu. Kendimi buna inandırmak, mecazi olarak, bulunduğum yerde ayakta kalabilmemin tek yoluydu.

Masadaki altı adam beni ihtiyat, merak ve beklenti karışımıyla izliyorlardı, ama ben tekrar konuşana kadar sessiz kaldılar.

"Babam bu takımı çok severdi ve bana bıraktığını öğrendiğimde şaşırmış olsam da, size söz veriyorum, son yirmi yılda onun inşa ettiği başarı mirasını sürdürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Her birine gülümsedim, Luke'un önünde durduğumda ağzım sadece hafifçe titredi.

O, sanki acı çekiyormuş gibi burnunun köprüsünü sıkıştırarak kambur duruyordu. Koç Klein ona dirsek attı ve o da dik oturdu, bana bakmadan başka yerlere bakmaya başladı.

Cameron, Luke'a beni şaşırtan hızlı ve kötü bir bakış attı, William ise sanki bu bakış Luke ile aramızdaki gerginliği kesecekmiş gibi gülümsemeye devam etti.

Cameron boğazını temizleyip bana sıkı bir gülümseme attı. "Elbette, bu odadaki herkes aynı mirasa bağlıdır ve bu geçiş olabildiğince kolaylaştırmak için elimizden geleni yapacağız. Sezonun başlamasına sadece birkaç hafta kaldı, ama futbol kulübü sahipliği konusunda hızlandırılmış bir kursa hazırsanız, babanızdan öğrendiklerimize dayanarak size mümkün olan en iyisini vereceğiz."

Ona teşekkür etmek üzereydim ki, Luke geriye doğru eğilince sandalyesi rahatsız edici bir şekilde gıcırdadı. Herkes onun yönüne baktığında donakaldı. Koç Klein kısa bir süre gözlerini kapattı, sanki biri bıçağı kaburgalarına saplıyormuş gibi görünüyordu.

William ise gülümsemeye devam etti.

"Teşekkür ederim," dedim Cameron'a. "Joy, benimle konuşmak isteyeceğini düşündüğü diğer iki sahibin iletişim bilgilerini bana verdi. Bunun da yardımcı olabileceğini düşündü."

William dinlerken gülümsemesi genişledi. "Evet, Joy senin için çok değerli bir varlık. Bu odadaki herkesten daha uzun süre babanla çalıştı. Harika bir fikir. Güzel." Parmaklarını masaya vurdu. "Mükemmel."

Luke yüzünü elleriyle ovuşturdu ve sanki acı çekiyormuş gibi göğsünün derinliklerinden bir ses çıkardı. Buna verilen tepkiler çeşitlilik gösteriyordu. Cameron, Luke'u çıplak elleriyle boğacakmış gibi görünüyordu. Koç, boynunun arkasını ovuşturuyor ve duvardaki sabit bir noktaya bakıyordu.

duvardaki sabit bir noktaya bakıyordu. Dayvon, Luke'a sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi inanamayan bir bakış atıyordu.

Ben mi? Ben gülümsedim. O kadar açıkça mutsuzken bunu biraz daha uzatmayı düşündüm. Ama odadaki diğerlerini karanlıkta bırakmak şu anki durumumuza yardımcı olmazdı.

Elimden geldiğince hanımefendi gibi boğazımı temizledim.

"Luke benim komşum," dedim. "Şu anda neden deli gibi davrandığınızı merak ediyorsanız diye."

Cameron'ın ağzı açık kaldı. William'ın gülümsemesi kayboldu ve Koç başını ellerinin arasına gömdü.

Oturduğumuzdan beri ilk kez Luke'un gözleri doğrudan bana bakıyordu ve kahverengi gözlerindeki sıcak altın rengi benekleri açıkça görebiliyordum. O da diğerleri kadar kafası karışmıştı, ama yine de hiçbir şey söylemedi.

"Bunu söylemek bana çok zor geliyor, çünkü onunla ilgili ilk izlenimim pek iyi değildi, ama şu anda ona çok sert davranmayın. O benim kim olduğumu bilmiyordu, ben de onun kim olduğunu bilmiyordum." Elimi kucağıma koydum ve onun bakışlarını karşıladım.

Yavaşça nefes verdi ve Koç Klein'a baktı. Bu, o anda Luke Pierson hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlattı. O bir oyuncuydu ve saygı duyacağı kişi, lüks bir locadan ya da Seattle silüetini gören bir köşe ofisten değil, sahada takımı yöneten adam olacaktı.

Sonunda konuştu. "Sizin için sakıncası yoksa, Bayan Sutton ile birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum." Gözleri yine bana takıldı. "Daha önceki davranışım için özür dilemek için."

En çok nefret ettiğim şey, önce mahremiyet istememiş olmamdı. Ama ikinci olarak, sesinin alçak ve emredici, ama baskıcı olmamasına da nefret ettim. Liderliğini, o mavi gömleği giydiği kadar rahat bir şekilde taşıyordu. Sanki, sırf o istediği için, kendimi koltuğumdan kalkıp odadan çıkarken buldum.

Cameron bana sorun olup olmadığını soran bir bakış attı ve ben başımı salladım. Hepsi odadan çıktıktan sonra William kapıyı sessizce kapattı.

Ve sonra yalnız kaldık. Luke'un büyük, aptal, yargılayıcı kafasının arkasından bize bakan, uluyan siyah ve kırmızı bir kurt logosu bulunan steril bir konferans masasının karşısında karşı karşıya geldik.

O beni izledi. Ben onu izledim. Ve ikimiz de konuşmadık.

Sonunda, duvardaki saate keskin bir bakış attım. "En uygun özür dileme zamanını boşa harcıyorsun."

Bakın, espriden anlamayan adam hiç de eğlenmemişti. Ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirdi, sandalyede benden çok daha fazla yer kaplıyordu, pazıları gömleğin kumaşı altında gerilen kayalar gibi görünüyordu. "Neden satmıyorsun? Bu takımı istemeyemezsin."

Bu yorum canımı sıktı, ama bunu ona belli etmedim.

Çenemi okşadım. "Garip bir 'özür dilerim' versiyonu, ama kabul edebilirim." Kaşlarımdan biri yavaşça kalktı. "Bir an için bana karşı tam bir pislik gibi davrandığın için gerçekten üzgün olduğunu düşünseydim."

Luke dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve bana sabit bir şekilde baktı. Onu şaşırttığım ilk birkaç dakika dışında, şimdi onun sarsılmaz tarafının ortaya çıktığını görebiliyordum. Oyunu sabit ve sakin bir el ile yönetecek olan tarafı.

"Kapıma geldiğinde kim olduğunu hiç tahmin edemediğim için üzgünüm." Elini kaldırıp bana doğru bir hareket yaptı. "Sen de bana bir tabak kek uzattığında kim olduğumu hiç tahmin edememiş olabilirdin."

Yanaklarım kızardı ve dudakları sonunda memnun bir gülümsemeye büküldü.

"Yine de," diye burnumu çekerek dedim, "bana pek de şans tanımadın, değil mi?"

"Hayır," diye kabul etti. "Senin gibi bir kadın evime mayoyla gelip, ... pişmiş ürünlerini sergilediğinde, bunun genellikle tek bir anlama geldiğini doğrulayan yılların tecrübesi var."

Senin gibi görünen bir kadın.

Yavaşça başımı salladım, yavaşça yükselen öfkenin beni sarmasına izin verdim.

O, benim vücudumda neyi ateşlediğinin ve ve bu alevlerin ne kadar yükseğe çıkabileceğinin farkında değildi. "O gün kaba davrandığım için özür dilerim. Ve senin berbat müziğini biraz sert bir şekilde kapattığım için özür dilerim."

"Samimiyetin beni çok etkiliyor," dedim kuru bir şekilde.

"Buna inanmayabilirsin, ama bu benim için inanılmaz derecede samimi bir şey," diye dişlerini sıkarak cevap verdi. "Eğer kim olduğunu bilseydim, sana karşı nazik davranırdım derken samimiyim. Lanet olası kekleri senden alır ve günümü sürdürürdüm. Dün gece seni görmezden gelirdim. Yirmi dakika önce sana küfürler yağdırmak istemedim elini sıkardım." Öne doğru eğildi ve o anda gözlerinin, kişiliğinin, her şeyinin tüm gücü karşısında düzgün nefes almakta zorlandım. "Ve Robert'ın ne yaptığını bildiğini umduğumu söylerken samimiyim, çünkü şu anda kızımın başka tek umursadığım şey olan bir başka Super Bowl'u kazanmamıza engel olacak hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

Onun sözlerinin beni küçük düşürmek ya da omuzlarımı koruyucu bir şekilde kıvrma dürtüsüyle savaşıp savaşıp değil için söylenmediğini biliyordum, ama yine de öyle hissettim. Ona gözünü kırpmadan karşı koymak için tüm cesaretimi, tüm Sutton cüretkarlığımı kullanmam gerekti. Konuşmasını bitirdiğinde, sandalyemden kalktım ve burnumun ucuyla ona baktım. O, açıkça şaşırılmış bir şekilde geriye yaslandı.

"Senin için bunu mahvetmeyeceğim, Pierson. O büyük, etli kafanı bunun için yormana gerek yok."

Gözleri uğursuz bir şekilde karardı, ama ben elimi kaldırdım.

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Benim nasıl bir insan olduğumu bilmiyorsun. Takımın oyun kurucusu olarak sana hak ettiğin saygıyı göstereceğim, ama sen de takımın sahibi olarak bana aynı nezaketi gösterirsen iyi olur. Henüz ayaklarımın üzerinde durmayı öğreniyorum, ama eğer bana *benim gibi kadınların* senin gibi iğrenç, altın çocukların yanında genellikle ne yaptığını veya ne söylediğini hatırlatma ihtiyacı duyarsan, sana her türlü belayı yaşatabileceğime emin olabilirsin."

Luke'un çenesi granit gibiydi, omuzları gerginlikten titriyordu, ama ağzı kapalıydı ve benim için önemli olan tek şey buydu. Muhtemelen, onunla aynı odada olmadığım, adrenalin yüzünden bayılmak isteyecektim, ama bunu ona gösteremezdim.

"Bu odadan çıktıktan sonra," diye uyardım onu, "yeni bir başlangıç yapacağız. Bana söylediklerini, nazik davranmaya çalışan bir yabancıyı nasıl karşıladığını sana karşı kullanmayacağım, sen de bana karşı kullanmayacaksın."

"Seni kibirli, kendini beğenmiş, narsist bir pislik olarak nitelendirdim." Derin bir nefes aldım ve kollarımı belime doladım. "Anlaştık mı?"

Sandalyesinden kalkarak tüm boyunu ortaya çıkardı ve üzerimde yükseldiği için ben de inatla çenemi kaldırdım. Gözlerinde ya da kaslı vücudunda hiçbir şey okuyamadım.

"Eminim az önce bana tüm bu şeyleri söylemedin," dedi rahat bir şekilde.

"Hayır mı?" Omuz silktilim. "Sadece kafamda uydurmuş olmalıyım. Bir sonraki manikürümü ne zaman yaptıracağımı düşünmediğim zamanlarda aklımdan türlü türlü ilginç şeyler geçer."

Luke'un burun delikleri genişledi, ama beni zorlamaya devam etmek için hiçbir nedeni olmadığını bilecek kadar akıllıydı.

Hayatım boyunca, şu anda içinde bulunduğum gibi durumları yumuşatmak için çekiciliğimi ve tatlı gülümsememi kullanmıştım. Bu, ilk kez sert kadın tavrımı denediğim zamandı ve henüz tam olarak uymasa da, en azından kabul edilebilir olduğunu biliyordum.

"Anlaştık mı, Bay Pierson?" Elimi tekrar uzattım.

Bir saniye boyunca, sanki zehirden yapılmış gibi ona baktı, ama sonra aldı. Kolumda hızlı, sıcak ve rahatsız edici bir enerji hissettim. Ellerimiz ayrıldığı anda bu his kesildi, ama etkisini o kadar güçlü hissettim ki avucumun içini ovmağa istedim.

"Anlaştık, Bayan Sutton," dedi sessizce ve odadan çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz dizlerim tutmadı ve sandalyeye çöktüm.

"Harika," dedim boş odaya. "Bence işteki ilk günüm mükemmel geçti."

Uyandığım andan itibaren, bugünün berbat bir gün olacağını biliyordum. Yatak odamın perdelerini kapatmayı unutmuştum ve odam doğuya baktığı için, gözlerimi açtığımda acı verici derecede parlak güneş ışığı doğrudan gözlerime vuruyordu. Sanki gün, uyanışımı olabildiğince zor ve rahatsız edici hale getirmek niyetiyle başlamıştı.

Onun evine tek bir bakış bile atmadan smoothie'mi hazırladım. O yöne bakmamaya çalışırken, blenderim bozuldu. Dört dolar Faith'in küfür kavanozuna girdi. Faith, kazara tabağını devirdiğinde yumurtaları mutfak zeminine düştü ve sonra kendi dolarını kavanoza attı.

O noktada, takım toplantısı beklentisiyle ruh halim zaten çok kötüydü, küfürlü kelimeleri yaratıcı bir şekilde kullandığı için onu cezalandırmaya bile gönlüm el vermedi.

Faith'i Monique ve Dayvon'un evine götürürken neredeyse benzinim bitiyordu.

Egzersiz sırasında dirseğim ağrıyordu ve gergindi.

Duşta şampuan şişesi bitmişti.

Birbiri ardına gelen bu olaylar, kalan neşemi hırçın, sinirli bir enerji yumağına dönüştürdü.

Takım toplantısı başlamasına sadece on dakika kalmıştı ve ana odada yastıklı bir koltuk bulduğumda, kendimi tasmalı bir aslan gibi hissettim. Kimse bana fazla yaklaştırmaya cesaret ederse, ağır pençemle vurup zarar vermeyi umardım.

Koç Klein önceki gün ne demişti? Gerçekten şaşırdığımda her zaman iyi tepki veremezdim.

Bu doğruydu, ama bu seferki farklıydı. Bu ben değildim. Ben, gülen ve sohbet eden takım arkadaşlarımın yanında kasıtlı olarak sessiz kalan adam değildim. Dudaklarımın, gözlerimin ve vücut dilimin ifade ettiği ne olursa olsun, onlar bana geniş bir mesafe bırakmak için yeterliydi. Masamın üzerinde, takım toplantıları için kullandığım klasrm duruyordu.

Kenar boşluklarına sadece benim okuyabileceğim notlar karaladım. X, O, çizgiler ve oklarla dolu şemalar, oturup koçun konuşmasını veya hücum koordinatrmzn bir sonraki maçta karşılaşacağımız savunmayı tartışmasını dinlerken kafamda canlanan oyunlar. Normal sezonda galibiyetlere katkıda bulunan, günlük olarak yaptığım tüm küçük şeyler.

Bu bir disiplindi — her toplantıda, her antrenmanda ve her sabah smoothie'mi hazırlayıp itiğimde.

Gözlerimi kapatıp çenemi sıkıca kilitleyerek o sandalyede otururken, kendimi pek disiplinli hissetmiyordum. ığlık atmak istiyordum. Kafamda geçmiş ve şimdiki zamanın karıştığı bir karmaşa vardı. Robert ile onun iş hayatındaki başarısızlıkları, hayatındaki yokluğu ve babası her tatilde evde tek başına otururken, o Avrupa'yı dolaşırken çektiği fotoğrafları nasıl paylaştığı hakkında yaptığımız konuşma. Kapımda, elinde cupcake'lerle duran yüzü. Dünkü toplantıda gülümseme.

Beynimde kakofonik, uyumsuz bir karmaşa vardı; istesem bile hiçbir şeyin anlamını çıkaramıyordum.

Tabii ki istedim. Her gün sahada yaptığım şey buydu. Başkalarına göre, hareket halinde olan bir dizi oyuncu kaos gibi görünüyordu. Ama biri sola, diğeri sağa gittiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Gözleri sahanın kenarına doğru kayarken.

Parmaklarım, düşüncelerime dalıp tüm bunları anlamlı hale getirmek için ekebileceğim tek ipi bulma ihtiyaıyla karıncalanıyordu. Herhangi bir anlam. Ama yanlış ipi ekersem, düğümleri daha da karıştıracağım hissine kapıldım.

Bu yüzden oturup bekledim. Ağzımı kapalı tuttum. Yukarıdaki futbol tanrılarına, Jack'i çok mutlu edecek olsa bile, gelip n bürodaki herkesi kovup onların yerine Victoria's Secret mankenlerini getirmesin diye dua ettim.

Odaya her yeni takım arkadaşı girdiğinde ses seviyesi artarken, ben yavaşça nefes verdim. Alexandra henüz gelmemiştir.

Onların nasıl tepki vereceklerini, onu nasıl göreceklarını düşünmek bile beni öne eğilip burnumun köprüsünü sıkıştırmaya itti. Bu bir felaketti. Bizim için istemediğim her şeydi. Birisi sağımdaki boş koltuğa ağır ağır oturdu ve dirseğime hafifçe vurdu.

Merkezim Gomez, yüzümdeki karanlık ifadeye güldü. "Kim seni kızdırdı, Piers?"

Tek yaptığım iç çekip koltuğuma yaslanmaktı. "Sadece bunun bitmesini istiyorum."

New England onu iki draft seçimimizle takas ettiğinden beri altı yıldır birlikte oynuyorduk. O, gülümsemeleri ve şakalarıyla beni iyi dengeliyor, pozitif enerjisiyle O-line'ı canlandırıyor. Benim ses tonumdan alnını kırıştırdı, ama beni yeterince tanıyordu, ısrar etmedi.

Sonra eğildi. "Onu duydum."

Tabii ki duymuştu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve çenemi yukarı kaldırdım. "Çok seksi olduğunu duydum. Gerçekten çok seksi."

Soluma biri oturdu. "Dostum, onu hiç görmedin mi?" Jack'ti. Sanki aralarında oturmamışım gibi, odadaki gürültünün üstüne çıkabilmek için Gomez'in duyabileceği kadar yaklaştı.

"Hayır. Yani, cenazede olduğundan eminim, ama tam olarak bakmıyordum, anlıyor musun?"

Jack başını salladı. "Aynı. Dün gece Instagram'ına baktım."

"Hadi canım?" diye sordu Gomez.

Dilimi yanağımın iç tarafına bastırdım ve hiçbir şeyden haberi olmayan Jack'e sert bir bakış attım.

"Plajda çekilmiş bir fotoğrafı var. Bir bakayım." Fısıldayarak ısıklık çaldı. "Üstsüz. Sana söylüyorum dostum."

Düşük sesle, neredeyse hırıltı gibi garip bir ses çıkardım.

Gomez gülerken o beni görmezden geldi. Parmakları telefon ekranında hızla hareket ediyordu ve ben onu boğazlamamak için ellerimi masanın altında yumruk yaptım. Tam o sırada hafifçe ısıklık çalarak telefonunu Gomez'e vermek için döndüğünde, biri önümüze geçip ışığı engelledi.

Logan, Jack'in elinden telefonunu kapıp göğsüne geri fırlattı. Hem de nazikçe değil. "Kes şunu, Coleman."

Gomez koltuğuna geri otururken kaşlarım hafifçe kalktı. Jack pek de nazik olmayan bir şeyler mırıldandı ve telefonunu cebine geri attı.

"Senin sorunun ne?" diye mırıldandı Jack.

"Kız kardeşin mi var?" diye sordu Logan.

Jack başka yere baktı. Bu, hayır anlamına geliyordu. "Dört tane var.

Hepsi benden küçük."

Kaşlarım daha da yukarı kalktı.

Logan bana uzun uzun baktı.

"Dün o toplantıya katıldın mı, katılmadın mı?" diye sordu.

Sessiz sesinin altında yatan anlam, saf çelik gibiydi ve başka bir kaptanın, iki hücum oyuncumun yanında beni azarlamasının ima ettiği şey, yüzümü kızarttı. "Katıldığımı biliyorsun," diye sakın bir şekilde cevap verdim.

Logan, ikimizden başka kimsenin duyamayacağı kadar yakına eğildi. "O zaman öyle davran," diye tısladı.

O, önümüzdeki sırada oturuyordu ve benim onun kafasının arkasına bıçaklar, kılıçlar ve her türlü silahla bakışlar attığımdan habersizdi. Daha sonra, birine yumruk atmak üzere olduğumu hissetmediğimde, beni sözlü olarak azarladığı için onunla konuşacaktım.

Elbette, kötü bir ruh hali içindeyken, onların yaptıklarının doğru olduğunu düşünmek imkansızdır. Koç Klein ve William odaya girdiğinde bu düşünceyi kafamdan attım. O odaya girene kadar etrafımdaki sesler kısa süreliğine hızla yükseldi.

Sonra bir sessizlik oldu, o kadar yoğun bir ses boşluğu ki, sanki herkes aynı anda nefesini tutmuş gibiydi. Açıklanamaz bir şekilde, bu beni ellerimle bir şeyleri parçalamak istememe neden oldu.

Bu sefer saçları geriye toplanmıştı, güneş gibi parlak saçlarında dalga ya da bukle yoktu. Kırmızı dudakları yoktu. Sıksa siyah pantolon, bol beyaz bluz ve kırmızı bir ceket vücudunu örtüyordu. Şık, parlak ve zarif görünüyordu.

Zengin. Güçlü. Kendine güvenen.

Ve o anda ondan nefret ettim çünkü o kadar güzeldi ki ona bakmak bile acı veriyordu. Sanki sabah uyandığımda, hazırlıklı olmadığım halde güneşin tam bana doğru parladığını görmek gibi.

William onu tanıtırken ve onlara organizasyonumuzun şu anki durumu hakkında benzer bir özet sunarken, erkekler koltuklarında kıpırdanmaya başladılar. Ona doğru dönük omuzlar ve ona yapışmış, gördüklerine inanamayan gözler arasında odada gerginlik dalgalandı.

William Alexandra'ya doğru eliyle işaret etti ve Alexandra ona minnetle gülümsedi. Jack eliyle ağzını kapatmıştı, ben de elimi dirseğiyle iterek elini indirmesini sağladım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve inanamıyordu, ama sanki piyangoyu kazanmış gibi gülümsüyordu.

Alexandra boğazını temizledi ve ellerini önünde sıkıca birleştirdi, bu küçük bir gerginlik göstergesiydi ve ben de kısa bir süreliğine ondan gözlerimi kaçırdım. Onun gerginliğini görmek istemiyordum. Onu hiç görmek istemiyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve Robert'ın Joy'un evinde Şükran Günü yemeği yiyeceğini söylerken utangaç bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Yine.

Onun sesi düşüncelerimi böldü ve gözlerimi açtım.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. William'ın da dediği gibi, ben Alexandra Sutton. Önümüzdeki birkaç gün içinde hepinizi tanımak istiyorum ve bu fırsatı bulduğumda bana Allie demenizi rica ediyorum. Sezon öncesi hazırlıkların birkaç hafta sonra başlayacağını biliyorum, bu yüzden tüm oyun kartlarını ezberleyeceğime söz veremem, ama ilk ve onun ne anlama geldiğini biliyorum, bu yüzden tamamen umutsuz vaka olmadığımı düşünmek istiyorum." Odadaki herkes hafifçe güldü ve çenemin baskısı altında azı dişlerimden birinin ortasından çatırdama sesi geldiğini duydum. Vücudu biraz gevşedi, ben ise kendimi daha da gergin hissettim.

Oda tekrar sessizliğe büründüğünde gülümsemesi düzeldi. "Son birkaç günümü gerçekler, rakamlar, grafikler ve bütçelerle uğraşarak geçirdim. Ancak bu belgeler, babamın Wolves organizasyonuna duyduğu sevgi ve saygıyı yeterince yansıtmıyor. Onun yerini doldurmam için bana güvendiğini bilmek beni alçakgönüllü kılıyor."

Siyah topuklu ayakkabılarına bakıp gülerek, "Tabii ki mecazi anlamda" dedi.

Bu benim kabusumdu. Ona bakarken, kafamda tek görebildiğim, ön verandamda pembe keklerle duran haliydi. Verandadaki masasında oturmuş, hoparlörü bana doğru tutuyordu. Dün toplantımızda, nasıl olacağını anlatırken, korkusuzca gözlerime bakıyordu. Ve şimdi takım toplantısında ayakkabıları hakkında şakalaşıyorduk.

Anlaşmamızın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirecektim. Onun ince ve serin elini sıktığımda, bunu içtenlikle yapıyordum. Kimsenin önünde ona saygısızlık edecek hiçbir şey yapmayacak ya da söylemeyecektim. Ama aynı zamanda burada oturup gülmek, şaka yapmak ve takımımızın sahibi olan kişinin bize "first and ten" in ne anlama geldiğini bildiğini vaat etmesini komik bulmak için kendimi zorlayamazdım.

Bana komik gelmedi. Yıldız oyuncumun zaten ağzının suyunu akıttığı üstsüz fotoğraflar yayınladı ve Tanrı bilir başka neler vardı. Ben emekli olmadan önce bir Lombardi kupası daha kazanmak isterken, o babasının parasıyla Avrupa'yı dolaşıyordu. Kariyerimde birden fazla kez zirveye çıkabileceğimi, bunun şans eseri olmadığını kanıtlamak istedim.

Mükemmel bir sosyal medya varlığı oluşturmak onun hayatının bir parçasıydı ve ben bu tür saçma sapan görünüşlerden kaçınmak için her şeyi yapardım.

Futbol oynamak istedim. Kazanmak istedim. Ve bunu, takımı çevreleyen dikkat dağıtıcı unsurlar, oyunlar ve sirkler olmadan yapmak istedim. Performansımızın konuşmasını sağlayalım.

Allie'nin parlak bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu ve ben göz kırpmayı ya da başka yere bakmayı reddettim. Gülümsemesi bir an için gerginleşti, ama sonra gözle görülür şekilde aydınlandı. Sanki benim bunu onun için mahvetmeme izin vermiyordu.

"Babamın dosyalarını karıştırırken, üzerinde onun el yazısı olan bir kağıt parçası buldum." Elini kaldırdı ve birkaç sıra arkamdan bile, yıpranmış, yırtık kenarlarını görebiliyordum. Allie bir saniye boyunca kağıda baktı ve odada tek bir ses bile yoktu, hepimiz kağıtta ne yazdığını duymak için bekliyorduk.

"Zor zamanlarda, yolundan sapmayacak kadar cesur olanlar sonunda galip gelirler," dedi kesin ve net bir sesle. Başını kaldırdı. "Bunu kimin söylediğini bilen var mı?"

Ben biliyordum. *Elbette* biliyordum. Jack bana baktı, cevap vermediğime açıkça şaşırmıştı.

"Bo Schembechler," dedi ön sıradan biri, ünlü Michigan koçuna atıfta bulunarak. The Big House'da oynamış, üniversite futbol koçlarının kutsal sıralaması içinde onun isminin ağırlığını bilen benim gibi herkes için gerçek bir kurumdu.

Allie ona gülümsedi. "Doğru." Yine kağıda baktı, sonra dikkatlice katlayıp avucunun içine kıvırdı. "Bu kağıdı bulmadan önce, bu görevi kabul edip etmeyeceğimi, takımı tutup tutmayacağımı bilmiyordum. Bunu, benim bağlılığımdan şüphe duyman için söylemiyorum; önemli konularda sana karşı dürüst olacağıma güvenebilmen için söylüyorum." Sesi yükseldi ve odadaki enerjinin hissedilir bir şekilde değişmesiyle çenesi kalktı. Keskin bir kreşendo ile yükselen ve odayı bir şarj gibi bölen bir şey. Onların başlarını sallayarak, onun söylediklerini dikkatle dinlemelerinden bunun şekillendiğini görebiliyordum.

O, benim ne olduğumu açıkça görerek gülümsedi. "Babamın kararlarına güvenecek, hepimizin birlikte çalışarak yolumuza devam edip sonunda galip geleceğimize inanacak kadar cesur olmayı seçiyorum. Eğer öğrenecek çok şeyi olan, yardım istemekten korkmayacak birine güvenecek kadar cesursan, o zaman inanılmaz şeyler başarabileceğimize inanıyorum."

"Tabii ki yapabiliriz," dedi Dayvon arkamdan. Allie diğer herkesle birlikte güldü. Ben hariç. İçimi rahatsız edici bir duygu kapladı. Hayranlık değildi, tam olarak değil. Ama on beş dakikadan az bir sürede, tüm odayı avucunun içine almıştı. Etrafa baktığımda, takım arkadaşlarım başlarını sallıyor, gülümsüyor, hatta bazıları alkışlıyordu.

Hayır, hayranlık doğru kelime değildi. Onu hafife aldığımı isteksizce kabul etmek de kesinlikle bunun bir parçasıydı. Bu durumdan rahatsız olan tek kişinin ben olduğumu fark ettiğimde sessiz bir şok yaşadım.

Belki de hiçbir Robert'a ondan bahsetmemişti. Belki de hiçbir bu konuşmayı, tek başına ocuk yetiştiren bir baba olarak benim hissettiğim o mide bulandırıcı ciddiyetle algılamıyordu. Onlara bunu söyleyecek kişi ben değildim, ama ne olursa olsun, ona göz kulak olacaktım.

Allie n sırada oturan bazı linebacker'larla glmsemi ve kahkahalarla sohbet ederken, halkla ilişkiler departmanından bir kadın odanın önüne ıktı.

"Tamam, millet, birkaç şey söyleyeceğim, sonra sözü koa bırakacağız. Sahiplik devriyle ilgili basın açıklaması yapmadan önce bir gün kadar daha bekleyeceğiz, çünkü medya bu haberi ele geçirmeden önce Allie'nin biraz daha rahat hissetmesini istiyoruz." Gülümsedi ve bu bana, sivri, bıçak gibi dişlerini gösteren bir köpekbalığını hatırlattı. "Ve inanın bana, bu haber her yerde yer alacak. Allie ve Cameron ile birlikte, bu haberin bize mümkün olduğunca olumlu bir ilgi çekmesini sağlamak için çalışıyoruz. Bu nedenle, herhangi bir muhabir size ulaşırsa, antrenmandan sonra sizi yakalarsa, ne olursa olsun, Allie'nin Wolves'a getireceği yeni yönelimden ve Robert'ın son yirmi yılda kurduğu güçlü çalışma ilişkilerini sürdürmesinden dolayı inanılmaz heyecanlıyız." Etrafına baktı. "Sorusu olan var mı?"

Oh, soracaklarım vardı. Ama çoğu "işimiz bitti mi" gibi sorular olduğu için, çenemi kapalı tutup Allie, William ve halkla ilişkiler kızının gitmesini bekledim. Allie kapıdan çıkar çıkmaz, nihayet ciğerlerime tam bir nefes ekebildiğimi hissettim.

O etrafta olduğu anda nefes alamadığımın bir uyarı olması gerekirdi. Ama ben bunu görmezden geldim. Futbola odaklandım. Tek endişelenmem gereken şey buydu. Diğer her şey eninde sonunda geçip gidecekti.

8

ALLİE

Paige: BANA HER ŞEYİ ANLAT! Hayatta kaldın mı? Yakışıklı oyuncular var mı?

PAIGE: Tabii ki seksi oyuncular var. Ama bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Cinsel taciz ve sahibi gücünü kötüye kullanma gibi suçlamalarla dava edilirsin.

PAIGE: OH! Ne giydin? Umarım kırmızı takım elbise giymişsindir. O kırmızı takım elbise içinde göğüslerin muhteşem görünüyor.

PAIGE: Keşke senin göğüslerin bende olsaydı. Hayatımda hiç bir DD'ye senin kadar kıskanmamıştım.

PAIGE: NEDEN BENİ İGNOR EDİYORSUN?

BEN: OH TANRIM. Tuvaletteydim. Sakin ol.

PAIGE: ...

Paige: Telefonunu tuvalete götürmüyor musun?
İşemekle ne alakası var ki?

Gözlerimi devirdim ve çizgili şezlonga uzandım, mavi mayomun üstünü düzelttikten sonra ona cevap verdim. Paige... daha iyi bir ifade bulamadığım için, teknolojiyle ciddi bir ilişki içindeydi. Telefonu onun erkek arkadaşıydı. Ve bu sağlıklı bir ilişki değildi. Başparmaklarının şimdiye kadar düşmemiş olmasına şaşırımtım.

BEN: Hayır, siyah sigara pantolon, beyaz Michael Kors bluz ve geri dönmeden hemen önce bulduğumuz mağazadan aldığım kırmızı ceket giydim.

PAIGE: Hmm. Tatmin edici. Yine de kırmızı takım elbise giymeliydin bence.

BEN: Dekolte kısmı çok açık olduğu için uygun bir seçim olmazdı. Oyuncularla ilk kez tanışıyordum.

PAIGE: Sorunu anlamıyorum. Sen onu giydiğinde takımımı değiştirdim.

GÜLÜMSEMEM dudaklarımda yabancı geliyordu çünkü samimi ve zorlanmadan çıkmıştı ve katıldığım toplantılar dışında, tüm futbol defterlerimle evde yalnızdım. Joy, avukatlar ve Luke dışında kimse benim göl evinde yaşadığımı bilmiyordu ve takımın başına geçtiğime dair basın açıklaması yayınlandığından beri, spor dünyası, babasından miras kalan bir futbol takımının sahibi olan yirmi altı yaşındaki bir kadın fikriyle çalkalanıyordu.

Durumun nasıl gittiği veya bu konuda ne hissettiğim hakkında kısa ve öz bir açıklama yapmaya çalışmaktansa, saklanmak daha kolay geliyordu. Gerçek şu ki, ben de hala tam olarak bilmiyordum. Ekiple konuşmak, bu çılgın olay başladığından beri kendimi en rahat hissettiğim andı, çünkü gülümsemeler, sıcak karşılama ve samimiyetle karşılandım ve toplantı bittikten sonra birkaç kişi özel olarak kendilerini tanıtmak için çaba gösterdi.

Toplantıda tanıştığım herkes kibar, saygılı ve destekleyiciydi.

Ancak, yan taraftaki mavi eve hafifçe bakarak düşündüm, *Luke Pierson hariç*. Toplantı boyunca beni saatli bir bomba gibi izledi. Bir kez bile gülümsemedi. Bir kez bile o keskin yüzünde sıcaklık belirtisiyle bana bakmadı.

Ve beni en çok sinirlendiren şey, o kadar büyük, heybetli ve yakışıklı erkeklerin arasında onu bu kadar çabuk bulmuş olmamdı. Geniş ve kaslı omuzları olan tek erkek kesinlikle o değildi. Ve odadaki tek uzun boylu, yakışıklı erkek de kesinlikle o değildi. Orada pek çok erkek vardı.

Ama benim vücudumu örten giysilerin içinden yakıcı bakışlar gönderen tek kişi oydu.

"Onu hemen kafandan çıkar," dedim yüksek sesle. Nefesimi verdim ve güneş gözlüklerimi düzelttim. Bulutsuz safir gökyüzü ve güneşte uzanmayı boğucu hale getirmeyecek kadar hafif bir esinti ile güzel bir gündü. Esinti gölden gelip bahçemi geçiyor, beraberinde tekne sesleri, kahkahalar ve uzaklardan gelen müzik sesleri getiriyordu.

İhtiyacım olan şey dikkatimi başka yöne çekmekti.

Sandalyenin yanındaki yerde Joy'un bana verdiği daha fazla dosya yığını vardı. Gözlerim şaşkınlığa kadar önceki gün hepsini okumuştum, ama hepsi çok faydalıydı. Çok yoğun, ama faydalı. Neyse ki, detayların çoğuyla ilgilenmeme gerek yoktu.

Parayla ilgilenen bir CFO vardı. Yeteneklerle ilgilenen bir yönetici vardı. Her şeyle ilgilenen bir başkan vardı. Gerçek şu ki, babam son yirmi yılını işini iyi bilen insanları işe almakla geçirmişti.

O sadece bir figür başıydı, ama ekibi onlar yönetiyordu ve iyi yönetiyorlardı. Benim asıl endişem, Wolves'un benim ani varlığımdan dolayı zarar görmemesini sağlamaktı. Medyanın, insanları ekran başına çekebilmek için birçok hikaye uydurabileceğini herkes kadar iyi biliyordum ve oyuncuların bana kızmasını istemiyordum.

Eğildim ve takım kadrosunun bulunduğu klasörü aldım. Joy, her oyuncuyu, her koçu ve her koordinatörü kolayca bulabilmek için

parlak renkli sekmelerle ayırmıştı. Sayfayı sayfa çevirerek, fotoğraflarına bakıp isimlerini ve pozisyonlarını yüksek sesle söyledim. Bazı yüzleri toplantıdan tanıyordum, ama çoğunu tanıımıyordum. Tabii ki hepsi cenazedeydi, ama o günün çoğu el sıkışmalar, havada öpücükler, taziyeler, siyah takım elbiseler ve artık hayatta olan bir ebeveynim olmadığı gerçeğinin uyuşuk farkındalığıyla bulanıklaşmıştı.

Jack Coleman'ın sayfasını inceledim. Toplantıda Luke'un yanında oturan gülümseyen adamdı. Michigan State'ten gelen geniş alıcı, iki yıldır takımdaydı. İstatistikleri etkileyici olabilirdi ya da berbat olabilirdi; gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Fotoğrafında geniş ve kaygısız bir gülümseme vardı ve ben de kendimi ona gülümserken buldum.

Boş boş bir şekilde bir sonraki sayfaya geçtim ve donakaldım. Luke'un resmi bana gülümsüyordu.

Gülümsüyordu.

O gülümseme midemde garip bir his uyandırdı.

Küçük bir gülümsemeydi, dişleri görünmüyordu, ama o kadar yabancıydı ki ağızım açık kalakaldım. Dürüst olmak gerekirse, yüzüne o kadar muhteşem bir etki yapıyordu ki, bu hiç adil değildi. Bu adam manken olabilirdi. Ama o sert, yakışıklı olmayan erkek mankenlerden biri gibi.

Diğer dosyaları okurken gösterdiğim aynı ilgisiz tavrı takınarak, parmağımı satırların üzerinde gezdirdim. Michigan Üniversitesi'nden Luke Michael Pierson. On iki yıl önce üçüncü turda draft seçimi yapılmıştı. Takıma katıldığı ilk yıl yedek oyun kurucu olarak oynamıştı. İkinci sezonunun ikinci maçında, as oyun kurucunun Aşil tendonu kopmuştu ve Luke, tecrübeli bir oyun kurucu gibi rahatlıkla onun yerini almıştı.

O yıl Super Bowl'u kazandılar ve o zamandan beri bir daha geri dönemediler.

Çitlerden gelen bir ses, ciltli defteri hızla kapatmama neden oldu, çünkü onun resmine kalbi gözleri olan bir genç kız gibi bakarken yakalanırsam başım belaya girerdi. Ancak baktığımda gördüğüm Luke değildi; yaprakların arasında parlak pembe ve mor bir tişört göründü.

Küçük kız, ben başka yere bakana kadar kıpırdamadı, sonra yaprakların hışırtısını tekrar duydum. Bu sefer yüzünü görebiliyordum, büyük kahverengi gözleri ve yüzünün iki yanında sarkan uzun kahverengi örgüleri vardı.

Dizimdeki klasörü başparmağımla hafifçe vurarak seçeneklerimi düşündüm. Luke bana kızından uzak durmamı söylemişti, ama o zamanlar beni futbol hayranı falan sanıyordu, kendimi bedensel bir kurban olarak sunmaya gelen biri.

Hadi oradan.

Artık, iyi ya da kötü, biz iş arkadaşıydık.

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne kaydırdım ve ona gözlerimi kısarak baktım. "Hey. Orada bahçe düzenlemesi mi yapıyorsun?"

Kıkırdadı ve yüzü kızarmış, geniş bir gülümsemeyle bahçeme girdi. "Hayır, henüz bahçe işlerine yardım etmeme izin yok. Babam çimleri biçiyor."

Burnumu onun yönüne doğru eğdim. "Baban mı yapıyor? Siz de bunu yapmak için birine para öder miydiniz?"

Yüzü ciddileşti. "Bacakları ve elleri çalıştığı sürece, kendi yapabileceği bir şey için birine para ödemenin anlamı yok dedi."

Huh. Bu... benim alışık olduğum bir şey değildi.

"Oh, tamam. Eh... onun için ne mutlu." Ona gülümsedim, sanki önünden bir tek boynuzlu at geçiyormuş gibi bana bakışına gülümsedim. Çocuklar benim için tuhaf, küçük uzaylı türleri gibiydi. Arkadaşlarımdan hiçbiri çocuğu yoktu ve benim de takılabileceğim yeğenlerim yoktu. Bu yüzden, onun yaşındayken bana davranılmasını istediğim gibi ona davranmamın iyi olacağını düşündüm. Sanki benim için önemliymişim gibi. "Adın ne, tatlım?"

"Faith Pierson." Göğsünü kabarttı. "Altı buçuk yaşımdayım."

Bilgece başımı salladım. "Güzel bir yaş."

"Senin adın ne?"

"Ben Allie." Elimi ona uzatıp tokalaşmak için uzattığımda, gülümsemesinin gücüyle patlayacak sandım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de, Bayan Allie."

"Kolunu nasıl kırdın?"

Derin bir nefes aldı ve sandalyeme yaklaştı. "Maymun barlarından düştüm."

"Ah." Ona alçısını göstermesi için işaret ettim ve o da elini uzattı. Luke'un imzasını ve birkaç oyuncunun imzasını görünce gülümsedim. Diğer elinin ince parmaklarında tuttuğu

küçük siyah bir kalem gördüm. Onu gördüğümü fark etti ve ağzını açtı, ama bir şey sormadı. "İmzalayabilir miyim?"

Faith heyecanla başını sallayıp kalemi bekleyen ellerime tutuşturduğunda gülümsememi bastırdım. Çok nazikçe, bir elimle alçısını tuttum ve bileğinin üzerinde boş bir yer bulup imzamızı yazdım.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Bu gördüğüm en güzel yazı."

"Biliyor musun," diye başladım, Luke'un benim araştırmamdan öfkeleneyeceğini çok iyi bilerek. Araştırmak. Sormak. Her neyse. Umursamıyordum. "Sürgülü kapıdan bana el salladığını gördüm. Gelip merhaba demek istedim. Belki babanla annenle tanışmak için."

Bana baktığında nefesimi tuttum. Tamam, peki, *utanmazca* kur yapıyordum. Ama hadi ama, onun gibi görünen, onun kadar para kazanan, sevimli bir kızı olan ve bir ilişkisi olmayan erkek var mıydı? O kadar pislik olmasaydı, bu neredeyse doğaya karşı bir suç olurdu.

"Babamı tanıyorsun," dedi, açıkça kafası karışmış bir şekilde.

"Evet, tanıştım. Aslında ben de babanla birlikte çalışıyorum. Sana merhaba demeye geldiğimde bunu henüz bilmiyorduk."

"Oh, harika! Büyükanne anlatmak için sabırsızlanıyorum. O ve büyükbabam, teyzem Kaylie ve yeni kuzenimi ziyaret ediyorlar, ama yarın eve dönüp bana bakacaklar çünkü babam yakında maçlara başlayacak."

Güneşe doğru gözlerimi kısarak baktım. "Büyükanne sana bakıyor mu?" "Okula gitmediğim zamanlarda, ama bu yıl ikinci sınıfa geçeceğim."

Sorular dilimin ucunda kaşınıyordu, bu yüzden neden sorduğumu hiç bilmeyen bu minik, sevimli çocuğa baskı yapmamak için dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım. Kahretsin, *ben de* neden sorduğumu bilmiyordum.

Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor, diye kafamda şarkı söyledim. Neden sorduğumu çok iyi biliyordum. Beni hiçe saymasını, hakkımda hiçbir şey bilmeden bana davranışını ve onun yakışıklı olmasını ve bunun beni bu kadar rahatsız etmesini nefret ediyordum.

Doğal olarak, bu onun hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi edinmem gerektiği anlamına geliyordu.

"Büyükannen geri döndüğünde onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

O senin babanın annesi mi?"

Faith başını salladı ve imzaladığım yeri parmağıyla okşadı. "Annemin annesini tanımıyorum. Ben bebekken öldü."

Sandalyemde donakaldım, nasıl devam edeceğimi bilemedim. Soruların çok iyiydi, Allie. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Annenin annesi mi yaptı?"

Kafasını salladı. "Annem. Onu hatırlamıyorum, ama babam onun gülümsemesine ve kahkahasına benzediğimi söylüyor."

Ve işte böyle, arkadaşlar, kalbim göğsümde patladı. Bu sevimli çocuğa birkaç masum soru soracağımı düşünerek, kendimi dünyanın en büyük pisiği olarak hissettim. Ne söyleyeceğimi bilemeden, gözlerimi kapattım ve annemin yaşından çok da büyük olmayan bir çocukken, insanlar bana annem hakkında sorular sorduğunda nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalıştım.

"Ben de annemin gülümsemesine sahibim," dedim ona nazikçe. Gözlerim mi ıslanmıştı? Babam için bir kez bile ağlamamıştım, ama Faith'in büyük kahverengi gözleri beni tamamen mahvediyordu.

"Öyle mi?" diye sordu. "Annen de benimki gibi cennette mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

"Faith?" Luke çitin diğer tarafından, derin sesinde panik belirgin bir şekilde bağırdı.

"Buradayım baba! Bayan Allie ile konuşuyorum."

Kahretsin. Luke Pierson'ın yaklaşan öfkesinden korunacakmışım gibi güneş gözlüklerimi aşağı indirdim. Geçen gece olduğu gibi, öfkeli bir ifadeyle çitin içinden geçti. Gözleri benden Faith'e kayınca, görünür şekilde yumuşadı.

Bayanlar ve baylar, ikinci patlama.

"Beni korkuttun, turbo. Nerede olduğunu bilmiyordum." Onun yanına çömeldi ve kocaman eliyle omzunu kavradı. "Bahçeden çıkmak istiyorsan, gelip izin istemelisin."

"Tamam, baba." Ona gülümsedi. Bir an için, kendi babama hiç böyle gülümsemiş miydim diye hatırlamaya çalıştım.

Hayır, çünkü Luke'un Faith'e gösterdiği türden bir endişeyi onun sesinde hiç duymadığımı düşündüm. Parlak güneş ışığında, kollarını kaplayan dövmeleri daha net görebiliyordum. Tarihler, Roma rakamları ve birkaç isim, hepsi yıllardır oradaymış gibi hafifçe solmuştu

yıllardır oradaymış gibi solmuştu. Bronzlaşmış, pürüzsüz cildine kazınmış hiçbir şey yeni görünmüyordu.

Onun cildine bakmayı bırak!

"Ben Bayan Allie ile kısa bir konuşma yaparken eve gidebilir misin?" diye sordu ona aldatıcı bir şekilde nazik bir sesle.

Midem bir taş gibi ağırlaştı, bana dönüp kızıyla tam olarak ne hakkında konuştuğumu soracağını hayal ettim. Yavaşça bacaklarımı salladım ve sandalyeye yan oturarak, yerde duran çizgili havluyu omuzlarımı örtmek için kullandım. Luke ayağa kalkmadan önce gözleri çıplak bacaklarıma kaydı ve keşke bunu görmeseydim diye düşündüm, çünkü şimdi kendimi çıplak hissediyordum.

Faith, çitlere doğru koşarken bana el salladı. "Hoşça kalın, Bayan Allie! Alçığımıza imza attığınız için teşekkürler."

"Rica ederim, tatlım. Tanıştığımıza memnun oldum."

Luke ve ben sessizce dururken, o çitin genişleyen boşluğundan geçip gitti. Görünüşe göre bu, Piersons'ların benim bahçeme girmek için kullandıkları gayri resmi bir yerdi.

O gittikten ve evlerinin sürgülü kapısı açılıp kapandıktan sonra, Luke ile aramızdaki sessizlik büyük ve rahatsız edici bir şeye dönüştü, ama lanet olsun, ilk konuşan ben olmayacaktım. Çünkü ne diyecektim ki?

"Özür dilerim, kızına, görünüşe göre ölmüş karın hakkında soru sorarak rahatsız ettim mi?" Kız arkadaşın mı? Hayır, kafamda nasıl ifade edersem edeyim, kendimi bir pislik gibi hissediyordum.

"Ee," dedi yavaşça, tehlikeli, alçak ve sessiz bir sesle, ve bu ses kollarımda tüylerimi diken diken etti. "Bana o küçük konuşmanın ne anlama geldiğini söylemek ister misin?"

"Sadece *komşuluk* yapıyorum," diye cevapladı Allie anında. Ardından, dişlerini gıcırdatacak kadar tatlı bir gülümsemeyle devam etti. Yüzünde aviator güneş gözlüğü vardı ve gözlerini görmemi engellediği için onu tam olarak görememek hoşuma gitmedi. Ama bugün gölün rengiyle aynı renkte olduklarını görmek için onları görmeme gerek yoktu.

Eğer daha az inatçı bir adam olsaydım, bir karar verdikten sonra daha az kararlı olsaydım, güneş tam olarak vurduğunda Allie'nin gözlerinin gölün rengiyle aynı olduğunu neden düşündüğümü merak edebilirdim.

Ama endişelenmedim. Benim kadar uzun süre cinsel ilişkiden uzak kalmış biri için böyle şeyleri fark etmek doğal bir tepkiydi.

Bu çok doğaldı, lanet olsun.

"Onunla ne hakkında konuştun?"

Allie çenesine dokundu ve öne eğildi, ama ben gözlerimi onun güneş gözlüklerindeki kendi yansımadından ayırmadım, basit lacivert mayosunun derin V yakasından değil. O kadar seksi görünmemeliydi. Ama bahse girerim ki, ona her şey seksi görünürdü.

"Önce ona senin tipinin ne olduğunu biliyor mu diye sordum." Bir an durdu, başını yana eğdi, ben de gözlerimi devirdim. "Dur, hayır sormadım. Bu doğru olmaz çünkü benim dünyam aslında senin etrafında dönmüyor."

Ellerimi belime koyduğumda, o da sandalyeden kalkıp benim pozumu taklit etti. Ama onda bu, moda dergilerinde görebileceğiniz bir poz gibi görünüyordu. Dağınık sarı saçları, imkansız derecede uzun ve tonlu bacaklarını ortaya çıkaran yüksek kesimli kostümü ve

kalçalarının beline doğru kıvrımı ve göğüslerine doğru uzanan kıvrımıyla Allie Sutton gerçekten çok çekiciydi.

Bundan nefret ediyordum.

Ve bundan nefret ettiğim için, onun yanında, aramızda tampon olmadan, koridorda bizim işimizin bitmesini bekleyen kimse olmadan, kendimi ters ve huysuz buldum.

"Kızım sınırların dışında." Yüzümü sertleştirdim, aramızdaki mesafeyi daha da genişlettim. Ama o da aynısını yaptı.

"Kızın buraya geldi, çok teşekkürler. Onu görmezden gelmemi mi istiyorsun? Ona rahatsızlık veriyormuş gibi hissettirmemi mi?" Allie alaycı bir şekilde başını salladı... tiksinti mi? Hayal kırıklığı mı? "Kendine gel, Pierson."

"Tabii ki, ona rahatsızlık vermesini istemiyorum," diye dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

"İyi. Çünkü o hissi bilirim ve eğer benimle konuşursa, ben de ona cevap vereceğim."

Beynim bu söz üzerine bir an durakladı ve ona şüpheyile bakmamak için kendimi zor tuttum. Bu ne anlama geliyordu?

Onun önünde durmak, kendimi sahtekar gibi hissetmeme neden oluyordu. Bu düşünce, beynimin en zayıf filtreye sahip kısmından geliyordu. O, kendisine sunulan her fırsatla büyütülmüştü. Hayatında her şeyi yapabiliirdi, seçenekler onun önünde, bir krupiyenin elinden çıkan kartlar gibi, muhtemelen gümüş bir tepside dizilmişti.

Sadece doğru insanlara doğduğu için, şimdi muazzam bir güce sahipti. İsterseniz, ön bürodaki herkesi, Wolves'u her gün sorunsuz bir şekilde çalıştıran erkekleri ve kadınları kovabilirdi.

Bu yüzden, sözler ağızımdan kolayca çıkmaya hazır olsa da, ona karşılık verecek kadar aptal değildim.

"Merak etme, Faith'e seni rahat bırakmasını söyleyeceğim," dedim ve dönüp eve gittim. O sesi tekrar duydum, kedinin dili gibi cildimi kazıyan, kaba ve rahatsız edici sinirli bir homurtu.

Eve girdiğimde, merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve Faith'i kanepede otururken buldum, elinde benim telefonum vardı

ve ekrana gülümsüyordu.

"Büyükanneyle konuşuyorum, baba." Faith telefonu çevirdi ve annemin yüzü karşımda belirdi.

Faith'e taklit bir kızgın bakış attım. "FaceTime'ı kim öğretti sana?"

"Sen." Kıkırdadı.

Tek elimle saçlarını karıştırdım. "Ne kadar kötü bir fikirdi."

"Faith bana yeni komşunuz Bayan Allie'den bahsediyordu," dedi annem, sesinde anlamlı bir ton vardı. "Allie *Sutton* mu?"

O da haberi duymuştu. Annem beni çok iyi anlayan biriydi, bu yüzden yüzümü ifadesiz tuttum. Özellikle de istemediğim zamanlarda.

"Hey, turbo," dedim Faith'e, "neden biraz odanda oynamaya gitmiyorsun, tamam mı? Büyükanneyle konuşmak istiyorum."

Bir an için, tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra somurtarak başını salladı. "Yarın görüşürüz, büyükanne. Seni seviyorum!"

Annem gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, bebeğim. Havaalanında görüşürüz.

Bavulu olan kişi benim."

Faith ekrana bir öpücük kondurdu ve koridordan koşarak yatak odasına gitti.

"Senin komşun Alexandra Alexandra Sutton mu?"
annem annem hemen sordu.

Alnımı ovuşturdum ve ekranı ortaladım, böylece beni daha iyi görebilsin. "Evet."

"Bu kadar heyecanlı görünme." Yüzünde endişe belirmişti.

"Değilim."

"Onun nesi var?"

O var.

Söylemek istediğim buydu. Allie'nin sorunu, benim yanımdaki evde ve iş yerinde var olması ve ondan kaçamamamdı.

"Luke," annem hemen cevap vermediğim için yavaşça konuştu.

"Ne yaptın?"

Derin bir nefes aldım. "Bunu yarın konuşabilir miyiz?" "Hayır. Kız kardeşinden saklanıyorum."

"Bebek onu çıldırttı, değil mi? Eminim öyledir."

Kaşlarını kaldırdı. "Konuyu değiştirme."

Kanepede yerimi değiştirdim ve büyük cam sürgülü kapıdan göle doğru kısa bir süre baktım. Allie'yi çimlerde oturduğu yerde göremedim, ama hala orada olduğunu biliyordum. Sandalyesinin yanında Wolves logosu basılı klasörlerin yığıldığını görmüştüm.

Sonunda, annemin anlamlı mavi gözlerine baktım. "Onunla ilk tanıştığımda pek *nazik* davranmadım."

"Peki, onunla ikinci kez karşılaştığında?"

Cevap yerine yüzümün yanını kaşımaya başladım.

"Ah, Luke."

"Onun kim olduğunu bilmiyordum," diye tersledim.

"Bu iyi bir mazeret mi? Baban ve ben seni daha iyi yetiştirdik."

Sorun da buydu. Allie'ye hala kötü davranmamın nedenleri bile benim kendi sorunlarımdan kaynaklanıyordu. Kendi geçmişimden. Dürüst olmak gerekirse, Robert'ın bana söylediklerine rağmen, onunla hiçbir ilgisi olmayan şeylerdi.

Sırf maaşımın yüksekliği ve işim gereği koruyucu giysiler ve kask taktığım için benimle yatmak isteyen kadınlara karşı beslediğim önyargının sinsî pençeleri. Onlar benim diğer özelliklerimi hiç umursamıyorlardı. Aslında ben değiştirilebilir birisiydim. Takım arkadaşlarımdan herhangi biriyle yer değiştirseydim, onlar hiç umursamazlardı.

Cassandra da öyle bir kadındı. Onunla yattığım ilk kadın değildi, ama onunla yaşadığım kaçamağın sonuçları o kadar geniş kapsamlı ve hayatımı o kadar değiştirmişti ki, o yola tekrar girmeyi düşündüğümde ağızımda kum ve toz kalıyordu.

Bu, şu anda sürdürdüğüm zengin hayatımın en ucuz kısmıydı. Ve Allie, o kabusun prototipi gibi görünüyordu. Bu onun suçu değildi ve ben bunu biliyordum. Sadece bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum.

Onun, hayatımdan ve Faith'in hayatından aktif olarak uzak tutmaya çalıştığım her şeyi temsil ettiğini söylemek istemedim. Onu daha tanışmadan önce bile

onunla tanışmadan önce bile ona karşı önyargılıydım, ki bu da onun suçu değildi.

"Beni daha iyi yetiştirdiğini biliyorum," dedim anneme. "Ama beni aptal olarak yetiştirmedin. Faith'in iyiliği için biraz şüpheli davranıyorum."

"Ama şu anda bunun için bir nedenin yok." Annem başını salladı ve ekranından gözlerini ayırdı, hayal kırıklığı cam parçası gibi derimin altına saplanmıştı. "O zavallı kadının neler yaşadığını bir düşün. Bu dünyada kalan son ebeveynini kaybetti."

"Robert'ı olduğu gibi görmedi."

Dilini şaklattı. "Ne kadar yargılayıcı. Şimdi kimi var? Kimse."

"Bütün bir futbol takımı var," dedim kuru bir şekilde.

Sadece bir anne yapabileceği gibi, benim harika alaycı girişimimi görmezden geldi. "Ondan özür diledin mi?"

Dişlerimi dilimle yaladım. Sadece teknik anlamda. Ama o anda içten miydim?

Utanarak, kendime hayır, yapmadığımı itiraf etmek zorunda kaldım. O, şu anda sahip olduğu pozisyonun güvencesiyle o masanın yanında dururken, benimki ise zayıf ve kırılgan geliyordu. Bir yöne fazla kayarsam, takımla birlikte yerimden düşecekmişim gibi hissediyordum. Bu yüzden, sözleri söyledim, ama hepsi bu kadardı.

"Sayılır," dedim anneme.

Binlerce kilometre uzakta olsam da, annem bana gözlerini kısınca, çekinmek istedim. "Luke Michael Pierson, hemen oraya git ve tekrar dene. Faith'e telefonu getir, ben onu oyalarım. O nazik kadından özür dile."

"Onun iyi biri olduğunu nereden biliyorsun?" diye homurdandım. "Seni kovmadıysa, muhtemelen iyi biridir."

Kabul etmek zorunda kaldım. "Haklısın. Yani, sözleşme denen can sıkıcı bir şey var ama..."

"Git."

"Ben gidiyorum." Kanepeden kalktım ve Faith'e telefonu getirdim. Telefonu kapıp anneme çay partisi için hazırladığı tüm bebeklerini göstermeye başladı. Odasında tek başına, boş gözlü

oyuncaklarla yalnız kalmıştı. Allie ile konuşmaya gitmesine şaşmamalı. "Hemen dönerim, turbo. Sen burada kal ve büyükannenle konuş."

"Tamam, baba."

Başının üstüne bir öpücük kondurdum ve sanki paslı kenarlı bir giyotin beni bekliyormuş gibi yavaşça aşağı indim, Alexandra Sutton'ı değil.

Sürgülü kapıyı açtığımda nedenini anladım. Çünkü ikisi de doğru kullanıldığında büyük hasara yol açabilirdi.

Kapıyı sessizce kapatmaya dikkat ederek, başım ve içgüdülerimin uyumlu olduğundan emin olarak, yavaş ve istikrarlı adımlarla kendi zümrüt yeşili çimlerinin üzerinden geçtim.

O sadece bir insandı.

Her zaman gurur duymadığım, ama yine de zırh gibi kullandığım, benim hoş olmayan tarafıma maruz kalmış bir kişi. Onu neredeyse zorla ikna ettiğimde yemi yutan bir kişi. Bana, benim ona gösterdiğimden daha fazla nezaket gösteren bir kişi. Ve Washington eyaletinin tamamını aydınlatacak kadar güçlü bir gülümsemeyle kızımı güldüren bir kişi.

Onun anısını ihanet ediyordum gibi hissettiğim için bunu yapmak bana çok acı verse de, Robert'ın bana söylediği şeyleri, sanki onun işlediği bir suçun kanıtıymış gibi bir kenara bırakmak zorundaydım.

Belki de onun tavırları daha üstündü çünkü o öyle yetiştirilmişti. Belki de benim olduğumdan daha iyi bir insandı. Her halükarda, Allie'ye davranışlarım konusunda daha iyi olabileceğimi kabul edecek kadar olgun bir adamdım.

Çitlerin diğer tarafından, bahçelerimiz arasındaki yeni trafik nedeniyle bir noktada gözle görülür şekilde hasar görmüş olan çitlerden, derin bir iç çekiş duydum.

Burnumun köprüsünü sıktım ve derin bir utanç hissettim.

Çitin içinden geçer geçmez, Allie şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Birkaç dakika rahatsız edebilir miyim?" diye sordum.

Allie dudaklarını yaladı ve sonra başını salladı, güneş gözlükleri hala gözlerini kapatıyordu. O sandalyede uzanırken onun üzerinde dikilmeyip, veranda takımını işaret ettim. "İzin verir misin?"

"Tabii ki."

Masadan bir sandalye çekip ona doğru çevirdim ve oturdum, ellerimi uyluklarımın üstünde gezdirdim. Uzun ve zarif parmakları, hemen konuşmadığım için kucağındaki klasörün yüzeyine hafifçe vurdu.

"Geçen gün olanlar için özür dilerim," diye başladım, tekrar konuşmadan önce gözlerimi kısa bir süre kapattım. "Berbattı."

Allie şaşkın bir kahkaha attı. Elini klasörden kaldırarak güneş gözlüklerini saçlarına itti. Yüzünde makyaj yoktu ama yine de makyajlı olduğundan daha az etkileyici değildi. Makyajlı ya da makyajsız, onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biri olduğunu biliyordum.

Bu düşünce boğazımı düğümledi. Çünkü onun görünüşü önemli değildi. Önemli olan ona nasıl davrandığımdı.

"Hepimizin yaptığımız şeylerin nedenleri vardır," dedim ona; belirsiz bir açıklamaydı, ama vermek istediğim tek şey buydu. "Ama bu durumda benim nedenlerimin önemi yok. Seninle hiçbir ilgisi yok, bu yüzden sana davranışımı etkilememeli. Bu yüzden sana söylediğim sözler için özür dilerim ve umarım yeniden başlayabiliriz."

Bir an için, samimiyetimden şüphe duyuyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı, ben de gözlerimi kaçırmadım. Bu kolay olmadı, çünkü kusursuz yüzündeki kalın kirpikli, parlak ve canlı gözleri şaşırtıcı derecede keskin bakıyordu.

"Özrün kabul edildi," diye sessizce cevap verdi. "Ben de toplantıdan sonra sana kendini beğenmiş pislik dediğim için özür dilerim."

Dudaklarım bir tarafta isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şartlar göz önüne alındığında, haksız bir niteleme sayılmaz."

"Doğru."

Ciltli dosyayı işaret ettim. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Kadro," dedi ve bir sayfayı açtı. "Sezon öncesi hazırlıklar başladığında herkesin adını bilmek istiyorum."

Açtığı sayfa Logan'ın sayfasıydı ve o takım toplantısında benim yapmam gerekeni onun yapmış olduğunu düşünerek yüzümü buruşturdum. "Ward iyi."

"Öyle mi?"

Omuz silktim. "Ohio State mezunu için."

Allie nazikçe gülümsedi, ama ben onun bu espriyi anlamadığını fark ettim. "Üniversitelerimiz rakiptir," diye açıkladım.

"Ahh." Gölü izleyerek gözlerini kısarak baktı. "Profesyonel olduktan sonra bu tür şeyler gerçekten önemli mi?"

Kafamı salladım. "Hayır, önemli değil. Artık hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Hepimiz aynı hedef için çalışıyoruz. Üniversitede basketbol oynarken çok önemli görünen şeyleri unutmak kolaylaşıyor."

Başparmağı hafifçe vurdu ve özellikle gözleri kısa bir süre bana kaydığinde, düşündüğünü anlayabiliyordum. "Faith ile konuşarak sınırı aşıysam özür dilerim."

Ellerimi kaldırdım. "Hayır, aşmadın. Onunla ilgili konularda aşırı tepki verme eğilimim var."

Bir dakika boyunca ciltli dosyaya baktı, sayfaya pek odaklanmadan. "Sadece babamın çalışmasını izlediğimi ve onunla konuşmak istediğimi hatırlıyorum

... bilmiyorum, benimle konuşmasını dilediğimi hatırlıyorum. Onunla birlikte oturmamı. Herhangi bir şey. O çitin arkasından beni izlerken çok meraklı görünüyordu. Yirmi yıl önceki halime bakıyordum."

Başımı salladım çünkü daha önce hissettiğim utanç, utanç duygusuna dönüştü. Annem bana yargılayıcı dedi ve haklıydı.

Yirmi yıl önce.

Robert takımı satın aldığı anda, annesiz küçük bir kızdı.

Uzun bir iç çekişten sonra, elimi ağzıma götürdüm. Faith ile ilgili pek çok şey vardı. Başarılı olmak için aşırı saatler çalışan bir baba. Annesinin olmaması nedeniyle oluşan boşluk ve her ne kadar imkanlarımızın çok altında yaşamaya çalışsam da, çoğu ailenin uğraşmak zorunda olduğu günlük mücadelelerden uzak, zengin ve rahat bir hayat.

Bu, Faith'i nasıl bir insan yapardı? Sadece bir futbolcunun kızı olarak bilinen, dünyayı dolaşan bir insan mı? Bu bakış açısı, Allie'yi yargılamak yerine merakla izlememi sağladı. Sanki sonunda, kendi önyargılarımin sisli merceğinden değil, onu daha net görebilmek için kendime izin vermiştim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

O gülümsedi. "Futbolla ilgili bu ateşkes ruhu içinde, tabii ki."

Ellerimi birleştirdim ve bacaklarımın arasına sarkıttım, dirseklerimi uyluklarımın üzerine dayadım. "Geçen gün toplantıda sana neden satmadığını sordum, ama sen tam olarak cevap vermedin."

Beni izlerken gözlerinde bir mizah kıvılcımı vardı. Sanki biri dalgalı mavi-yeşil bir camın arkasında bir kibrit yakmış gibi, bu ona parlak bir hava kattı. Bu şeylerin kaynağını anlayamasanız bile, parıltıyı görebilir, hatta sıcaklığını hissedebilirdiniz. "Belki de cevap vermedim çünkü bana sözleri silah gibi fırlattın."

"Touché."

Allie oturdu, dizlerini göğsüne çekti ve kollarını bacaklarının önüne doladı. Göle bakarak çenesini dizlerine dayadı ve önceki gün takımın önünde durduğundan çok daha genç görünüyordu. Onunla karşılaştırıldığında, ben savaşın izlerini taşıyan cildim ve kaslarımla yaşlı ve yorgun hissediyordum, oysa o tam olması gereken yerlerde yumuşak, dolgun kıvrımlarla esnek ve sıkıydı.

"Hepimizin yaptığımız şeylerin nedenleri vardır," dedi, benim daha önce söylediğim sözleri kullanarak. Çenemi göğsüme indirdim ve gülümsedim. Başını yana çevirdi, yanağını diz kapağına dayadı ve gözlerini bana dikti. O bakışla içimde yeni ve rahatsız edici bir his uyandı, ama ben bunun ne olduğunu söylemeyi ya da ne anlama geldiğini açıklamayı kesinlikle reddettim. "Belki bir gün bunu açıklamaya hazır olurum."

Bir süre sessizce oturduğumuzda, dalgaların sesi, yaprakların hışırtısı ve tekne motorlarının sesi, bu sessizliği bozan tek şeylerdi.

"Tekrar futbola odaklanmaya hazırım," dedim ona, kendi dürüstlüğümden şaşırarak. "Beni huysuz yapan tüm bu ekstra şeyler."

"Sen mi?" Sesinde bir gülümseme vardı. Nasıl göründüğünü görmek için ağzına bakmadım.

Bu, sadece birkaç temkinli soru ve belirsiz cevapların temelini oluşturduğu, zayıf bir ateşkesdi. Ama bu bir başlangıçtı.

" , bundan
nefret
ediyor
um."

Halkla ilişkiler uzmanı (adının Ava olduğundan oldukça emindim) bana, bilmem gereken her şeyi anlatan kararlı bir bakış attı. Bu konuyu benimle konuşmadan önce, tepkimin ne olacağını çok iyi biliyordu. Medya ile ilgilenmenin bu işin en sevmediğim kısmı olduğu, ekip tarafından iyi biliniyordu.

"Sevip sevmemen önemli değil. Bu büyük bir fırsat." Gözleri antrenman sahasının çimlerinin rengi kadar yeşildi ve ben de orada gördüğüm çelik gibi soğukkanlılıktan gözlerimi kapattım. "*Sports Illustrated* en son ne zaman sezon açılış makalesinde bize yer vermek istedi?"

Hiçbir zaman. Ama kafama silah dayalıymış gibi o kelimeyi yuttum.

Arkamda Jack heyecandan neredeyse titriyordu. "Hadi ama Piers, bu çok büyük bir fırsat."

Yavaşça boynumu çevirdim. "Bunu yapmak istemiyorum. Bu takım uç halkalı bir sirke dönüşecek."

"Ya da," dedi Ava, "bu, hayranlarımızı heyecanlandıracak. Lig bunu çok seviyor."

Ona soğuk bir bakış attım. "Tabii ki öyle. Bilet fiyatlarını artıracak veya daha fazla sponsor kazanabilecekse, her türlü tartışmayı severler."

"Bu tartışma değil," aptal Jack araya girdi. "O sadece seksi. Seksi insanlar dergi kapaklarını satar. Bu roket bilimi değil dostum."

Ava, onun hiç de diplomatik olmayan sözlerine gözlerini kapattı. "Beceriksiz sözleri bir kenara bırakırsak, haklı."

Arkamdan onun sesi geldi. "Tabii ki yanılmıyor."

Gözlerimi kapatma sırası bendeydi, ama koluma yaslandığımda, yanımda durduğunda havanın fısıltısını hissettim. Bana hiç dokunmamış olmasına rağmen, onu statik elektrik yükü gibi hissettim. Sanki kendi enerji alanı varmış gibi, ayaklarımla ona dayanmam gerekirdi, yoksa bu kuvvetin etkisiyle geriye doğru itilirdim.

"Bayan Sutton," dedi Ava sıcak bir şekilde, Allie ile neredeyse aynı yaşta olmalarına rağmen ona saygılı bir selam verdi.

"Allie, lütfen." Cesaretimi toplayıp ona baktığımda, Jack'e gülümsüyordu. "Sen Jack Coleman'sın, değil mi?"

Çocuk bir tavus kuşu gibi şişindi, sanki ona bir hediye veriyormuş gibi etli pençesini uzattı. "Doğru, hanımefendi. Sonunda sizinle tanışmak bir zevk." El sıkışırken gülümsemesi daha da genişledi. "Yoksa size patron diyebilir miyim? Onu daha çok seviyorum."

Ona hanımefendi demesi bile saçmalıktı. Dar, koyu renkli kot pantolon ve basit beyaz tişört giymiş, boynunda ve bileklerinde ince altın takılar olan kadın, ondan daha yaşlı görünmüyordu. En tehlikeli kadınların, basit şeyler giyip dergiden çıkmış gibi görünen kadınlar olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Süsleme yok, abartı yok, sadece kendileri. Onların güzel olduğunu bu şekilde anladınız ve onların da bunu bildiğini bilirdiniz.

Kaşlarını kaldırdı. "Allie yeterli." Kısa bir süre bana baktı ve nazik ama ölçülü bir gülümseme gönderdi. "Luke."

Çenemi salladım.

Allie Ava'ya döndü. "Tam olarak ne istiyorlar?"

"NFL normal sezonunun başlangıcında kapakta seni, Luke ve Jack'i görmek istiyorlar. Makale, yeni sahibi olarak seninle ve yıllardır var olan bir sisteme nasıl adım attığınla ilgili olacak." Ava telefonunda bir şeyler kaydırırdı ve ağzından çıkan her kelimeyle tüylerim daha da diken diken oldu. Şüphesiz, Jack ve benim gömleksiz olmamızı isteyeceklerdi ve Allie'nin nasıl giyinip ikimizin üzerine atlayacağını ancak Tanrı bilebilirdi.

"Neden sadece üçümüz?" diye sordu Jack.

Ava ona bir kez göz attı. "Şey, sen de fena değilsin ve ikiniz de Wolves'un en tanınmış oyuncularısınız. Futbolla pek ilgilenmeyenler bile yıldız hücum oyuncularını bir bakışta tanır."

"Fotoğrafçı kim?" diye sordu Allie ve ben ona hızlıca bir bakış attım. Takım toplantısında bile, bu onun iş hayatında duyduğum kadar profesyonel bir tavidir.

Ava mırıldandı ve telefonunda aşağıya doğru kaydırды. Biz beklerken, Jack elinde futbol topunu çevirip bana inanamayan gözlerle baktı. Daha önce *Sl'nın* kapağında yer almıştım, ama o fotoğraf, Lombardi kupasını başımın üzerine kaldırdığım sahada çekilmişti. Fotoğraf çekimleri, aksesuarlar, makyaj, parlak ışıklar ya da sadece ilginç bir haber bulmak için bize soru soran muhabirler yoktu.

Bunun benim kabusum olduğunu söylememiş miydim? Çünkü bu benim *kabusumdu*.

Ava aradığını bulduğunda ismi söyledi ve Allie takdirle kaşlarını kaldırdı.

"Bu iyi mi?" diye sordu Jack.

"Evet," diye cevapladı Allie. "O da çok fazla moda fotoğrafçılığı yapıyor. Arkadaşım Paige daha önce onunla çekim yapmıştı. Onunla çalışmanın harika olduğunu söylemişti."

Denim giysili uyluğuna, mükemmel manikürlü tırnakları öfkeli bir ritim vuruyordu. Ava bunu fark etti, ben de öyle.

"Ne düşünüyorsun?" diye Allie'ye sordu, çünkü ben kesinlikle sormayacaktım.

Konuşmadan önce Allie bana, sonra Jack'e baktı. Çenesinde daha önce hiç görmediğim bir kararlılık vardı, ilk toplantıdan sonra beni azarlarken bile böyle değildi. Etrafımızdaki antrenman yapan erkekler, sanki bizim aralarında serbest bırakılmış egzotik bir hayvanmış gibi ona yan gözle bakıyorlardı. Daha da garip olan şey, onların dikkatli merakları, hepsinin onu ihtiyatla çevreledikleri izlenimi, hepsinin güzel kadınlara alışkın olmalarıydı.

Güzel kadınlar, bizim bulunduğumuz seviyeye ulaştığınızda beklenen bir şeydi. Takım arkadaşlarımız eski Playboy tavşanları, mankenler, sosyetikler ve aktrislerle evliydi. Ama o

konumu nedeniyle bundan daha fazlasıydı. Allie'nin işyerinde alıştığımızdan ne kadar farklı olduğunu gösteren bir örnek olarak bu küçük, özel sohbeti ele alalım. O ortaya çıktığı anda dinamik değişti.

O ortaya çıktığı anda, hepimiz ona saygı gösterdik. Bu beni takım arkadaşlarım kadar temkinli hale getirdi, çünkü genellikle bu pozisyon benimimdi.

"Onları geri ara ve kabul edeceğimizi söyle." Ben küçük bir itiraz sesi çıkardığımda, o elini kaldırdı ve gözlerini benimkilere dikti. "Sadece beni fotoğraflamaları şartıyla. Erkekler birkaç soru sormak için orada olabilirler, futbolla ilgili çok fazla soru gelirse kendimi rezil etmemem için bana yardımcı olurlar ve üçümüzün de yer alacağı, web siteleri için bir kamera arkası videosu çekeriz. Hafif, eğlenceli bir şey. Makaleye ilgi çekmek için paylaşılabılır bir şey."

Jack ona hayranlıkla bakıyordu ve ben onun yüzündeki hayranlık dolu bakışını silmek istedim. Benim istediğim şeyi, ya da istemediğim şeyi, satır aralarından okuduğu için ona minnettarlık duysam da.

"Ya reddederse?" diye sordu Ava. Parmakları telefonunun ekranında uçuyordu.

Allie cevap verirken kendinden emindi. "Vermeyecekler. Gerçekçi olalım, bu şu anda ligin en büyük haberi ve geçen sezon, maçları yayınlayan tüm kanallarda reytingler neredeyse yüzde on düştü. Bu, *Sports Illustrated* gibi yayınlar da dahil olmak üzere reklamverenler için milyonlarca dolarlık büyük bir darbe. İnsanlar haberlerle ilgilenmezse, dergi almazlar ve kesinlikle maçları izlemezler. Akıllıysalar, hayranları izlemeye heyecanlandıracak her şeye sarılırlar. Ve bize ulaşmış olmaları, çok akıllı oldukları anlamına geliyor."

Bu kez benim ağzım açık kaldı ve Jack bunu görünce kıkırdadı. Ağzımı kapattım, Allie'nin fark etmemiş gibi görünmesine şükrettim. Takım kadrosundan daha çok ders çalışıyor gibi görünüyordu.

Ava'nın elleri telefonunun üzerinde dondu ve o da herkes gibi Allie'yi inceliyordu.

Bu kadın da kimdi?

Harekete geçtiğinde, hareketleri hızlı ve verimliydi, enerjiyle doluydu. "Bu konuda kesinlikle haklısın. Ne dediklerini sana haber veririm." Üçümüze de baktı ve gözleriyle bana çok hafif bir uyarı verdi. "*Bunu mahvetme,*" dediği çok açıktı.

Saha içinde, hepsi bana tam bir güvenle bağlıydılar. Saha dışında ise, ben birkaç... katılım sorununa neden olma eğilimindeydim. Maç sonrası basın toplantılarını, özellikle de kaybettiğimiz zamanları nefret ederdim. Birkaç soruya cevap verirdim, ama gazetecilerle şakalaşan ya da onları tanımış gibi hissettirmek için fazladan çaba gösteren biri değildim.

Bu anlaşmaya bir engel çıkaracak biri varsa, Ava bunun ben olacağımı çok iyi biliyordu.

Ben hemen bir şey söylemeyince, Allie hafifçe döndü ve bana sabırlı bir bakış attı, sanki sözsüz bir şekilde geçici ateşkesimizi hatırlatır gibi. Her ne kadar tüm kemiklerim sadece futbola, oyunlara, maçlara, hücum planlarına ve rakiplerimin maç kayıtlarına odaklanma arzusuyla ağrıyor olsa da, deneyeceğime söz verdim. Ve o sabırlı bakışın beni diğer her şey kadar etkilemesinden nefret ediyordum.

Sonra, sanki tartışmaya cesaret etmemi beklermiş gibi ince kaşlarını kaldırdı.

"Bana uyar," dedim Ava'ya ama gözlerimi Allie'den ayırmadım. Çıplak, pembe dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Tabii ki," dedi Jack. "Ve şey, eğer sadece seninle birlikte kapakta olmamı istiyorlarsa, Allie, huysuz yaşlı adam istemese bile ben varım."

Jack'e dönerek gülerek bağlantıyı kesti. "Bunu aklımda tutacağım. Belki eğlencesine birkaç fotoğraf çekmemize izin verirler."

"Burada işimiz bitti mi?" diye sert ve açıkça sinirli bir sesle sözünü kestim. Ava bana şaşkın bir bakış attı. Jack gözlerini devirdi ve Allie sanki vahşi hayvan ben değil de oymuş gibi beni inceledi.

Tamamen haksız sayılmazdı, çünkü içim içimi kemiriyordu, parlak ışıkların altında oturup Jack'le poz verişini izleyeceğim düşüncesi, kaşıyamadığım böcekler gibi içimi kemiriyordu. Bu aptalcaydı. Tamamen, tamamen aptalcaydı.

Öyleyse neden bu kadar sinirlendim?

"İşimiz bitti," dedi Ava. "Allie, benimle gelir misin, web sitesi ve sosyal medya için bazı şeyler almamız gerekiyor."

İki kadın uzaklaştı ve ben de antrenman sahasından ayrılana kadar onları izledim. Kapı kapanır kapanmaz ses seviyesi normale döndü. Sanki erkekler onun yanında konuşurken ses seviyelerini ayarlıyorlardı.

Hiçbir şey normal gelmiyordu.

"Bana topu at," dedim Jack'e ve o da attı. "Eğik rota, yaklaşık yirmi beş yarda."

Daha fazla açıklamaya gerek duymadan, o koşmaya başladı ve ben geride kaldım. Parmaklarımın arasındaki top cildimi yatıştırdı, beynim doğal ritmine girdi. Sola doğru dans ettim ve topu Jack'in sahayı geçtiği yere doğru fırlattım.

Top onun parmaklarının hemen üzerinden geçip çimlere garip bir sıçrayışla düştü. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, topu yerden aldı, karnına sıkıştırdı ve bazı savunma oyuncularının çalıştığı son bölgeye doğru koştu.

"Siktir," diye fısıldadım.

Birkaç vasat sezon ve playoff'lara kaldığımızda yaşadığımız hayal kırıklıklarından sonra, Wolves'un NFL medyasının ilgi odağı olması uzun zaman olmuştu.

Bu durum hoşuma gitmiyordu. Böyle değil.

Kazanıyorduk, bu yüzden bizim odak noktası olmamızı istiyordum. Jack ve ben durdurulamaz bir hücum ritmi geliştirmiştik, çünkü savunmamız rakiplerimizi boyun eğdirmişti. Bizim hakkımızda en ilginç şeyin, geminin dümeninde güzel bir yüzün olması değildi.

"Duş almaya gidiyorum," dedim Jack'e, aniden yorgunluk hissederek. Koç kenardan beni izledi ama binadan çıkarken beni durdurmadı. Soyunma odalarına giden koridor boştu ama köşeyi döndüğümde, konuşma sesleri duydum.

Birkaç gazeteci, kendilerine ayrılan alanda duruyordu, boyunlarında medya rozetleri ve ellerinde kameralar vardı.

"Pierson," diye seslendi biri. Onu duymamış gibi yürümeye devam ettim, çünkü o adamdan nefret ediyordum. Bir sıçan gibi görünüyordu ve her zaman beni sinirlendiren sorular soruyordu. Çoğu muhabir onun gibi değildi. Çoğu adil ve saygılıydı, ama bence onda bir yerlerde paparazzi geçmişi vardı. O pislik, asla kurtulamadığı bir ceket gibi onu kaplıyordu.

"Hadi ama, Piers," dedi burunlu sesiyle. "Tek bir soru soracağım, sonra seni rahat bırakacağım."

Bir iç çekerek durdum. "Ne?"

İnce kaşları hafifçe kalktı. "Bugün ne kadar da arkadaşçısın?"

"Futbolla ilgili bir sorunuz varsa, sorun. Aksi takdirde, konuşmayacağım. Burada, benim ruh halim de dahil olmak üzere, başka şeyler düşünmemize neden olacak yeterince dikkat dağıtıcı şey var."

Gülümsediğinde, ellerini kaldırdığı için gergin olmam gerekirdi. "Hayır, ben iyiyim, teşekkürler."

Ama çok sinirliydim ve kafamdaki düğümleri çözüp bir tür normalliğe kavuşmakla o kadar meşguldüm ki, bana fırsat verildiğinde onu değerlendirdim ve hayatımın en soğuk, en hızlı duşunu almak için soyunma odasına gittim, böylece bir an önce eve gidebilecektim.

Eve vardığımda beni neyin beklediğini bilseydim, bütün gece duşta kalırdım.

Allie

Eve geldikten sonra yaklaşık on dakika boyunca, günümün gerçekten çok iyi geçtiğini hissettim. *Sports Illustrated* dergisinin kapağı, Ava, Jack ve Luke ile olan etkileşimlerim ve sonrasında üzerinde çalıştığımız sosyal medya işleri.

Eve girdikten sonra, çantamı mutfak tezgahına attım ve doğruca yatak odama gittim, orada hiç tereddüt etmeden kot pantolonumu ve üstümü çıkardım ve yumuşak bir pijama şortu, mavi dantelli bir bralette ve en sevdiğim rengin pizza olduğunu ilan eden yıpranmış bir tişört giydim. Kadehime bolca şarap döktüm ve kanepeye uzandığımda içimden gelen iç çekiş, ruhumun derinliklerinden geliyordu.

Yorgun ama keyifliydim. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu. Sanki... sanki vücudunuza bir couture elbise giyip, size tam olarak uyduğunu fark ettiğiniz gibi. Sanki ipek tam size göre yapılmış, dikişler tüm kıvrımlarınız ve hatlarınız için ölçülmüş gibi.

O sırada telefonum Google haber uyarısı ile titredi.

Ava'nın önerisine karşı, kendi adım ve takımın adıyla bir haber uyarısı ayarlamıştım. Şimdi onun neden bunun berbat bir fikir olduğunu düşündüğünü anlıyordum.

Wolves'un tecrübeli QB'si yeni sahibinin 'dikkatini dağıtan' tavırlarından bıkmış, futbola odaklanmak istiyor.

Haber kaynağı o kadar güvenilirirdi ki, onu görmezden geledim. Ama ah, ne kadar da görmek istemedim.

Ben öfkelenen biri değildim. Üzülürdüm, evet. Sık sık sinirlenirdim. Ama öfke, kanımda garip, sıcak bir titreşim hissettiğimde kolayca tanımlayabileceğim bir duygu değildi. Başımın tepesinden parmak uçlarıma kadar, içimde bulanık, belirsiz bir his dolaştığını hissettim.

Belki de bu yüzden, beni evimin alt katına inmeye, sürgülü kapıdan geçmeye, çıplak ayakla verandayı geçmeye ve o lanet çitlerden geçip Luke'un arka bahçesine girmeye iten şeyi anlayamıyordum. Onu en son gördüğümünden yaklaşık üç saat geçmişti ve güneş çoktan batmıştı.

Kafamdan binlerce düşünce geçti; yirmi altı yıllık hayatımda hiç bir cümlede bir araya getirmediğim dört harfli kelimelerin birçok kombinasyonu. Hepsi de aldatıldığımı hissettiğim için.

Bir dal kolumu çizdiğinde, içimden tısladım. "Futbol ateşkesiymiş, hadi oradan."

Alt kat karanlıktı, bu yüzden merdivenlerden onun terasına çıkmadan önce tereddüt etmeme yetti. Öfkem, ya da her neyse, kararsızlığımınla birlikte azaldı.

Telefonumu kaldırdığımda, makale bana bakıyordu, hem saçma hem de sinir bozucu bir şekilde. Gözlerim kısıldı, çünkü kesinlikle isimsiz olan duygum buz gibi bir rüzgar gibi geri geldi. Verandadan kaydırmalı kapıya doğru ilerlemeye başladığımda, camın ötesinde bir ışık yandı ve Luke, elinde kendi telefonuyla ve keskin hatlı yüzünde somurtkan bir ifadeyle merdivenlerden aşağı indi.

Verandada yeterince ışık vardı, ben de hızımı kesip bacaklarımı açtım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve o hain herifin beni görmesini bekledim. Başını kaldırıp bir anlığına iki kez baktı, ama gözlerinde ya da geniş, gülümsemeyen ağzında hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu. Sanki beni bekliyormuş gibi, geniş göğsünün bir nefesle genişlediğini gördüm.

Arka bahçesinin terasından, çift sürgülü kapıdan, merdivenlerin altında durduğu yere kadar, birbirimize baktık. Aramızdaki tüm engellerin ötesinde hissedebileceğim tuhaf, gergin bir çıkmazdı bu.

Sonra hızlı ve sessizce hareket ederek sürgülü kapıyı açtı.

"Senin dikkatimi dağıttığını söylemedim," dedi aceleyle.

Sanki tek başına onun hatalı olduğunu kanıtlayabilecekmiş gibi, ihtiyacım olan tüm kanıtlar sanki onda saklıymış gibi telefonumu kaldırdım. Onun telefonuma ihtiyatla bakışı, benim öfkemi yatıştırmaya yetmedi. Suçluluk dolu bir bakıştı. "Ama *bir şey* söyledin, Luke."

Büyük bir şaşkınlıkla, o homurdandı ve kollarını açtı, bu sırada pazılarındaki kaslar şişti. "Bu yüzden medyayla uğraşmaktan nefret ediyorum. *Her şeyi* çarpıtıyorlar. Bu yüzden o aptal *Sports Illustrated* makalesini yapmak istemiyorum."

"Aptalca mı, çünkü benim hakkımda konuşmak istiyorlar diye mi?" diye tersledim. "Onlar gazeteci. Gazeteciler büyük haberleri yazarlar ve sen istesen de istemesen de, bu büyük bir haber."

Gözleri karardı, çenesi gerildi, derisinin altında keskin bir dönüş yapan kasları şişti. "Oh, inan bana, farkındayım."

O ses tonu. Dudaklarının, sanki kötü bir tadı varmış gibi, dilinde ekşiymiş gibi kelimeleri sarması, içimdeki her şeyi patlatmıştı, adı olsun ya da olmasın.

"Bunu ben seçmedim," diye bağırdım. Şaşkınlıkla gözlerini kırptı, sesimin sertliği onu bir adım geri attırdı. "Bunun olacağını bilmiyordum, tamam mı? Babamı gömmek için eve geldim ve birdenbire, senin gibi insanların beni anında nefret ettiği bir yerde buldum kendimi. Takımla konuşmadan önce takım elbisenin dekoltesinin fazla açık olup olmadığını düşünmek zorundayım, çünkü öyle olursa birisi beni fahişe sanabilir. Tek bir şey bile yeter, ve ben..." Nefesim hızlanmıştı, ciğerlerimi olması gerektiği kadar şişirmeyen sıkı nefesler alıyordum ve bu, görüş alanımı tehlikeli bir şekilde daraltıp kenarlarında siyah çizgiler oluşmasına neden oluyordu.

Soğuk ve vücudumun geri kalanından kopuk olan dudaklarımdan histerik bir kahkaha kaçtığında, titreyen elimle ağzımı kapattım. Ya da öyle hissettim. Tüm parçalarım ayrıydı, dikişlerimi zorlayan panikten ayrılmıştı.

"Allie, dur," diye emretti Luke, sert ve sıcak elleriyle omuzlarımı tutarak. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve tek görebildiğim

onun gözleri vardı, bu kadar yakından baktığımda düşündüğümde daha açık kahverengiydi. "Derin bir nefes al."

Nedenini bilmeden, dediğini yaptım.

Sadece bir kez. O başını salladı.

"Bir kez daha."

Tatlı, göl kokulu hava ciğerlerimi tamamen doldurdu ve dudaklarımdan nefesimi verince yüzü gevşedi.

"Güzel." Elleri gevşedi ama kollarımın üstünde kaldı. "Benim için bir tane daha."

Parmaklarının cildimde kıvrılma şekli gözlerimi yakıyordu. Son iki hafta içinde sayısız el sıkışmıştım, ama Paige'den, babamın kalp krizi geçirdiğini öğrendiğim gün Milano'dan ayrıldığımdan beri kimse bana sarılmamıştı.

Artık Luke'a bir adım daha yakındım ve ellerimi sıkıca yumruk yapıp aramıza sıkıştırmıştım, ama gömleğinin yumuşak pamuğu parmak eklemlerimin derisine değiyordu. O ince tabakanın arkasından, sanki kendi fırınıymış gibi vücudundan dışarıya yayılan sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ve o uzundu. Luke, ayakkabılarımı giymediğimde benden çok daha uzundu. Çenemi yukarı kaldırarak, o benim nefes almamı izlerken yüzüne baktım. Yavaşça, uzuvlarım yerine oturdu, her derin nefesle birbirine bağlandı. Aklımın her parçası olması gereken yere geri döndü.

"Kızgın olman normal," dedi alçak, yatıştırıcı bir sesle. "Ben de ona kızgınım. O adamdan nefret ediyorum, söylediklerimi anlamı olmayan bir şeye çevirdi."

Ondan gözlerimi ayırmam imkansızdı, bu yüzden karanlıkta öylece durdum, elleri kollarımda ve gözleri benimkilere sabit bir yoğunlukla bakıyordu.

Şu anda ne haltlar dönüyordu?

Ben konuşmadığımda o tekrar konuştu. Nefes almaya devam etmek tek yapabileceğim şeydi. "Özür dilerim, Allie. Ona tek söylediğim, futbol hakkında soru sormadığı sürece başka hiçbir şeyle ilgilenmediğimdi." Gözlerini kapattı. "Ya da öyle bir şey. Hatırlamıyorum bile. Ama bu seninle değil, onunla ilgiliydi."

Boş laflar ve süslü bahaneler içermeyen, samimi ve doğrudan bir özürden sonra, sanki biri içimdeki tüm enerjiyi emmiş gibi

sanki biri onu emip almış gibi hissettim.

"Bunu zaten zor olan bir durumu daha da zorlaştırmama izin veremem," dedim yorgun bir sesle. "Ve inan bana, bu hayatımda yaptığım en zor şey."

Bütün vücudu bana yaklaştı, ayaklarının her hareketiyle küçük adımlar attı, ama aramızdaki mesafe neredeyse tamamen ortadan kalktı. Kocaman avuç içleri ve uzun parmaklarının altında cildim sıcak ve kuruydu. Elleri bir santim yukarı, aşağı hareket ettiğinde, o sıcaklık her yere yayıldı.

Onun beni kollarına almasını istedim, ki bu hiç mantıklı değildi. Ama onun kararlı talimatları, sadece birkaç kelimeyle paniğimin çılgın kenarlarını kesip atması ve etrafımı saran kokusu, sütle doyurulmuş bir kedi yavrusu gibi ona kıvrılmak ve cildinin sıcaklığında uyumak istememe neden oldu.

"Düşünmüyordum," diye itiraf etti, daha da yaklaşarak. Alnımı bir iki santim aşağı eğersem, göğsüne değecekti. Kalp atışlarını hissedebilirdim. "Bu benim hiç de alışık olduğum bir şey değil, sana söz veriyorum."

Omuzlarımı hafifçe hareket ettirdim ve parmakları sırtıma daha da bastırdı.

"Luke," diye fısıldadım, ne istediğimden, ne sorduğumdan, hatta ne hissettiğimden emin değildim. Gözlerimi kaldırıp onunla buluşturdum ve o, kafa karışıklığı ve özlem, hayal kırıklığı ve arzu arasında gidip gelen bulanık düşüncelerimi okumuş olmalıydı.

Çünkü karanlıkta bile, gözlerinin dudaklarıma odaklanışından tüm bunları görebiliyordum. Sanki parmak ucuyla açmış gibi dudakları hafifçe açıldı.

Anında ellerini indirdi ve geri adım attı. Etrafımızdaki havada hala sıcaklık hissedilmesine rağmen omuzlarım soğuktu. Sanki utanmış gibi, Luke ensesini ovuşturdu.

"Şu anda bir faydası olmadığını biliyorum, ama sana çok kızmış olsam bile, öyle düşünsem bile, bir muhabire senin hakkında asla böyle bir şey söylemezdim. Takımın bir parçası olan kimse hakkında."

Takımın bir parçası.

Gözlerimin arkasında biriken rahatsız edici gözyaşlarını silmek için gözlerimi hızla kırptırdım, çünkü bu, içimi biraz olsun ısıtıyordu.

beni tutmuştı. Kalma kararıyla, kendimden çok daha büyük bir şeyin parçası olduğumu anladım. Ve bunun ne anlama geldiğinin duygusal sonuçlarını anlamaya başlamıştım. Ne anlama gelebileceğini.

"Yardıma oluyor," diye sessizce kabul ettim.

"Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Ya da tamamen susacağım."

Gülümsemeye hazır olmasam da, mizah yapma çabasını takdir ederek başımı salladım. "Bu hikayenin boyutunun farkında olduğunu biliyorum, ama benim başarısızlığımı görmekten keyif alacak kaç kişi olduğunu da biliyorum, Luke."

Ciddi bir ifadeyle, "Ben sevmem," dedi. "Sevmez misin?"

Sıkıca kenetlenmiş çenesiyle, tekrar konuşmadan önce göle doğru baktı. "Hayır. Çünkü sen başarısız olursan, bu bizim de bir şeyleri yanlış yaptığımız anlamına gelir. Ve biz öyle bir takım değiliz. Biz birbirimizi destekleriz."

Minnettarlık, omuzlarımı saran rahatlatıcı bir battaniye gibiydi, sadece cildimin yüzeyini değil, ruhumu da ısıtıyordu.

Yüzümde nasıl duracağını görmek için küçük bir gülümseme denedim. "Bu, *Sports Illustrated* dergisine poz vermek anlamına gelse bile mi?"

Boynundaki eli indirdi ve omuz silkti. Kocaman, kaslı omuzlarının yaptığı küçük hareket gülümsememi daha da büyüttü.

"Wolves'un sahibi olmak senin için şimdiye kadar yaptığın en zor şey olabilir, ama röportaj da benim için öyle. Her dakikasından nefret edeceğim."

"Nefret etmek çok ağır bir kelime," dedim, az önce söylediği şeyin dürüstlüğüne inceleyip tartarak.

Ağzı gevşedi, ama gülümsemedi. "Doğru kelime. Ne yazık ki, medya ile ilişkilerim konusunda biraz kötü bir üne sahibim."

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü ben yapmıyorum." Ben bir şey söylemeyince, içini çekti. "Medya ile başa çıkmak. Ben yapmıyorum."

"Neden?" diye sormaya cesaret ettim. Luke'un bana cevap verme olasılığı, benim sıfır beden giysilere sığma olasılığım kadar zayıftı. Ama bu adam, bu kadar iri ve güçlü, kızına karşı tatlı,

, hayatına ve kızına müdahale ettiğini düşündüğü zamanlarda soğuk davranan bu adam, tanıdığım en büyüleyici insanlardan biriydi.

Birkaç saniye sonra Luke bana ihtiyatlı bir bakış attı. "Daha önce yanılmıştım, öyle diyelim. Cevap versem de vermese de fark etmezdi; sadece işleri daha da kötüleştirirdi."

Başımı eğdim. "Kendini savunmak istemedin mi?"

"Bu sektörde bir noktaya geliyorsun," diye dikkatlice cevapladı, "senin hakkında kötü konuşanlara karşılık vermek, zamanını boşa harcamak için çok kolay bir yol olduğunu fark ediyorsun. Ben zamanımı daha iyi bir oyuncu olmak için kullanmayı tercih ederim. Daha iyi bir baba olmak için. Diğer her şey sadece gürültü."

Kalbim ters döndü, büyülenme düzensiz atışlarla cildimde yayıldı.

Tabii ki, tekrar konuşurken bunu yüzüme yansıtmadım, soğukkanlı ve rahat davrandım. "Bütün bunlara rağmen, yine de röportajı yapmak istiyor musun?"

Gözleri yüzümü izledi. Sadece hızlı bir bakıştı, ama her yeri iki kez okşadı. En uzun süre ağızımda kaldı ve ben düzgün nefes almakta zorlandım.

"Umarım bu beni öldürmez," dedi sessizce.

Geri adım atarak ama yine de ona dönük durarak, dudaklarımı büzdüm ve aramızdaki kırılğan şakacı havayı kucakladım. Sanki parmak uçlarımla bir kelebeğin kanadını yakalamıştım ve o da umutsuzca uçmaya çalışıyordu. "O zaman bunu bana bırak. Ben bunu katlanılabilir hale getireceğim."

Onun tepkisini beklemeden, çitlere doğru döndüm, ama onun kısık sesli cevabını duymadan önce.

"Bunu görecekiz."

Luke

Bir erkeğin hayatında, gururunu kömürle dolu bir çorap gibi yutması gereken anlar vardır. Bu anlardan biri, altı buçuk yaşındaki kızının onu bir şekilde manipüle ederek, patronu/komşusu/önceki gece gördüğü rüyanın yıldızı olan ve bikini giydiği için unutmaya çalıştığı bir havuz partisine katılmaya ikna ettiği andı.

Gün oldukça masum bir şekilde başlamıştı. Hava güzel, güneşli ve sıcaktı. Annem kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden egzersizlerimi evde yaptım, hücum koordinatörümle telefon görüşmesi yaptım ve Faith'e yüzmeye gideceğimize söz verdim.

Yetişkin birinin dışarıda onunla birlikte olmaması durumunda havuza girmemesi gerektiği şeklindeki ev kuralına sıkı sıkıya uyarak, ben içeri girip mayomu giyip güneş kremi almaya giderken o sabırla veranda sandalyesinde bekledi.

Ve o anda her şey rayından çıktı.

Çünkü benim şeytani zekalı kızım, Allie'yi arka bahçesinde güneşlenirken gördü, çitin içinden geçti ve ona havuzumuza gelip oturması için yalvardı, böylece benim yokluğumu atlatıp, açıkça hayran olduğu komşumuzla kaliteli zaman geçirme fırsatı yakaladı.

Dışarı çıktığımda karşılaştığım manzara buydu, millet. Allie, havuzumun en üst basamağında oturuyordu, rüyamda gördüğüm bikiniden çok farklı, dar kesim kırmızı bir mayo giyiyordu ve kızım ona plaj topu atarken ikisi de gülüyordu.

Durup uyanık olduğumdan emin olmak zorunda kaldım çünkü rüyam neredeyse aynı şekilde başlamıştı.

"Baba!" Faith sudan çığlık attı. "Allie Hanım benimle yüzmeye geldi!"

"Görüyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Allie'nin saçları ıslak bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı ve Faith ile benim aramda bakışlarını gezdiriyordu. "Özür dilerim, yüzme sırasında dışarıda bir yetişkin olması gerektiği için burada oturabilir miyim diye sordu."

Faith'e gözlerimi kısarak baktım. Faith, Allie'ye sanki tek başına ona Disneyland'ın anahtarlarını vermiş gibi gülümsüyordu.

"Bu konuda haklı," diye cevap verdim. "Ama ben sadece üstümü değiştirmek için içeri girdim."

Allie güneş gözlüğü takmıyordu ve gözleri çıplak göğsüme takıldıktan sonra hızla başka yere kaydı.

Ayağa kalkmaya başladı. "Ben gidebilirim."

"Hayır," diye yalvardı Faith. Harika, köpek yavrusu gözlerini çıkardı. Bu gözler, onların gücüne alışkın olmayan birine yöneldiğinde, adeta bir kitle imha silahı gibiydi. "Yirmi dakika kadar kalabilir misin? Ya da belki bir saat?"

Allie, zaman aralıklarını açıkça yanlış hesaplamasına güldü ve ben de enseme ovuşturdum. Keşke güneş gözlüklerimi taksaydım da gözlerim bir tür bariyerle korunmuş olsaydı, Allie'nin nereye baktığımı görmesini engelleyebilseydim.

Ona bakmak istemiyordum. Gerçekten.

Ama bütün sabah rüyamın sisli kalıntılarını görmezden gelebilmiş olsam da, artık bu imkansızdı.

Rüyada birbirimize dokunmamıştık. Bir kez bile. Bu gerçekleşmeden önce uyandım, ama bu rüyanın etkisini azaltmadı. Şimdi tek hatırlayabildiğim, ince parmaklarının, pürüzsüz, düzgün sırtının arkasında bağlanan bikinisinin düğümünü nasıl endişeyle kurcaladığıydı.

Omzunun üzerinden bana bakıp ipi çekmeye başladığı an.

"Yirmi dakika," dedi Allie Faith'e ve kızım mutlu bir şekilde gülümsedi. "Baban da izin verirse," dedi, bana tekrar bakarak.

Sanki onu kovup, günün geri kalanında somurtkan bir kızla uğraşmak zorunda kalmayacaktım gibi. Ama Allie yine de benden izin istediği için minnettardım.

Boğazımı temizledim ve güneş kremi tüpünü veranda masasına koydum. "Bana uyar."

Faith başını suya daldırdı ve köpek stili yüzerek Allie'nin yanındaki merdivenlere doğru yüzdü. Su geçirmez pembe alçısı su altında dalgalı ve bozuk görünüyordu ama hareketlerini neredeyse hiç engellemiyordu. Yetişkinler de bu kadar uyumlu olabilseler ne güzel olurdu, değil mi?

Örneğin, Allie'nin varlığına uyum sağlayabilmeliyim, değil mi?

Artık onun güzel olduğunu biliyordum ve hayatımda olduğunu anlıyor ve kabul ediyordum, ancak bunun ne kadar önemli olduğu hala biraz belirsizdi. Yani bununla başa çıkabilmem gerekirdi.

"İkinci sınıfa geçeceğim," dedi Faith, yüzündeki suyu siler siler.

Allie kızıma gülümsedi. "Öyle mi? Bayağı büyüdün, ha?"

"İkinci sınıfı sevdin mi?" diye sordu Faith.

Ve böylece bu küçük doğaçlama havuz partisinin tonu belirlendi. Faith, Allie'ye arka arkaya sorular sordu, Allie her birine sabırla ve dürüstçe cevap verdi ve bir kez bile rahatsız veya sinirli görünmedi.

Hayır, o rol bana kaldı.

Olan biten her şeyde tamamen gereksiz olduğum için kendimi çok rahatsız hissediyordum. Tek yapabildiğim, havuzumun kenarında oturup kızımın Barbara Walters'ın becerisiyle Allie'ye röportaj yapmasını izlemek ve Allie'nin çıplak bacaklarının su altında ileri geri sallanışına bakmamaya çalışmaktı.

"En sevdiğin çiçek nedir?"

Allie başını eğdi ve dudaklarını büzdü. "Pembe laleler."

"Gerçekten mi? Benimki papatyalar. Onlar da laleye benziyor."

Allie veya Faith görmeden gülümsememi bastırdım, çünkü kızımın bu kadınla bir bağ kurma konusundaki açık ısrarı, Allie ne derse desin, her cevapta kendini gösteriyordu.

Allie'nin en sevdiği mevsim sonbahardı, Faith'in ise ilkbahardı, ikisinde de yapraklar vardı.

Allie'nin en sevdiği renk maviydi, Faith'in ise pembiydi ve bu renkler, *Uyuyan Güzel*'de Aurora'nın elbisesinde kullanıldıkları için birbirlerine çok yakındı.

Allie'nin ikinci adı Leanne, Faith'in ise Kathryn'di ve her ikisinin de adında "n" harfi vardı.

Ve benzeri, benzeri, ve biz bunu on sekiz dakika daha sürdürdük.

Bu, benim uyum sağlayabileceğim bir şeydi. Yüzeysel sorular hızlı ve kolayca cevaplandı ve bunların hiçbirisi Allie'nin bir insan olarak kim olduğuna dair algıyı değiştirmede.

Sonra, yaklaşık iki dakika kala, Faith son darbeyi vurdu.

"Benim gittiğim okula gittiniz mi, Bayan Allie?"

O uzun, bronzlaşmış bacak su altında hareket etmeyi bıraktı ve Allie düşünceli bir şekilde kızına baktı.

Bu, diğerleri gibi kolayca cevaplanması gereken bir soruydu, ama derin bir nefes aldı, ince omuzları yukarı kalktı ve sonra aşağı indi.

Onun vücut dilini incelemek istemediğim için gözlerimi başka yere çevirdim.

"Hayır." Boğazını temizledi ve olmayan bir saç telini kulağının arkasına koydu. "Aslında senin kaldığın bir okula gittim."

Faith'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Okulda mı *yatıyorsun*?"

Geriye yaslandım ve ilgiyle izledim, beynimin bir köşesinde bunun Allie bulmacasının bilmek istemeyebileceğim bir parçası olduğunu not ettim.

Allie başını salladı. "Senden birkaç yaş büyüktüm ve babam bu tür bir okula gitmemin benim için iyi olacağını düşündü. Buna yatılı okul deniyor."

"Vay canına," dedi Faith, havuzda hareket etmeden. "Ben de yatılı okula gidebilir miyim, baba?"

"Olmaz," dedim hemen, sonra ikisi de bana şaşkınlıkla baktıklarında ses tonumu yumuşattım. "Seni çok özlerim, turbo."

Allie yutkundu ve başka yere, göle doğru baktı. O anda bunun nasıl algılanabileceğini fark ettim. Onu göndersem Faith'i de çok özlerdim

çok özleyecektim. Bu, Robert'ın kendi kızını özlemediğini hissettirebilirdi, çünkü o bu seçimi yapmıştı.

Kahretsin, diye düşündüm. Bu yirmi dakika, önceki gece kurduğumuz dengeyi tamamen bozacaktı.

Ona dokunduğum anda, artık kontrol edemediğim yeni bir süreç başladı. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

"Ben de seni özlerim baba," dedi Faith mutlu bir şekilde. "Ama okulda kalmak *çok eğlenceli* olur."

Kafasını tekrar suya daldırdı, bu yüzden Allie'nin ona katılmadığını fark etmedi.

Ama ben fark
ettim. Ve
bundan nefret
ettim.

Allie, güneşten bronzlaşmış uyluklarının üst kısmına ellerini kaydırды ve bana küçük bir gülümseme attı. "Sanırım yirmi dakikam doldu."

Ben başımı salladım. "Eminim, nefes almaya geldiğinde hala buradaysan, senden bir tur daha almaya çalışacaktır."

O güldü. "O harika bir çocuk, Luke."

Faith yukarı çıktı ve dudaklarından su püskürttü, bu da beni gülümsetti.

"O en iyi çocuktur," diye cevap verdim. Bunu yüksek sesle söylemek zor olmadı, kısmen önyargılı olduğum için, ama Allie ile olan sorunlarımı bir kenara bırakırsak, kızımın yeni komşusuna karşı nazik, meraklı ve tatlı davranmasından gerçekten gurur duyuyordum.

"Gitmek zorunda mısın, Allie?" diye sordu Faith.

Allie bana bir bakış attı ve gülmemek için dudaklarını dişleriyle ısırdı. Başını salladı. "Evet, tatlım. Ama beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Çok eğlendim."

"Ben de." Diye iç geçirdi.

Allie ayağa kalktığı anda, birkaç saat sonra fotoğraf çekiminde göreceğim, mayosuyla kaplı vücudunun yavaşça ortaya çıkmasını anlatan müziği kafamda duyabiliyordum. Orada ne giyecek acaba?

Derin bir nefes aldı ve uzun bir saniye boyunca bana baktı. "Görüşürüz."

Cevap beklemeksizin, kızıma göz kırptı ve kendi bahçesine geri döndü.

Onun uzaklaşmasını
izlemedim. İzlemek istediğimi
kabul etmeyi reddettim.

Gerçek şu ki, Allie Sutton'a ne yapacağımı hâlâ tam olarak bilmiyordum.

"Sezon öncesi hazırlık maçlarını sevmiyorum," diye mırıldandı Jack.

"Yedek kulübesinde oturmak beni sinirlendiriyor."

İlk maçımızı kaybetmiş olsak da gülümsemem kolay oldu, çünkü ben de öyle hissediyordum. Bunu yüksek sesle söylemememiz gerekiyordu — taraftarlarımıza ve medyaya antrenmanın çok önemli olduğunu, sahada daha genç ve deneyimsiz oyuncuların izlemenin bize onların performansını gözlemlene şansı verdiğini söylememiz gerekiyordu.

Ancak başlangıçta oyun kurucu olarak, kenarda boş boş dolaşmak zorunda kaldım, yedek oyunculara kulaklık aracılığıyla oyun talimatlarını verirken, içim içimi yiyerek sahada olmak için can atıyordum. Neden sahada olamadığım açıktı, önemsiz bir maçta sakatlanma riski çok büyüktü, ama bu benim yine de sahaya koşma isteğimi engellemedi.

Lanet olası fotoğraf çekimi ve röportaj için yaptığımız yolculuk boyunca süren Jack'in tiradını daha da şişirmek yerine, omzuna bir yumruk attım. "Gerekli bir kötülük, bunu sen de biliyorsun. Onu asla ortadan kaldıramazlar."

Sadece röportaj kısmı için bize ihtiyaçları olduğu için birlikte gitmeye karar vermiştik. Ava, Allie'nin kamera arkası görüntüleri çekme fikri nedeniyle çekim ve röportajı birleştireceğimizi bana mesajla bildirmişti, bu da tamamen pasaklı görünmememiz gerektiği anlamına geliyordu.

"Röportajlardan nefret ederim," dedim ona. "Madem paylaşım havasındayız."

Jack kıkırdadı. "Sanki kimse röportajlardan nefret ettiğini bilmiyormuş gibi konuşuyorsun." Parmaklarıyla saymaya başladı, ama ne yazık ki ben onu durduramadım. "Takımdaki herkes

senin onlardan nefret ettiğini biliyor. Yönetim kesinlikle senin onlardan nefret ettiğini biliyor. Ve bilmiyorum? Medya da senin onlardan nefret ettiğini biliyor mu sence? Evet, onları iki kez sayalım."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdadım. "Beni suçlayamazsın."

Jack'in benden ne kadar genç olduğunu düşünürsek, Cassandra'nın hikayesinin yarattığı tartışmalarla, ardından onun kazasıyla ve "bekar baba QB"nin yüceltilmesiyle uğraşmak zorunda kaldığımda o takımda olmayabilir, ama olanları hatırlayacak kadar yaşlıydı.

"Hayır, sanırım yapamam." Yolcu koltuğundan bana hızlıca bir bakış attı. "Allie'nin dikkat dağıtıcı olduğu hakkındaki makale yüzünden halkla ilişkiler departmanından çok eleştiri aldın mı?"

"Biraz," dedim. Ona söylemeyi planladığım tek şey de buydu.

Şimdiye kadar, tüm bu olay unutulmuştu, medyanın tahmin edilebilir şekilde kısa dikkat süresinin mutlu bir yan ürünü olarak. Ama makaleyi gördüğüm gece - Ava'dan kulakları sağır eden bir telefon aldığım ve Allie'nin arka bahçemde panik atak geçirdiği gece - tekrarlamak istemediğim bir geceydi. Birçok nedenden dolayı.

Nefes alamadığında bana baktığı gibi bana bakarken, panik ve korkuyla dolu o büyük okyanus mavisini gözleri ve onun merkezinde bulunduğu şeyin ezici büyüklüğü karşısında, en son ne zaman yaptığım bir şeyden gerçekten utandığımı hatırlayamadım. Sadece aptal gazeteciye söylediğim sözler değil, ki o da tam da korktuğum gibi sözlerimi çarpıtmıştı, ama o ana kadar olan her şey.

Allie'nin bana güvenmek için hiçbir nedeni yoktu. Aslında, bana yaşadığı zorlukların en hassas noktasını göstermesi, kafasında tüm alarm zillerini çalması gerekirdi. Eğer ben daha az erkek, daha zayıf bir erkek olsaydım, bunu ona karşı kullanmak çok kolay olurdu. Onu manipüle ederek istifa etmesini, satmasını, Robert ölmeden önce yaşadığı şüphesiz kolay hayata geri dönmesini sağlayabilirdim.

Utanç o kadar somuttu ki, Ava'nın bana mesaj attığı adrese erken gittim, S/ ile olan tüm bu şarkı ve dans için yapmam gerekeni yapmaya hazırdım. Liderliğin zaman zaman alçakgönüllü biçimler aldığına farkına vardım. Rahat olmadığım, kontrol edemediğim şeyler yapmak, takım arkadaşlarıma her hafta sahada ve antrenmanlarda bana gösterdikleri saygıyı hak ettiğimi göstermek için bir başka fırsattı.

"Burası mı?" diye sordu Jack, öne eğilerek ön camdan gri tuğlalarla kaplı sıradan bir gri binaya bakarak. Park yerinde birkaç araba ve büyük beyaz bir iş kamyonu vardı ve küçük bir fabrika vardı.

"Burası mı?" diye sordu Jack, ön camdan gri tuğlalarla kaplı sıradan gri binayı görmek için öne eğilerek. Otoparkta birkaç araba ve büyük beyaz bir iş kamyonu vardı ve kapının yanında, parlak kırmızıya boyanmış kare şeklinde siyah bir saksıda küçük bir bitki duruyordu.

"Sanırım öyle."

Jack arabamdan inmeden önce durakladı. "Dinle, kapak için onunla birkaç fotoğraf çekilmeye hazırım çünkü *Sports Illustrated*'ın kapağında yer almak harika olur, ama ikimizi de istediklerini biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuda açık fikirli ol. Belki de o kadar kötü olmaz." Ama daha da kötüydü.

Çok, çok daha kötüydü.

Bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü söz konusu panik ataktan sonra, az giyinmiş Allie'yi rüyamda gördüm ve sonra sevgili kızımın kurduğu küçük havuzda yaşamak zorunda kaldım.

Gülümseyen bir asistan bizi uzun, parlak ışıklı bir koridordan geçirdi ve beyaz kanopiler altında ışıklarla dolu, endüstriyel tarzda tavandan stratejik olarak asılmış düz renkli arka planların bulunduğu devasa bir odaya götürdü. Siyah arka plan boş ve ihmal edilmiş bir şekilde duruyordu, ama ortasında süslü altın bir sandalye vardı. Fotoğrafçı asistanlarının, klipsli tahta taşıyanların, köşede kıyafet rafının yanında telefonuyla uğraşan Ava'nın ve gömleğimin yakasını çekmeme neden olan saç ve makyaj setinin arasında Allie vardı.

Jack ve ben onu gördüğümüzde donakaldık.

"Tanrım," diye fısıldadım.

Ona doğru bir fan yöneltilmişti, bu da onun kıvrılmış saçlarının yüzüne doğru uçmasına neden oluyordu. Seks saçları. Öyle görünüyordu. Kamera ne kadar tıklansa da, flaşlar ne kadar hızlı ve parlak bir şekilde patlansa da, o hiç durmadan hareket etmeye devam ediyordu. Odadaki bazı insanlar onu izliyordu, ama çoğu kendi işleriyle meşguldü, Allie'nin kamera için yaptığı hareketlere tamamen

Allie'nin kamera için yaptığı hareketlere alışkındı.

Ama ben buna alışkın değildim.

Uzun bacaklarına sıkıca yapışan siyah deri tayt giyiyordu. Ayaklarında, dudaklarının rengiyle uyumlu, tehlikeli derecede sivri kırmızı topuklu ayakkabılar vardı. Ellerini yavaşça teninde gezdiriyor, saçlarını yüzünden çekiyor ve çıplak karnına kaydırıyordu. Kalçaları küçük, kademeli hareketlerle ileri geri dönüyordu. Zihnimin bir köşesinde müzik çaldığını fark ettim — bas ağırlıklı, gitar eşliğinde yavaş, ritmik bir müzik ve kaba, ham bir şarkı sesi.

Allie, yaptığı şeye o kadar dalmıştı ki bizi görmemişti ve ben gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gözleri açık, sonra kapalı, ağzı gülümser gibi kıvrılmış, sonra sert bir çizgiye dönüşmüş, dansçı gibi görünüyordu. Başının üstünde, saçlarını geriye iten kaldırılmış kollarının her çizgisinde o kadar çok zarafet vardı ki, tamamen büyülenmiştim.

Sıkı yumruklarla, takımın lisanslı ürünlerinden tanıdığım beyaz ve kırmızı tişörtünü örten siyah deri ceketinin kenarlarını kavradı ve başını yana eğip dudaklarını açarak görünür bir nefes aldı. Evet, tişörtü hemen tanıdım. Göğsünün üzerinde kırmızı harflerle *Wolves* yazıyordu. Ancak mağazalarımızdaki ve web sitemizdeki versiyonun aksine, onun tişörtü göğüslerinin hemen altında pürüzlü bir çizgiyle kesilmişti, sanki paslı makasla kesilmiş gibi. Altında kalan tek şey, sıkı ve tonlu karnı ve mükemmel bir daire şeklindeki göbek deliği.

Ceket bu şekilde açılmışken, o... her heteroseksüel erkeğin ıslak rüyası gibi görünüyordu.

Bunu iyi bir fikir olarak gören kimdi?

Onu kim giydirdi? Güçlü bir takım elbise giymesi gerekmez miydi? Belki de balıkçı yaka?

Bir muumuu. En iyisi o olurdu. Tanrı aşkına, siyah ve kırmızı bir muumuu'muz yok muydu?

Jack yüzümün önünde parmaklarını şıklattı ve ben irkildim.

O pislik bana sırıtıyordu, ben de göğsüne ittim ve Ava'nın yanına gittim.

"Neye bakıyorsun, Piers?"

"Siktir git, çaylak," diye mırıldandım. Harika. Şimdi, atasözündeki kurabiye kavanozunda eli yakalanan huysuz bir çocuk gibi konuşuyordum.

Dün Faith'ti. Bugün Jack'ti. Gerçekten farkında olmadan yakalanmaktan daha az sevdiğim birkaç şey vardı ve bu, Allie'nin etrafında giderek daha fazla oluyor gibiydi.

Tek görebildiğim o olduğu için, beni kimlerin görebileceğini sorgulamadığım anlar.

"Harika, Allie," diye bağırdı fotoğrafçı, kamerasının sürekli tıklamasının arkasından. Bir grup insan bilgisayar ekranının etrafında toplanmış, ekranda beliren her şeye yorum yapıyordu. "Yüzünü öne çevir, bacaklarını aç. Ellerini beline koyup ceketin kenarlarını tutarsan nasıl olur? Evet, mükemmel. Mükemmel."

Tık.

Tık.

Tık.

"Biraz daha sırt. Evet, aynen öyle."

Ama ben bakmadım. O kadına bacaklarını açmasını söylediğinde, gözlerim lanet beton zeminde kaldı.

"Hey, millet," dedi Ava, gözlerini telefonundan ayırmadan küçük bir gülümsemeyle. "Orada oturmak isterseniz, saçınızı düzelterip kamera arkası çekimleri için berbat görünmemenizi sağlarlar. Önce onu çekeceğiz, sonra üçünüzle bazı soruları cevaplayacağız. Allie röportajının çoğunu zaten yaptı."

"Nasıl gitti?"

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. Jack eliyle öksürdü, gülmesini saklamak için beceriksiz bir girişimde bulundu. Ava cevap vermeden önce bana meraklı bir bakış attı. "Harika. Beş dakika içinde onu avucunun içine aldı. Gazetecilerle nasıl başa çıkılacağı konusunda sana ders vermeli."

"Onlar... onlar..." Yutkundum ve gömleğimin yakasını çekiştirdim. "Onlar benimle ilgili saçmalıkları sormadılar mı?"

Ava'nın gözleri anlayışla hafifçe yumuşadı. "Hayır. Onu öne çıkarmak, etrafındaki heyecanı vurgulamak istiyorlar, onu küçük düşürmek değil."

Hala bunun ayrıntılı bir tuzak olmadığına ikna olmamış bir şekilde başımı salladım. Özellikle de giyim tarzı ve seksi görünüşüyle. "Dinle, bunu tam bir pislik gibi görünmeden nasıl soracağımı bilmiyorum."

Jack kahkahalarla güldü. "Ne zamandan beri bu seni endişelendiriyor?" Ava, profesyonel bir kadın olarak gülümsemesini sakladı. "Evet, Luke?"

Yüzümün yanını kaşıyarak, artık deri ceketini çıkarmış halde çekim yaptığı yeri işaret ettim. *Lanet olsun*, ceketini neden yoktu?

Bu odada sekiz milyon derece sıcaklık olmalıydı, ama ceketinin gitmesi için hiçbir neden yoktu.

"Bu kötü bir fikir değil mi? Ben... Ben onun daha... şey... örtülü olacağını düşünmüştüm."

Ava yüzümü inceledi ve Allie'ye baktı, konuşmadan önce sözlerini düşünerek. "Seçimimizde oldukça stratejik davrandık. Seni endişelendiren ne?"

Yüzümün beni ele verecekmiş gibi hissetmeme rağmen, tüm bu durumun beni ne kadar rahatsız ettiğini ele verecekmiş gibi hissetmeme rağmen, dönüp Allie'ye tekrar baktım. Şimdi siyah bir taburede oturuyordu, bir topuğu taburenin en alt basamağına takılmış, elleri deri kaplı dizlerine dayanmıştı. Deri ceketini tekrar giymiş ve fermuarını kapatmıştı, bu yüzden tişörtündeki sadece birkaç harf görünüyordu. İçeri girdiğimden beri ilk kez bizim yönümüze baktı, gözlerimi yakaladı ve bunu vücudumun her santimetresinde hissettim.

Ben sertçe yuttum ve o bunu fark etti. Kan kırmızısı dudakları kıvrıldı.

Tık. Flaş.

"Seksi! Çok seksiydin, Allie." Yine fotoğrafçıdan gelen bir ses, gri saçlı, biraz yaşlı bir beyefendi, yıpranmış bir beyzbol şapkası altında saçlarını geriye bağlamış. "Biraz daha çekelim, sonra bitiririz sanırım. Bacaklarını biraz aç, sanki ellerinle dizlerine basıyormuş gibi. Evet."

"Sence onlar onu... nesneleştirmiyorlar mı?" diye sorduğumu duydum. sordum.

Ava ses çıkarmadan yanımda durdu ve Allie'nin hareketlerini izledi. Deneyimli bir profesyonel. Birkaç tıklama ve Allie'nin yüzü, omuzları ve bacaklarının birkaç kez daha hareket ettirilmesinden sonra, Ava sonunda konuştu.

"The Body sayısını biliyor musun?"

Tabii ki ne olduğunu biliyordum. Sporcular her yıl *SI dergisi* için çıplak poz veriyorlardı; stratejik olarak yerleştirilmiş eller, bacaklar, kollar ve diğer uzuvlar, örtülmesi gereken yerleri kapatıyordu. Cevap vermek yerine Allie'yi izlemeye devam ettim. Birkaç tıklamadan sonra bana bakıyordu.

Sanki kontrol ediyormuş gibi.

Yüzümü ifadesiz tuttum, ama başını bir anlık eğişi, Faith'in konuşmasını dinlerken havuzumun en üst basamağında oturduğunu hatırlattı bana. Uyumsuz anılar yüzünden, kafamda şiddetli bir çatışma yaşandığı için gözlerimi kırpmak zorunda kaldım. Nadiren bir şeyi anlamak için uğraşmak zorunda kalırdım, hiç bu kadar değil.

Zengin kız.

Kararlı.

Hafifmeşrep.

Seksi.

Akıllı.

Düşüncesiz kız. Nazik.

Dergi kapağı

mankeni.

Düşünceli.

Onun tüm bu özelliklere sahip olup olmadığını, hangilerinin birbiriyle uyumlu olduğunu, hangilerinin çelişkili olduğunu anlayamadım. Etrafımda düzinelerce yabancı insanın bulunduğu o yerde, tek bildiğim şey, gözlerimi ondan ayıramadığımdı.

"Sence bu sporcular nesneleştiriliyor mu?"

Bu beni duraksattı çünkü hayır, hiç öyle düşünmemiştim. Fotoğraflar zevkli, hatta etkileyiciydi. "Hayır," dedim ona bakmadan. Sanki gözlerim Allie'ye odaklanmaya karar verdiğinde, başka yere bakacak gücüm kalmamıştı. O kendi çekim gücüydü.

"Allie güzel bir kadın. Ne giyerse giysin, bunu saklayamaz. Güzelliğinin toplumun standartlarına göre seksi bir güzellik olarak kabul edildiğini saklamak gibi bir arzusu yok. Bu, vücut hatlarında, saçlarında ve dudaklarında görülüyor." O konuşurken, gözlerim Ava'nın işaret ettiği her fiziksel özelliği takip etti. "Bunu görmezden gelmeye çalışmak

aptalca olur. Bu yüzden, daha sade kıyafetler giyerek de birkaç çekim yaptık, ama o bu kıyafetle de rahat."

Ava konuşmaya devam etmeden önce tepkimi ölçtü. "Ve onun bu yönünü sahiplenebilmesinde güçlü bir yan var. Bu, onun konumundaki gücünü ortadan kaldırmıyor ve onu tanıyan bizlerin ona duyduğu saygıyı da yok etmiyor, çünkü o ne yaptığını çok iyi biliyor. Ve eğer kapak için bol kot pantolon ve tişört giyerek poz vermek isteseydi, biz de öyle yapardık." Ava omuz silkti. "Ama istemedi. Bu onun."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ama yine de, hiç aynı durumda bulunmamıştım. Kendimi dünyaya nasıl sunacağımı hiç düşünmek zorunda kalmamıştım. Tek yapmam gereken ortaya çıkıp topu atmak, yakalanmamaktı.

Belki de bu Allie'nin yapacağı bir şeydi, ama panik onu çileden çıkardığında bana söylediği sözleri de hatırladım. Faith'e okula gönderilmesiyle ilgili söylediklerini hatırladım. Allie çok yalnız kalmış gibiydi.

Ne yaparsa yapsın, bu durumda yalnızdı. Kendini bana, takıma, yönetim kadrosuna nasıl sunacağı konusunda yalnızdı. Ve ona söylediğim şey, kendi adamlarımızı desteklediğimizdi. Takımımızı destekliyorduk.

Fotoğrafçı bilgisayar ekranına bakmak için kenara çekilmişti ve Allie taburede bekliyordu, fotoğrafçı çekim yapmadığı için duruşu daha rahattı. Kusursuz makyajlı yüzü aşağıya dönmüştü ve elmacık kemikleri ışığı öyle bir şekilde yansıtıyordu ki, sanki gerçek olamazmış gibi görünüyordu. Sanki bir sanatçı tarafından oyulmuş ya da usta bir ressamın hayal gücünden ortaya çıkmış gibiydi.

Başını kaldırdığında, sanki hala onu izlediğimi biliyormuş gibi doğrudan bana baktı. Utanmadığım için gözlerimi kaçırmadım. Yüzündeki her kas hareketine dikkat etmiyormuş gibi davranmadım. Ellerim omuzlarında iken arka bahçemde ona söylediğim her kelimeyi düşünmüyormuş gibi davranmadım. O sözleri içten mi söylemiştim, yoksa değil miydim?

Tabii ki içten söylemiştim.

Ancak, ona öyle dokunmak istememiştim. Bu bilinçsiz bir hareketti, kaslarım adını koyamadığım bir içgüdüyle hareket etmişti. Ellerimin altında cildinin verdiği hissi ezberlemek tamamen içgüdüsel bir şeydi. Geri çekilmem gerekirken ona yaklaşmak ikinci doğam gibi gelmişti. Onu okşadığım, rahatlattığım, teselli ettiğim gibi bir kadına uzun süredir dokunmadığım için, geliştirdiğimi bilmediğim bir refleks.

Tutkuyla değil, samimiyetle. Evet, ona söylediklerimde ciddiye dim.

Allie'nin tek başına yapması gereken birçok şey vardı, verdiği kararı vermek gibi, ama bu onlardan biri değildi. Eğer destek istiyorsa, işte bu kadardı.

Ava'ya veya fotoğrafçıya sormak yerine, çenemi kaldırıp Allie'ye seslendim. "Hâlâ bizimle fotoğraf çektirmek istiyor musun?"

Oda sessizliğe büründü.

Fotoğrafçı elini kaldırdı. "Ben istiyorum."

Allie ona gülümsedi, sonra tabureden kalktı. Ava ve bana, ve şimdi diğer omzumda duran Jack'e doğru yürüdü.

"Neden fikrini değiştirdin?" diye sordu bana.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bize dikilen düzinelerce gözü görmemiş gibi davranarak. "Sadece söylediklerimin arkasında durmaya çalışıyorum."

Dudakları kıpırdamadı, ama gözlerinde bir gülümseme gördüm. Başını salladı. "Hadi yapalım."

"Tabii ki," diye bağırdı Jack, sırtıma vurarak. "Bekle, giyecek başka bir şey getirmedi m."

Ava parmağını kaldırdı. "Rafta ikiniz için de formalar var, ya da o yönde gitmek istersek ona uygun gömlekler." Fotoğrafçıya baktı. "Tercihiniz var mı?"

Fotoğrafçı, alnında kalın gri kaşlarını çatarak bizi süzdü. "Onlara tişört giydirin, ona tayt üzerine forma giydirin." Sonra ellerini çırp tı. "Hadi, başlayalım millet."

Oda bir anda hareketlendi. Jack bir yöne, ben başka bir yöne çekildim ve biri Allie'yi dirseğinden tutup onu değişen bir gölgenin arkasına yönlendirdi. Giydiği topuklu ayakkabılarla çenesinin hemen altını kapatan gölge

ama o arkasını döndü ve başının üstünden yırtık tişörtünü çıkardı, sarı saçları sırtına döküldü.

Bu olmadan önce, altın rengi derisinin altında omurgasının üst kısmında iki kemik çıkıntısı gördüm.

Bir asistan ona iki tişört uzattı, biri siyah, biri kırmızı.

Ava, Jack ve bana doğru yürüdü ve göğsünde kırmızı renkli Wolves yazısı olan düz beyaz tişörtleri bize attı. Bu tişörtler, Allie'nin giydiğinin aynısıydı.

"Bunlar ortalıkta duruyordu, değil mi?" diye sordum alaycı bir şekilde.

"İşimi beceremiyorum," dedi hafifçe omuz silkerek. "Ama sen birkaç shot içmeye karar verirsen diye hazırlık yapmasaydım, o *zaman* işimi beceremiyordum demek olurdu."

Tek elimle tişörtümü başımdan çıkardım ve Allie'nin hızla başka yere bakarkenki profilini yakaladım. Takımdaki en kaslı oyuncu değildim, pozisyonum uzun boylu ve oldukça zayıf olmamı gerektiriyordu. Ama bize tişörtsüz poz vermemizi isteselerdi, kesinlikle kendimi utandırmazdım.

Allie'nin havuz kenarında gözlerinin göğsümden aşağıya doğru kayışını hatırlayınca derin bir nefes aldım.

Wolves tişörtünü giydim, göğsüm ve pazılarımda sıkı durmasına şaşırmadım. Jack, kulaklıklılı, kızaran bir kadın alnına ve yanaklarına pudra sürerken aptal gibi sırtıyordu. Aynı fırçayla bana doğru geldi, yüzümdeki sert ifadeyi görünce gülümsemesi kayboldu.

Ama ben gözlerimi kapattım ve cildime sürmesine izin verdim.

"Sadece... ışıkların parlamasını engelliyor," dedi, sanki işini yaptığı için özür diler gibi.

"Sorun değil," dedim ona sert bir sesle. İşini bitirdiğinde gözlerimi açtım ve ona hafifçe başımı salladım. Yanakları yine kızardı. Tek işi burunlara pudra sürmek olan genç bir çocuğa pislik gibi davranmak bana kalmıştı. Ava, Allie ile birlikte mahremiyet perdesinin arkasında duruyordu, elleriyle onu döndürüyordu, sonra Jack ve bana baktı.

"Kırmızı, sanırım," dedi sessizce. Allie başını salladı, bana hızlıca keskin bir bakış attıktan sonra siyah tişörtünü başından çıkarıp attı. Sanki beni izleyip izlemediğimi kontrol ediyormuş gibi.

Beni izlememi mi *istiyordu*?

Gördüğüm her bir deri parçasında, boynundaki veya omuzlarındaki her bir çizgide midem burkuldu. O dönüp birinin tişörtünü vücudundan aşağı çekmesine izin verdiğinde, altında olduğunu bildiğim muhteşemliği örtüyordu.

Artık bakmaya dayanamayacağımı hissederek Jack'in yanına gittim. Jack ve ben beyaz fonun önünde dururken, ışıkları test etmek için biri müziği tekrar açtı.

Fotoğrafçı, aramızdaki tabureyi taşımak için geldiğinde bize kısa bir el sıkışma yaptı. Sonra başını salladı. "Başka bir tabure alabilir miyim? Onların oturmasını ve onun ayakta durmasını istiyorum."

Derin bir nefes aldım. Belki de bunu önerdiğim için kısa süreli bir psikotik kriz geçirmiştım. Bu, tek makul açıklamaydı.

Allie ekranın arkasından çıktığında gözlerim onunla buluştu ve aklımı kaçırdığımı anladım. Bana bunu keyifli hale getirmeye çalışacağını söylediğinde, ikimizin de *bunu* beklemediğinden emindim.

Kırmızı formayı kalçalarına sıkıca oturacak şekilde arkadan kesmişlerdi, böylece belinin kıvrımları ortaya çıkmıştı. Bu sahte bir formaydı, önünde parlak beyaz bir bir numara vardı. Belki de onun için özel olarak yaptırmışlardı. Nereden bulmuşlarsa, işe yaramıştı.

Bir makyaj sanatçısı dudaklarını düzelitti ve yanaklarına daha fazla allık sürdü, bir başkası ise saçlarını fırçaladı, böylece geldiğimizden daha düzgün görünüyordu. Stilist, elleriyle ustaca Allie'nin saçlarını omuzlarına doğru kıvırdı ve onu tam bir bomba gibi gösterdi.

Onunla ilk tanıştığımda, bunun onun tercih ettiği şey olduğuna bir kamyon dolusu para bahse girerdim. Ruj, makyajla kaplı yüz, onu süsleyen ekip. Ama şimdi bana çok farklı geliyordu çünkü onu evde her gördüğümde, makyajsız ve rahat giyinmişti. Sadelikle büyüleyiciydi çünkü doğal güzelliği o kadar derindi.

Sanki biri, benim doğru olduğunu düşündüğüm her şeyi bir kavanoza koyup, her şey çok hızlı dönene kadar boya karıştırıcısına atmış gibiydi, öyle ki eskiden nasıl görüldüğünü hatırlayamıyordum. Kapağı açtığımda tamamen farklı bir şey görüyordum.

Bu hala gömleğime cupcake'leri fırlatan Allie'ydi. Ama o değildi.

O da benim için aynı şeyi söyler miydi?

Fotoğrafçı Jack ve bana baktı. "İkiniz de gevşemeniz lazım. Kollarınızı sallayın, zıplayın, bir şeyler yapın."

Jack gerçekten yaptı, ben ise sadece derin bir nefes alıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak durdum. Allie iki asistanın arasından geçip bana dönünce durdu.

Gözleri, onun göz seviyesinin hemen altında bulunan gömleğimdeki harfleri takip etti. Benim duruşumu taklit etti ve bana sırtarak baktı.

Tık. Flaş.

Sert ışıklara bakarak irkildim. Fotoğrafçı, siyah kamerasının lensinin arkasında görünmüyordu, ama onun anlık heyecanını hissedebiliyordum.

"Bir kez daha yap," diye emretti. "Allie, kalçanı biraz daha dışarı çıkar. Evet."

Saçlarını hafifçe sallayarak, onun istediğini yaptı ve tekrar bana döndü. Bu sefer, gülümsediği için düşman olduğumuzu hissetmek daha zordu. Hareketleri öncekinden farklı olarak küçüktü. Kafasını ışığa doğru hafifçe çevirip çenesini bana doğru kaldırdı, dudakları kıvrıldı sonra düzleşti, bakışları hep benimkilere kilitliydi.

Onun yaptıklarını taklit etmeye başlarsam onu korkutup kaçıracağımdan, tamamen hareketsiz kaldım.

Gözlerine bir şey yapmışlardı. Çok fazla siyah sürmüşlerdi. Kirpiklerini çok uzun yapmışlardı. Yüzünün görünüşü yüzünden bu çok fazlaydı. Sanki yine güneşe bakmaya çalışıyormuşum gibi hissettim, yüzünün mücevher gibi parlaklığı neredeyse başka bir dünyadan gibiydi, dalgalı mavi camın arkasındaki bir ampul gibi.

"Ee, beni burada istiyorsun, değil mi?" diye sordu Jack.

Allie omzunun üzerinden ona gülerek baktı.

Tık. Flaş.

"Çocuklar," dedi fotoğrafçı, "taburelere oturun. Kollarını böyle çaprazla, Luke. Sen de aynısını yap, Jack. İkiniz de kameraya bakın, gülümsemeyin. Güzel, güzel. Allie, sen onların arasında dur ve ellerini ve kollarını doğal görünecek şekilde biraz hareket ettir."

Jack ve ben söyleneni yaptık, ama o aramıza girdiğinde gerginlik düğümü derimin altında kıvrılıp döndü. O da bizim gibi kollarını kavuşturarak başladı, sonra müzik yükseldi, bas daha ağırlaştı ve vücudu tekrar hareket etmeye başladı. Yavaş, akıcı hareketlerini hiç durdurmadı.

Elini omzuma ilk dokundurduğunda, kendimi kaybetmemek için zor tuttum. Boynumun arkasında tırnaklarının uçlarını hissedebiliyordum. Kalçaları bir açıyla eğildi ve sanki onu destekliyormuşuz gibi parmaklarının cildime uyguladığı baskı arttı.

Tık. Flaş.

O parmaklar omzumdan kaydı, pamuklu gömleğin üzerinde nazik ve yavaşça, ben ise gözlerimi öne doğru çevirip yüzümü ciddi tuttum.

Gülümseme yok mu? Hiç sorun değil.

Sorun olabilecek şey, ayağa kalksam, tüm oda bizim bomba gibi patronumuzun bana rahatsız edici bir ereksiyon yaşattığını görecekti.

Nefes al, dedim kendime. Nefes al ve nefes ver.

Jack'e de böyle mi dokunuyordu?

Yan tarafa hızlıca bir bakış attım ve hayır, bileği omzuna rahatça dayanmıştı, ama parmakları boynumun çizgisini takip ederken bile yerinde sabit kalıyordu.

Nefes al. Nefes ver.

Ellerim karıncalandı ve kanım kaynadı. Bu, sınırsız, engelsiz bir çekimdi. Ve bunun ne kadar inanılmaz derecede güçlü olduğunu unutmuştum.

"Harika. Bu harika, çocuklar." Parmağı şakladı. Bir aptal pozun kaç tane fotoğrafını çekebilirsin ki? "Şimdi onun biraz arkasında durun. Biri bir futbol topu alsın, tamam mı?"

Jack ilk ayağa kalktı. Kafamda ölen büyükannemin adını tekrar tekrar söyledim, kendimi utandırmadan ayakta durabileceğimi hissedene kadar.

Sonunda ayağa kalktığımda, Allie kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu. Kafamı salladım ve onun arkasına geçtim. Boynumu çevirirken, kapıdan girdiğimden beri sadece iki cümle konuştuğumuzu fark ettim. Hepsi bu kadardı. Ve nedense, odadaki tek benim ne hissettiğimi tam olarak anlayan kişinin o olduğunu hissettim.

Bu rahatsız edici düşünceyle, onlar Allie'nin kameraya bakarken bir eliyle kalçasının yanında bir futbol topu tutmasını ayarlarken sabırla bekledim. Jack gibi ben de ellerimi kalçama koydum. Nefesimi çok derin aldığım da göğsümün ön kısmı Allie'nin sırtına değdi ve Allie'nin derin bir nefes aldığını gördüm.

"Güzel. Jack, biraz sola kay." Kamerasından bakıp gözlerini kısarak etrafına baktı. O yerini alırken ben boğazımı temizledim. Allie omzunun üzerinden bana baktı, ben yüzümü ifadesiz tuttum ama içim yanıyordu.

İçeride, onun kokusunu alabildiğim, göğsümün hemen önünde onun sıcaklığını hissedebildiğim, kontrol etmeden tek elimle göğüs kafesini kavrayabileceğimi bildiğim yerde, hayatım boyunca hiç hissetmediğim şiddetli bir ateşle yanıyordum.

Gözlerini kırptı ve kameraya baktı. Ben de öyle yaptım.

Tık. Flaş.

"Ve işte," dedi fotoğrafçı memnun bir ses tonuyla, "kapak fotoğrafımız hazır."

Allie

MÜZİK VARDI. Ve insanlar tezahürat yapıyordu. Erkekler sahada çok dar pantolonlarla esneme hareketleri yapıyordu. Ve ben sahaya çıkan tünelde donakalmıştım.

"Yapabilirsin, Allie."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve Joy'un elini sıktım. Artrit nedeniyle parmak eklemleri şişmişti ama bunun kendisini çok rahatsız etmediğini söyledi. "Neden bu kadar önemli geliyor?"

Onun yumuşak kahkahasıyla sonunda gözlerimi açtım. Onun elini orta sahaya kadar tutarsam garip mi düşünür? Muhtemelen.

Bu çok saçmaydı. Biliyordum. Joy ile normal sezon hakkında konuştuğumuzda, bana babamın maç günlerindeki ritüellerini anlattı. Takım ısınırken sahada dolaşır, her bir oyuncuyla konuşurdu. Bunu yaptıktan sonra, locasına çekilir ve maçı sonuna kadar izlerdi. Sonra da eve gidip, kazanmış ya da kaybetmiş olsun, kirazlı çikolatalı dondurma yerd. Dondurulmuş süt ürünlerini yemeye gitmeden önce, soyunma odasına uğrayarak kaybettiklerinde oyuncuları cesaretlendirir, kazandıklarında ise kutlamaya katılırdı.

Ön sezonun iki mağlubiyet ve bir galibiyetle geçirdim, ama her maçta sahibi locasında kaldım ve aptalca sorular sormadan her maçı atlatmaya çalıştım.

Ama bu... her şey daha büyük ve daha gürültülüydü. Havada, kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir çatırtı vardı, tribünlerdeki taraftarların, ısınma hareketleri yapan oyuncuları görebilmek için erkenden yerlerini almış olmalarından kaynaklanan, çalkantılı, hızlı bir enerji vardı.

"Şimdi önemli çünkü artık sayılıyor, tatlım," dedi, parmaklarımı sıkarak. "Oraya çık ve arkadaşlarınla konuş. Hepsinin isimlerini biliyorsun. Eminim eşlerinin ve kız arkadaşlarının isimlerini de biliyorsundur."

Elbette biliyordum. O cilt, sezon öncesi çalışırken o kadar çok incelemiştim ki yıpranmıştı.

Ona döndüm ve diğer küçük elini de elimde tuttum. "Nasıl görünüyorum?"

Gülümsedi, sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Bir patron gibi." Kahkaham yüksek ve kesinlikle kadınsı değildi. "Teşekkür ederim."

Fotoğraf çekimi için seçtiğimiz görünüşleri çok sevmeme rağmen, ilk maç için çok daha ciddi bir görünüş seçtim. Deplasman maçı olduğu için birkaç gün önce takım olarak uçmuştuk ve bu gece mümkün olduğunca arka planda kalmak istiyordum.

Bu gece, takımın gecesiydi. Her şey onların geniş omuzlarındaydı. Saçlarım düşük bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı, dudaklarım çıplaktı, ayaklarım düz ayakkabılarla kaplıydı. Kot pantolonum koyu renk ve dar kesimdi, profesyonel mağazadan seçtiğim gömlek ise parlak beyazdı ve sağ göğsümün üzerindeki küçük cebinde küçük bir Wolves logosu vardı. Basitti ve onu çok sevdim.

Babam belki takım elbise giyerdi, ama ben bendim. Nasıl davranacağımı kendim bulmam gerekiyordu. Bu yüzden Joy'un buruşuk ellerini bıraktım ve çenemi kaldırarak sahaya çıktım. Birkaç adım arkamda, boynu olmayan ve kocaman kolları olan iki sıradan güvenlik görevlisi vardı. Cameron, özellikle de evimizde olmadığımız için, ilk normal sezon maçımız için bu önlemi almakta ısrar etmişti.

Şimdiye kadar, ben fark etmeden beni takip etmişlerdi. Ama sahada, onların varlığına minnettardım. Savunma hattındaki oyuncularımız ağaç gövdesi gibi bacaklarını esnetirken, ben de onların yanına doğru yürümeye başladım. Birkaç taraftar benim adımları bağırdı ve ben de onlara gülümsedim, her ne kadar bizim takımın forması değil de ev sahibi takımın forması giymiş olsalar da.

İlk gün tanıştığım kaptanlardan biri olan Dayvon, esnemedi kalktı ve etli yumruğunu uzattı. Ben de kendi yumruğumla onun yumruğuna vurdum.

"Bu akşam nasılsınız, Bayan Allie?"

Elimi karnımın üzerine koydum. "Gerginim. Bu normal mi?"

O güldü ve sesi o kadar sıcaktı ki kendimi rahatlamış buldum. "Biraz gergin olmasaydın, senin hakkında şüpheye düşerdim."

Gözlerimi kocaman açarak onun yanında durdum ve devasa sahayı inceledim. Oyuncular antrenman yapıyordu, esneme hareketleri yapıyordu, gülüyordu ve rakip oyuncularla ve koçlarla konuşuyordu. Orta sahada, parlak yeşil çimlerin üzerinde bir Yunan tanrısı gibi dimdik duran Luke vardı. Geriye doğru çekildi ve topu sahaya doğru fırlattı, top bekleyen bir tight end oyuncusunun kollarına gitti. Çok kolaydı. Çok... güzeldi. Başını salladı ve bir kez daha denemek için işaret etti.

Fotoğraf çekiminden beri onu görmemiştim. Onun lider olduğu bu arenada onu izlerken, tekrar karnıma elimi koyma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım. O, hayattan daha büyük görünüyordu. Güçlü ve hızlıydı. Hareketlerinde kendinden emindi. Onların arasında ne kadar yersiz olduğumu bilmek beni alçakgönüllü yapıyordu, ama yine de beni kabul ediyorlardı.

Belki Luke da fotoğraf çekimine girerken böyle hissetmişti. Ah, yüzü. O geniş alanda gözlerimiz buluştuğu o an için beni hazırlayabilecek çok az şey vardı. Onun arka verandasında çıldırdığım gece ekilen tohum, benim etrafımda olduğunda beni deliye çeviren bir şeye dönüşmüştü.

Aramızda kopan ve titreyen gerilim, havada asılı kalmış, onun bana bakan gözleri tarafından tutunuyordu.

İki güçlü elimle bunu kafamdan attım, çünkü burası Luke Pierson ile ilgili ateşli, gergin şeyler düşünmek için uygun bir yer değildi.

Yüzüme zoraki bir gülümseme takındıktan sonra, oyuncuların arasından geçtim. Hepsi, önlerinde uzanan zorlu sezona rağmen rahat, mutlu ve gevşemiş görünüyorlardı. On altı hafta boyunca fiziksel olarak zorlu bir çalışma, daha da fazla zihinsel hazırlık ve playofflara kalırsak muhtemelen daha da fazlası. Her hafta yüzümü görmelerini ve ne kadar sıkı çalıştıklarına dikkat ettiğimi bilmelerini sağlamak benim için küçük bir şeydi. Belki de babam bunu bu yüzden yapmıştı. Onlara dikkat ettiğini hatırlatmak için.

Bu, beni kırk yard çizgisinin civarında durmaya yetti.

Bunu benimle de yapmış mıydı? Ben fark etmiş miydim?

Biri yine adımı söyledi ve tribünlere baktığımda, vücutlarını Wolves formalarıyla kapatan üç küçük kızın bir pankart tuttuğunu gördüm. Pankartta "*Biz Sutton Takımıyız*" yazıyordu.

Elimi kalbimin üzerine koyarak, onların korkuluğa yaslandıkları yere doğru yürüdüm. Kızlar bana programlarını imzalamam için parlak pembe bir kalem uzattıklarında, güvenlik görevlileri saygılı bir mesafe korudular.

"Oh, teşekkürler," dedi biri şok olmuş bir fısıltıyla.

"Çok güzelsin," dedi diğeri.

"Maçı keyfini çıkarın, kızlar." Onların eşyalarını imzaladıktan sonra onlara el salladım ve uzaklaşırken arkamdan gelen tatlı kıkırdamalar, yaşadığım tüm saçmalıkları unutmamı sağladı. Bu dikkat dağınıklığı, takımımızın son birkaç üyesini, Luke dahil, soyunma odasına koşarak gitmeden önce kaçırdığımı fark etmeme yetti.

Belki korkaklık ettim, ama derin bir rahatlama nefesini aldım ve sahibi locasına doğru yola çıktım.

Soyunma odasına girdiğimde, kutlama sesleri kulakları sağır ediyordu.

Dayvon beni kollarının arasına aldı, bağırıp çağırıyordu. Gülmekten nefes alamıyordum ve yüzüm gülümsemekten ağırıyordu. Kendi sahalarında bir rakip takımla oynamak izlemesi çok zor bir maçı. Benim için zordu çünkü maç çok çekişmeli geçmişti. Maç boyunca iki takım birbirine bir sayı farkla yaklaşıp uzaklaşıyordu.

Otuz iki saniye kala ve üç sayı gerideyken, Luke sahaya bir bomba attı ve Jack'in bekleyen ellerine ulaştı. Jack dört savunmacıyı atlatarak touchdown yaptı. Tüm süitim ve deplasman tribünündeki Wolves taraftarları coşkuya boğuldu. Sahada birbirlerine tackleleyen oyuncularını izlerken, yüzüm gülümsemekten çatlayacak sandım.

Soyunma odasına kadar olan tüm yol boyunca, şiddetle çalkalanmış ve tüm kabarcıkları tutan tek bir zayıf mantar olan bir şampanya şişesi gibi hissettim. Joy yanımdaydı, tackle'lar, ekranlar ve oyun hareketleri hakkında mutlu bir şekilde konuşuyordu ve ben de yanımdan geçen herkese gülümsemekten başka bir şey yapamıyordum.

Ama bu duygu, soyunma odasındaki patlamaya kıyasla hiçbir şeydi.

Bağımlılık yapıcıydı. Onların mutluluğu, coşkulu, güçlü gücü, daha önce hiç tatmadığım bir heyecan verici duyguydu.

"Bayan Sutton," Jack soyunma odamızdaki bir bankta durarak bağırdı. "Başardık lan!"

Dayvon beni yere indirdi ve kolunu omzuma doladı. O anda soyunma odasının ne kadar terli ve kokulu olduğunu fark ettim. O odadaki her erkeğin ne kadar terli ve kokulu olduğunu fark ettim. Ona gülümsedim ve Klein koç soyunma odasının ortasında durup sessizlik işaretini yaptığında kolunun altından sıyrıldım. Elinde bir top tutuyordu.

"Tamam," diye bağırdı, arkadaki birkaç oyuncu hala bağırmaya devam ederken. "Harika bir maçtı, çocuklar. Keskin, hızlı ve hırslıydınız." Daha fazla tezahürat ve mutlu küfürler, eğer böyle bir şey varsa. "Ama en çok gurur duyduğum şey, bir bütün gibi görünmenizdi. Bir takım gibi. Hiç kimse diğerlerinden daha önemli değil, değil mi?"

Çelik kirişe yaslanmış, kollarımı kavuşturup etrafımdaki terli, gülümseyen yüzleri izledim. *Burası onların kilisesi*, diye düşündüm. Onlar için bu, ruhani bir deneyimdi. Çalıştıkları her şeyi o kadar verimli bir şekilde uyguladılar ki, galip geldiler. Bu ruh, mekanı sardı ve ben, beraberinde gelen kokuya aldırmadan onu içime çektim.

Bu tür insanlar arasında kendime bir yer bulmuş olabilir miydim? Tek bir maçla bunu anlamak için yeterli olmayabilirdi, ama o anda içimi daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlık kapladı ve onu iki elimle tutup tüm gücümle sıkıca tutmak istedim.

Koç topu kaldırdı ve herkes yine sessizleşti. "İlk maç topu önemli, değil mi?"

Herkes onaylayarak mırıldandı, sanki hareket etmeden duramayacak kadar heyecanlıymış gibi yerlerinde kıpırdanmaya başladılar. Parmaklarım kendi isteğiyle kolumu okşarken, bunu anlayabiliyordum.

Klein tekrar elini kaldırdı ve saha kenarında hiç görmediğim bir gülümsemeyle gülümsüyordu. "Pierson, buraya gel."

O arkadan gelirken alkışlar yükseldi. Kafamı eğip onu izledim, dağınık saçları, terden vücuduna yapışmış dar beyaz tişörtü, kumaşın üzerinde belirginleşen kaslarının izleri ve kıvrımları beni heyecanlandırdı.

Koçun yanında durdu, ellerini beline koydu ve yakışıklı yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Gözlerinin altında hâlâ anlamadığım siyah bir şey vardı. Sanki bir savaştan çıkmış gibi görünüyordu — kirli, yorgun ve mutlu. Ve... seksi. Tamam, seksi görünüyordu. Ve terli. Ve seksi.

Kaslı. Terli, dövmeli kaslı.

Lanet olsun, Allie, diye içimden bağırdım. Zihinsel tokatımı tamamladıktan sonra, derin bir nefes aldım ve tekrar Koç'a odaklandım.

"Bu iş asla kolaylaşmaz, ama bugün, sen onu oldukça kolaymış gibi gösterdin."

Luke sıırıttı ve nefesim boğazımda kesildi.

Koç ona topu uzattı ve o da takım arkadaşlarının coşkulu tezahüratları eşliğinde topu havaya kaldırdı. Sonra gözleri benimkilere takıldı. Dayvon ve Jack'e gösterdiğim mutlu gülümsemeyi göstermek için çaresizce mücadele ettim. Odadaki diğer erkeklere de.

Ama dudaklarımı hareket ettiremedim. O bana öyle bakarken, göğsümde yayılan acıyla mücadele etmek için yapabileceğim tek şey buydu. Fotoğraf çekiminde de bana aynı şekilde bakmıştı. Ama şimdi, o gerilimi farklı şekilde yorumlayacak düzinelerce insan etrafımızı sarmıştı.

... gerginliği farklı şekilde yorumlayacak onlarca insanla çevriliydik.

Düşündüğümünden daha fazla iradeyle gözlerimi onlardan ayırdım ve Joy ile kısa bir süre konuştum.

"Gitsek iyi olur tatlım," diye kulağıma yüksek sesle konuştu. "Çıplak kalmak üzereler ve bunu görürsem kalbim durur sanırım."

Gülerek kolumu omzuna doladım.

Joy ve ben, soyunma odasının dışında bekleyen nazik güvenlik görevlilerimizin eşliğinde, bize sorular soran gazetecilerin arasından geçmemize yardım ettiler. Odak noktasının takım olması istediğim için, el sallayıp gülümsedim ama hiçbir soruya cevap vermedim. Şimdilik.

"Maçtan sonra ne olacak?" diye sordum Joy'a, bizi otele geri götürmek için bekleyen şoförün yanına doğru yürürken. Otel, Houston şehir merkezinden arabayla yaklaşık on dakika uzaklıktaydı.

"Bazıları aileleriyle akşam yemeğine çıkar, bazıları ise tedavilerine, masajlarına, kiropraktik veya akupunktur seanslarına gider ve yatana kadar dinlenir. Ama böyle geç saatlerde oynanan maçlarda, aileleri burada değilse, genellikle otelin barında bazılarını bulursun."

Arabanın deri koltukları parmaklarıma yeni bir dokunma yeri sağladı ve Joy bunu alaycı bir gülümsemeyle fark etti.

"Üzgünüm," dedim. "Genelde bu kadar yerinde duramayan biri değilim."

Elimi okşadı ve başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattı. "Sorun değil. Heyecan verici."

Araba otelin büyük saçağının altına yanaştı ve şoför, siyah şapkasını saygıyla hafifçe kaldırarak bize kapıyı açmak için dışarı çıktı. Ona gülümsedim ve Joy'u bekledikten sonra mermer ve camdan yapılmış lobiden geçtim. Kimse bize iki kez bakmadı ve Joy kendi katında asansörden çıkmadan önce yanağıma hafifçe vurdu.

"Seninle gurur duyuyorum tatlım. Bugün çok iyiydin." "Oh, ben bir şey yapmadım ama teşekkür ederim."

Joy başını salladı. "Sezonun sonunda ne kadar yanıldığını göreceksin. Bence iyi bir sezon olacak."

Sessiz asansörle iki kat yukarı çıkarken, damarlarımda hala yoğun olan enerjinin sürekli uğultusuna karşı boynumu çevirerek onun sözlerini düşündüm.

Odamdaki tek ses klimaydı ve kral yatağının kenarında otururken, beyaz nevresim düzgünce katlanmış ve beyaz yastıklar mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti, bütün gece odamda kalamayacağımı biliyordum.

Beş dakika sonra, kendimi boş otel spor salonunda buldum, kulaklıklarımdan G-Eazy ve Halsey'nin şarkıları çınlarken, koşu bandında koşuyordum. Birkaç kilometre koşuttuktan sonra, yanımda bir ağrı hissedince yavaşlamak zorunda kaldım.

ve telefonum arızalanmaya başladı, müzik dinleyemez hale geldim. Havluyla boynumu sildim. Aynalı duvarda, yansıمامı inceledim, insanlar beni gördüklerinde ne düşündüklerini merak ettim. Tek bir unvanla, hakkımdaki algı kaçınılmaz olarak değişmişti.

Hiçbir şey yapmadığım halde, bir ay öncesine göre daha güçlü bir konumdaydım. Mesele para da değildi, çünkü babam vefat etmeden önce de param vardı. Tabii ki, zengin olduğunda insanlar sana farklı davranır. Ama bu başka bir şeydi.

Görünüşüm aynıydı. Ama kendimi aynı hissetmiyordum.

Hafifçe dönerek, eskisi kadar iyi çalışan siyah taytla kaplı bacaklarımı inceledim. Beyaz tişörtüm ve pembe spor sütyenim sıradan görünüyordu, at kuyruğum başımın üstünde yüksekteydi. Öyleyse neden kendi gözümde farklı görünüyordu? Başkalarının algıları, kendime olan algımı değiştirecek kadar güçlü müydü?

"Bir içkiye ihtiyacın var," dedim yüksek sesle.

Ama spor salonu hala boş olduğu için, matlardan birine uzandım ve biraz karın egzersizi ve squat yaptım, ayrıca kollarım için hafif ağırlık çalışması yaptım. Cam kapılardan içeri girdikten bir buçuk saat sonra, asansöre geri döndüm ve su şişesinden uzun bir yudum aldım.

Yirminci katın düğmesine bastım ve duvara yaslandım. Kapılar kapanmak üzereyken, bir el uzandı ve kapıları durdurdu.

Luke Pierson'ın dövmeli koluna bağlı el.

Köşede beni görünce başını geriye attı. "Oh, selam."

Gülümsedim. "Selam. Bugün harika bir maçı."

Gözleri ağızımdan başladı ve sanki benim ondan iki adım uzakta olduğumu ve onun baktığı her yeri açıkça görebildiğimi umursamıyormuş gibi yavaşça hareket etti. Ve baktı. Luke Pierson kasıtlı olarak bakıyordu. Boynumun çizgisi, spor sütyenimin V yakası, sade siyah taytım ve sonra tekrar yukarı. Koyu renkli kaşları şaşkınlık ya da acı içinde kıvrıldı.

Ben şaşkınlık seçtim.

"Biraz enerji harcamazsam çıldıracağımı hissettim," diye açıkladım.

"Evet," dedi, gözleri ağızıma kilitlenmiş halde. "Ben de maçıtan sonra öyle hissediyorum."

Kapılar neredeyse kapanmak üzereyken, genç bir kadın kapıyı tutmak için bağırdı. Ben düğmeye basmak için öne eğildim ve Luke, bir, iki, üç, sonra dört, beş ve altı genç kız içeri girerken geriye doğru kaydı.

Kıkırdayıp gülüyorlardı, neşeyle sohbet ediyorlardı ve Luke Pierson'ın onlarla aynı asansörü paylaştığının tamamen farkında değillerdi.

O benim yanımda duruyordu, geniş göğsünü genişleten her derin nefes alışında kolu benimkine değiyordu. Yanına kayarak, hala köprücük kemiğimde biriken teri silmek için elimi kaldırdım. Çenesi göğsüne düştü ve gözlerini kapattığını fark ettim.

Burnumdan sert bir nefes çıkardım ve o bana bir bakış attı.

Kızlardan biri o kadar çok güldü ki yana doğru devrildi ve Luke bana çarptı. Dengede kalmak için asansörün arkasındaki korkuluğu tuttu. Ben eski yerime geri döndüğümde, metale sıkıca tutunan parmakları belimin alt kısmına bastırdı.

Gömleğimden onun parmak eklemlerini hissedebiliyordum ve ben ileriye doğru hareket etmedim. O da elini hareket ettirmedi. Ama sonra hareket ettirdi. Elini birkaç santim kaydırды, böylece kolunun uzunluğu sırtımın üzerinde kaldı.

Eğer yana dönseydim, kolunu bana dolayacaktı.

On beşinci katta, yüksek sesle kıkırdayarak çıktılar, bazıları kızarmış, heyecanlı yanaklarıyla bize bakarak.

Onlar çıktıktan sonra Luke kolunu çekti ve aramızda birkaç santim mesafe bıraktı.

Başımı yana çevirip ona baktım, gözleri yüzümdeydi.

Tamam, bu durum daha fazla devam ederse — bu sınırlı, alt metinlerle dolu konuşmalar, açıkça tesadüf olmayan küçük dokunuşlar, ateşli göz teması — yanıp kül olurdum. Kalbim göğsümden dışarı akardı çünkü onun aptalca seksi lazer gözleri kemiklerimi jöleye çeviriyordu.

"Hangi kat?" diye sordum, ama o hala kıkırdamıyordu.

Luke gözlerini kııptı ve yemin ederim, kalbim onun hızlı hareketlerine ayak uydurdu. Hava ağır ve yoğun hissediliyordu, tadını alabilmek için dudaklarımı yaladım.

O, dairesel düğmelere bakıyordu, yirmi rakamı acil durum ışığı gibi yanıyordu.

"Hiç düğmeye basmadın," diye açıkladım, o hala cevap vermediğinde. "Senin gibi."

"Oh," diye fısıldadım. Neden fısıldıyordum? "İyi."

Kapılar kapandı ve bizi birlikte kilitledi.

İyi. Mükemmel.

O küçük asansörü dolduran sessizliği daha önce hiç yaşamamıştım. Allie kol mesafesindeydi, ter, sert ışıklar altında göğsünü parlatıyordu.

Onu yalamak istedim.

Her katta sayılar çınladıkça gözlerimi sıkıca kapattım. Sanki fotoğraf çekiminden beri aramızda bir şey asılı kalmış gibiydi, arka verandamda ona dokunduğumda yerine oturmuştu. Havada asılı duran bu şeyin neye benzediğini bilmiyordum.

Ama yavaşça, kaçınılmaz bir şekilde, beni onun yönüne doğru çekti, ben henüz hareket etmemiş olsam da aramızdaki mesafe gittikçe küçülüyordu. İçimde bir şey korkunç bir dengesizlik hissettiriyordu, ama böyle anlar hariç, o anlarda hiç de korkunç gelmiyordu.

Doğru geliyordu.

Telefonu çaldığında, sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı. Hissettiğim hayal kırıklığı yapışkan ve rahatsız ediciydi ve onu üzerimden atmak istedim.

Derin bir nefes aldı, telefonunda bir şey okudu ve bana anlaşılmaz bir bakış attı.

"Ne oldu?"

Asansör durdu.

Katımızda.

Bir elimle kapıyı onun için açık tuttum, ama o kıpırdamadı.

"*Sports Illustrated*, dergi satışa çıkmadan önce resimleri görmek istersem diye bana bir ön izleme e-postası gönderdi."

Yavaşça başımı salladım ve kapılar kapanmaya çalıştığında onları iterek durdurdum. "Tamam. İyi mi?"

Tabii ki iyilerdi. Gözlerim vardı. Çekimi, şu anda olduğu gibi görünerek de yapabilirlerdi. Makyajsız, saçları başının üstünde toplanmış ve terden parıldayan haliyle, gözleri çalışan her erkeğin fantezisi olabilirdi.

Benim için kesinlikle öyleydi.

"Yükleyemiyorum." Cep telefonu elinde karardı. "Asansörde sinyal çok zayıf. Dizüstü bilgisayarımı kullanacağım." Sesli bir şekilde yutkundum ve gözlerini bana dikti. "Odama gel."

Kapı kapanmaya çalıştı ve ben gereğinden fazla sertçe elimi kapıya vurdum. Dudaklarını yaladı ve çıkarken yüzümü dikkatle izledi, çıkarken omuzu neredeyse göğsüme değecekti. Dudaklarımdan uzun bir nefes verdim. O şey, bağ, bağlayıcı madde, aramızdaki kimyasal çekim beni daha da ileri çekti.

Asansörden indiğinde, gidebileceği iki yön vardı. Odasının nerede olduğunu bilmediğim için, süslü bir sehpa ve altın çerçeveli aynanın yanında durduğunda dikkatle onu izledim.

"Onları görmek ister misin?" diye sordu, gözleri yüzünde parıltıyordu.

Dengesiz hissettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Bu çok hafif bir ifadeydi.

O sözler, onların ardındaki niyet, arkasında boş ve sessiz koridor ve aramızda sanki biri bir çekiçle bir ses çatalına vurmuş gibi titreyen gerginlikle, uçurumun kenarında parmak uçlarında yürüdüğümü biliyordum.

Kemer yoktu. Güvenlik ağı yoktu. Jilet gibi ince çizgiden kayarsam, ikimiz de bilinmeyene doğru yuvarlanacaktık. Ama Allie'nin yüzünden, benim yüzümde gördüklerini düşünürsek, o da benim kadar iyi biliyordu.

Yutkundum, gözlerim onun ağzından hiç ayrılmadı. Mükemmel bir ağızdı.

"Hayır," dedim, ama bu sözlerim bir soru gibi çıktı, belirsizlikle doluydu.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Emin misin?"

"Hayır." Bu sefer belirsizlik yoktu.

Hafif kıvrım, tam bir gülümsemeye dönüştü, beyaz dişleri ve pembe dilinin bir kısmı göründü. Dili yumuşak ve ıslak olmalıydı.

"Bu kişisel bir sorun gibi görünüyor, Luke."

Neden onun dudaklarından çıkan ismimin sesini bu kadar çok seviyordum?

Ben konuşmadığımda, Allie dönüp yavaşça sağa doğru yürüdü; benim odama gitmem gereken yönle aynı yön. Ne yapıyordum ben? Bu, alıştığımdan tamamen farklı bir düzeyde karmaşıktı. Ellerimle başımın yanlarını kavradım ve burnumdan zorla nefes aldım.

Ama karmaşık olsun ya da olmasın, onu istiyordum.

Bu karmaşık değildi. Oldukça basitti. Allie beni istiyordu, ben de onu istiyordum.

Normalde, bu, bir gece boyunca kendimi bırakıp, enerjimi tüketip, terden kayganlaşan bir cilde sahip olmama engel olan tüm nedenleri hatırladığım andı. Sonuçları benim için asla buna değmezdi.

Bu seferki farklıydı.

O farklıydı.

Birkaç saniye içinde, Allie'nin bizim tehlikeli durumumuzu anlayabilecek tek kadın olabileceğini fark ettim. O beni param ya da konumum için istemiyordu; ben de onu sadece istekli ve müsait olduğu için istemiyordum. Karmaşıklığa rağmen, o beni kendine çekti, benim ve onun derisinin altına kancalarını geçirmiş olan her neyse onu çekip çıkardı.

Ve ben artık bu çekime karşı koymak istemiyordum.

Kasıtlı olarak adım attım, onun yaptığı gibi sağa döndüm ve o, açık kapısının önünde duruyordu, anahtar kilitten yeni çıkmıştı, gözleri tam da benim köşeyi döndüğüm noktaya bakıyordu.

"Fikrini mi değiştirdin?"

Konuşmadım.

"İyi," dedi sanki öyle yapmışım gibi. Sonra otel odasına girdi. Ben girmeden önce, iki elimle kapı çerçevesini kavradım ve nefeslerimi göğsümden içeri ve dışarı bıraktım. Belki ona dokunmayacaktım. Belki bana fotoğrafları gösterecekti ve sonra karanlık, sessiz otel odama geri dönecektim, beni bekleyen tek şey steril bir yatak olacaktı.

Belki.

Allie masanın yanında durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Sorgulayan, parlak gözler, yumuşak, gülümseyen dudaklar.

Ya da belki de değil.

Kararımı verdim ve onu takip ettim. Elimi salladım ve kapı arkamdan kapandı. Yine masaya dönmüştü ve parlak temiz yüzeye elini dayadığını gördüğümde, dizüstü bilgisayarının ekranındaki birkaç tuşa basarken parmaklarının titrediğini fark ettim.

Sayfa yüklendiğinde "Vay canına" diye fısıldadı.

Arkasına yaklaştım, ona dokunamayacak kadar yakın ama ısısını hissedebilecek kadar yakın. Başının üst kısmı çenemin hemen altındaydı, bu yüzden omzunun üzerinden onun baktığı şeyi kolayca görebiliyordum.

Kapak, fotoğrafçının tahmin ettiği gibi çekilmişti. Son çektiği fotoğraftı ve ben de oradaymışım, o anın patlayıcı sıcaklığını filmde yakalamıştım, ama yine de onu görmek mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Başlık "Kurtların Yeni Alfa'sı"ydı. Akılda kalıcı. Ama klişe ve saçma olabilecek bir şey değildi. Sadece fotoğrafı daha da güçlü hale getiriyordu.

Allie, Jack ve benim önümde, kalçasında dengelediği futbol topuyla minyon görünüyordu. Jack, benim gibi kollarını kavuşturmuş, kameraya sırtıyordu. Allie'nin kırmızı dudakları hafifçe açılmıştı, kusursuz yüzündeki gözleri mavi bir parıltıyla parlıyordu. Sert, güçlü ve kadınsı görünüyordu.

Ama en şok edici olan, onun arkasında duran bendim. Vahşi görünüyordum. Bölgesel. Gözlerim kameraya uyarıcı bir şekilde bakıyordu. Arzu dolu bir şekilde. Titreyen parmağıyla ekranın tam da baktığım yere dokundu.

"Sen..." dedi sessizce, sesi boğuk ve yumuşaktı, "sanki birinin boğazını parçalayacakmışsın gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?" Başımı eğdim, böylece saçlarının kokusunu alabildim. "Onlar bunu çektiğinde benim hatırladığım şey bu değildi."

Çenesini kaldırdı ve burnum at kuyruğuna değdi. Hırsıyla nefes aldım ve o iki elini masaya dayarken telefonu masaya düştü.

"Ne... ne düşünüyordun?"

Bir an için gözlerimi kapattım ve sadece onu içime çektim. Yükselen, ezici arzu ellerimi yumruk haline getirdi, böylece ellerimi kalçalarına ve gömleğinin altına kaydırmaktan alıkoydum.

"Sen," diye itiraf ettim sert bir sesle. O yumuşak bir inilti çıkardı ve sırtı hafifçe kavislenerek poposunu bana sıkıca dayadı. Alnımı ensesine dayadım ve dudaklarımı omurgasındaki narin bir çıkıntıya değdirdim.

Onun kokusunun nasıl olacağını düşünüyordum ve şimdi biliyordum. Tatlı ve narenciye kokusu. Çıplak teninin ellerimin altında nasıl hissettireceğini düşünüyordum. Daha fazla deneyim kazanmam gereken bir şeydi. Şimdiye kadar hissettiklerim yeterli değildi.

Yeterli olmaktan çok,
çok uzaktı. "Luke," diye
yalvardı.

Yumruklarım açıldı, parmaklarım onun ince belini kolaylıkla kavradı. Onu kendime doğru çektim, yüzünü bana doğru çevirene kadar dilimi boynunun yumuşak çizgisini takip ederek yukarı doğru kaydardım.

Allie yavaşça kollarımın arasında döndü, elleri karnımdan göğsüme, boynuma ve saçlarıma kaydı.

Nazik bir baskı ile başımı aşağı çekti, dudaklarım onun dudaklarının üzerinde durana kadar, ikimiz de son santimi vermek istemiyorduk. Dudaklarım eğlenceli bir gülümsemeye kıvrıldı ve gözleri kısıldı.

"Öp beni," dedim ona, dilimi çıkarıp dudaklarımı yaladım.

"Sen beni öptün," diye karşılık verdi. Kirli oynamaktan çekinmiyordu, çünkü sırtını tekrar kavisleyerek göğüslerini göğsüme bastırdı. Çıplak ellerimle gömleğini parçalamamak için dişlerimi sıkamak zorunda kaldım, görmek, hissetmek ve tatmak arzusu o kadar güçlüydü ki, o basit hareketle kan dolaşıma bir şey enjekte etmiş olmalıydı.

Ellerim aşağı doğru kıvrıldı ve sert parmaklarımla kalçalarını kavradı, bu da onun alnında acıdan kırıksıklıklar oluşmasına neden oldu.

"Neden bu kadar inatçısın?" diye sızlandı.

"Sadece ben mi?"

Allie hafifçe güldü ve ben de sanki onu doya doya içime çekebilmenin tek yolu buymuş gibi o sesi içime çektim. Kabul ederdim. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki, o anda bana vereceği her şeyi kabul edeceğimi biliyordum

, ikimizin de taviz vermediği bu çılgın çıkmaz olsa bile.

"Lanet olsun," diye inledi ve ayak parmaklarının ucuna yükseldi.

Dudakları yumuşak ve tatlıydı, başımı eğdim ki daha derine, daha derine, daha derine girebileyim. Dili benim dilimin etrafında kıvrıldı ve ben onun ucunu yaladım. Dilini ağzıma çektiğimde tırnakları kafamın derisine battı. Kollarımı beline sıkıca doladım ve onu masanın yüzeyine kaldırdım. Allie bacaklarını bana doladı, beni kendine sıkıştırdı, kalçaları yavaşça daireler çizerek kıvrılıyordu.

Öpücük zorluydu, ama ellerimi her yere hareket ettiren acımasız, ısıricı arzunun ritmine kıyasla hiçbir şeydi. Saçlarına, pürüzsüz, kedi gibi kıvrımlı sırtına, gömleğinin altına, pürüzsüz ve yumuşak olduğu yere.

O nefes nefese geri çekildi ve ben çenesine ısırık öpücükler kondururken, elleri gömleğimin altına girmeye çalışıyordu. Parmak uçları karın kaslarımın çizgisini aşağı doğru kaydırды ve ben ona doğru sallandım, arzudan aklımı kaybetmiş ve onun her parçasını ele geçirme arzusuyla pervasızca.

İçine girmek istedim. Üstüne. Arkasına. Ellerim onun teniyle doldu ve dilim güneşten saklandığı için soluk olan kısımlarının üzerinde kaydı.

Gömleğimi başımdan çıkarmak için yeterince geri çekildim ve Allie izlerken dudağını ısırdı.

"Şu haline bak," diye fısıldadı, parmağını karnımı ikiye bölen çizgiyi, kot pantolonumun içine kaybolan kıl izini takip ederek aşağı doğru kaydırды. Bunu hafif, işkence edici bir baskı ile tekrar yaptığında kaslarım sızdı.

Çenemi salladım. "Sıra sende."

Başını eğdi ve masaya yaslandı. "Lütfen de."

Yumruklu ellerimi masaya dayadım ve dudaklarım onun dudaklarının üzerindeyken yavaşça ona doğru sallandım. Tam doğru noktaya vurduğumda Allie'nin gözlerinin tatminle kapanmasını izledim.

"Sen tam bir pisliksin," diye inledi.

Eğilerek, burnumu boğazının tabanından spor sütyeninin V kısmına kadar sürükledim ve sonra göğsünün üst kıvrımını nazikçe ısırdım

Allie bana doğru eğildi.

"Seni görmek istiyorum," dedim, cildine fısıldayarak. "Evet," diye tısladı.

O anda telefonum çaldı, ağır ve hırçın nefeslerimizin arasında sert ve şiddetli bir ses.

Faith'in zil sesiydi. Başımı boğazına dayadım ve hızlı kalp atışlarımı kontrol etmeye çalıştım.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve doğruldum. Allie, yüzünde acı ve hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle duvara yaslandı.

Telefonu çıkardım ve aramayı cevaplamadan önce bir kez daha yavaşça nefes aldım.

"Selam, turbo. Beş dakika sonra odama geçince seni geri arayabilir miyim?"

"Tabii ki, baba! Çok iyi çaldın!"

Allie'nin bacakları benden ayrıldığında burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve bir adım geri çekildim. "Teşekkürler. Birkaç dakika sonra ararım, tamam mı?"

"Tamam," dedi neşeyle ve telefonu kapattı.

Telefonu pantolonuma geri koyduktan sonra, koridorda yürüyen ve yüksek sesle gülen birinin sesleri Allie'yi derin bir nefes almaya itti.

Onun duygularını anlıyordum.

"O Faith'ti," diye utangaç bir şekilde açıkladım.

O da oturdu ve at kuyruğunun üstünü eliyle düzeltti. "Evet." Allie, daha derin sesler geçince kapıya baktı. "Araması muhtemelen en iyisiydi."

Bunu acı, kireçli bir hap gibi yuttum. Yanılmıyordu. Ama gömleğimi başımdan geçirirken, yanıldığını diledim.

Bunu gerçekten düşünmemiştik. O masanın diğer tarafındaki odayı kim paylaşıyordu? Ben koridordaki sesleri ayırt edebiliyorsam, başkası da bizimkileri ayırt edebilirdi.

Lanet olsun.

Yüzüm düşüncelerimi ele vermiş olmalıydı, çünkü o bana sempatiyle göğsümü okşadı.

Allie, küçük, eğlenceli bir gülümsemeyle masadan kaydı ve kapıyı işaret etti. "Ben... şey, koridorun boş olduğundan emin olacağım."

Öyleydi ve ben de hiçbir tantana yapmadan, veda bile etmeden çıktım, çünkü ikimiz de, sahibi olan kişinin otel odasından çıkarken görülürsem bunun bizim için ne kadar kötü görüneceğini çok iyi biliyorduk.

Kendi odamın mahremiyetine geri döndüğümde, ağır bir şekilde yatağa çöktüm ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

Artık biliyordum.

Onun kokusunu, tadını ve hissettiklerini biliyordum.

"Sen tam bir aptalsın," diye yüksek sesle söyledim ve yatağa geriye doğru uzandım.

Çünkü artık bunların hiçbirini unutmamın imkânı yoktu.

Sports Illustrated dergisi için röportaj yaparken, muhabir bana keşke farklı bir şekilde cevap verebilseydim dediğim bir soru sordu. Söylediğim şey yanlış ya da doğru olmayan bir şey değildi. Sadece şimdi daha doğru olan bir şey söylemek istedim. Daha gerçek olan bir şey.

"Bu süreçte öğrendiğin en önemli şey nedir?" diye sormuştu.

"Maaş sınırının ne anlama geldiği dışında mı?" İkimiz de gülümsedik, bunun gerçek cevabım olmadığını biliyorduk. Tekrar konuşmadan önce, bir ay öncesini düşünerek durakladım ve soruya önemli bir ağırlık verdim. "Kendime verdiğim değerden çok daha fazlasını yapabileceğimi öğrendim."

Dudaklarının kıvrılması ve başını yavaşça sallaması, cevabımın onu memnun ettiğini gösteriyordu. Ve ben hala öyle hissediyordum. İkinci maçımızı da kazandık, bu sefer evimizde, makale büyük yankı uyandırdı, sosyal medyada milyonlarca kişi tarafından paylaşıldı ve son derece olumlu tepkiler aldı. İki ay önce, biri bana bu konumda olacağımı, bu kadar geniş bir kitleye ulaşacağımı, bu kadar büyük bir etki yaratacağımı söyleseydi, kahkahalarla gülerdim. Yani cevabım hala gerçeği yansıtıyordu.

Ama şu anda daha doğru olan şey şuydu: bilgi edinmek dönüştürücü ve geri döndürülemezdi. Son sekiz hafta içinde öğrendiğim şeyleri asla unutamazdım. Kendim hakkında, takım hakkında, babamın hayatındaki etkisini ne kadar yanlış değerlendirdiğim hakkında. Luke hakkında.

En çok da Luke hakkında.

Belki de tüm bu olayların ve bunların hayatım üzerindeki etkisinin ortasında, kafamdan çıkaramadığım tek şeyin o olması aptalcaydı.

çıkaramadığım şey olması aptalca bir şeydi.

Çünkü artık bazı şeyleri *biliyordum*, onları tam olarak açıklayamasam da.

Örneğin, Luke'un çok iyi öpüştüğünü biliyordum, neredeyse otel odamdaki masada onunla sevişecektim.

Ellerinin kocaman olduğunu ve göğüs kafesimi kolaylıkla kapladığını biliyordum.

Dilimi emdiğinde, bacaklarımın istem dışı olarak kasılmaya başladığını biliyordum.

Kalçalarını bana doğru salladığında, ya kot pantolonunda çelik boru sakladığını ya da çok, çok şanslı olduğunu biliyordum.

Ve tüm bunları tekrar yaşamak istediğimi biliyordum. Düzenli olarak.

Belki de aylardır seks yapmadığım içindi. Düşündüğümde muhtemelen beni depresyona sokacak kadar uzun bir süre, ama bunun sebebi çoğunlukla benimle konuşmaya ve bana asılmaya cesaret eden erkeklerin çoğunun egoist pislikler olmasıydı.

Gerçek insanlarla sohbet etmekten çok aynaya bakarak vakit geçiren hedge fon yöneticileri ve mankenler, ya da babam yaşında olup da 26 yaşındaki bir kadına teklifte bulunmanın uygun olduğunu düşünen erkekler.

Ama Luke farklıydı. Daha önce onun gibi bir adamla hiç tanışmamıştım. Tamam, peki, beni gördüğü anda nefret ettiğini ve ağzımı açmadan beni altın avcısı, fahişe gibi bir futbol hayranı olarak gördüğünü hesaba katmam gerekiyordu, ama bu bile benim için tamamen yeni bir şeydi. Bu, ilişkimize, her ne olursa olsun, ferahlatıcı bir dürüstlük unsuru kattı.

Luke benim için gömleğini çıkardıysa, boynumu yaladıysa, omurgamın üzerindeki eti ısırıdıysa, saçımı kokladıysa ve beni çıplak görmek istediğini söylediye, bu kesinlikle doğrudu. İlk tanıştığımızda benim hakkımda ne düşündüğüne rağmen. Onun oynadığı takımın sahibi olduğum gerçeğine rağmen. Önümüze çıkarılan her türlü engele rağmen.

Luke beni istiyordu.

Ve, ah, elli yard çizgisinde duran tatlı bebek kurtlar, ben de onu
Ben
de Bilgi. Beynini yeniden düzenledi, yer açtı,
onu
istiy
ord
um.

gerçeklik algını değiştirir ve domino etkisinin ne olabileceğini anlamlandırır.

Bu küçük bomba gibi olayda yaptığım hata, FaceTime'da Paige'e bunu açıklamaya çalışmaktı.

"Bence," dedi yavaşça, güzel yüzünde endişe belirirken, "sen aklını kaçırmışsın."

Ben güldüm. "Hadi ama, ne demek istediğimi biliyorsun. Artık bazı şeyleri biliyorum, Paige. Bunları unutamam."

"Mm-hmm. Bundan bahsetmiştin. Çok sevimli. Bunu bir araba çıkartması yapmalısın."

Elimi kaldırdım, böylece ekranında orta parmağımı net bir şekilde görebilsin.

Bu sefer gülme sırası ondaydı. Onun oturduğu şık siyah kanepenin ötesinde, verandadaki küçük veranda takımımızı ve arka planda Milano'nun düzensiz sıralar halinde uzanan uzun, dar binalarını görebiliyordum.

"Yani... komşunu becermek istediğini biliyorsun. Bu dünyanın sonu değil."

"Hayır," diye onayladım, "değil. Ama o maçtan döndüğümüzden beri onu neredeyse hiç görmedim. Normal sezon boyunca oyuncuların programı deli gibi. Özellikle bekar bir baba olarak bunu nasıl dengelediğini bilmiyorum."

Paige çenesini eline dayadı ve ekrana gülümsedi. "Bekar bir baba olması çok seksi. Geçen hafta öpüşmeden sonra bana attığın çılgın mesajları görünce onu Google'da aradım." Başını salladı. "Allie, o adam çok seksi. Gerçekten. Uzun süredir kayıp olan Hemsworth kardeş olabilir, bu beni hiç şaşırtmaz. Ve o seni elledi, kızım."

"Biliyorum," diye inledim. "Bunu düşünmeden duramıyorum. Onu düşünmeden duramıyorum. Ve kafamda, yakın zamanda tekrarlanmayacak bir öpüşme seansından daha önemli olması gereken binlerce başka şey var."

Ekranın arkasından Paige bana gülümsedi. "Ama sen istiyorsun."

"Öyle değilmış gibi davranmayacağım bile, Paige." Dizlerimi göğsüme çekip sürgülü pencereden dışarı baktım. Oturduğum yerden, boş olan terasını görebiliyordum. Çarşamba günleri bu saatlerde, antrenmanda ya da hücum koordinatörü ve oyun kurucu koçuyla birlikte bir yerlerde maç kasetlerini izliyor olurdu. Onun, tüm oyuncuların, koçların ve koordinatörlerin gösterdiği özveri, şimdiye kadar gördüğüm en akıl almaz şeylerden biriydi.

"Bu hafta ne yapıyorsun?" diye sordum. "Çekim var mı?"

Omuz silkti ve gri gözlerini ekranın ötesine dikti. "Hayır, bu hafta yok."

"Paige."

"Allie."

"Burada gördüğüm vücut dili ne? Garip. Garip davranıyorsun."

Arkadaşım yerinde duramıyordu. Çekimlerde bir balerin gibi hareket eder, sanki ayakları buluttan yapılmış gibi podyumda süzülürdü, ama omuzlarını garip bir şekilde seğirtti ve dudağını ısırmaya başladı.

"Bilmiyorum. Sanırım Milano'dan sıkılmaya başladım."

Dilimi şaklattım. "Tabii ki sıkıldın, ben gittim."

İkimiz de gülümsedik. Paige, onun alamet-i farikalarından biri olan koyu kırmızı saçlarını eliyle taradı ve iç geçirdi. "Belki de öyledir. Ben çok dışa dönük biriyim ve sen beni burada tek başıma bıraktın ve ben sadece... ah, sanırım mankenlikten sıkılmaya başladım. İşaret et ve tıkla, poz ver, omuzlarını aç, karnını içine çek..."

"Senin karnın yok ki," diye sertçe araya girdim. "Sen bir beden giyiyorsun."

"Biliyorum. Ama fotoğrafçılar pislikler."

"Hepsi değil," diye işaret ettim. Gözlerini devirdi. "Haklı olduğumu biliyorsun. Ama modellikten sıkıldıysan ne olmuş? Kimse bunu sonsuza kadar yapman gerektiğini söylemiyor."

"Evet, sanırım. Belki Seattle'a gelip senin büyük malikanende kalırım, sen de benim şeker annem olursun."

Şimdi gözlerimi devirme sırası bendeydi. "Ben malikanede yaşamıyorum, bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum. Neden yaşamıyorsun, tekrar sorayım?"

Artık tamamen döşenmiş ve bana benzeyen aile odasına baktım. Büyük kanepeler ve ona uyumlu sandalyeler yumuşak ve beyazdı. Parke zeminler koyu mavi ve beyaz halılarla kaplıydı. Kaya kaplı şöminenin bulunduğu duvar boyunca, çok sevdiğim uzun beyaz vazolar buldum, her birinde sivri yeşil yapraklar vardı. Her iki yanındaki kitap rafları, alt kattaki kutularda bulduğum resimlerle yavaş yavaş doluyordu. Küçükken annem ve ben. Annem ve babamın düğün günü.

Üst kat artık boş değildi. Koyu renkli ahşaptan yapılmış uzun dikdörtgen bir yemek masası ve ona uygun sandalyeler vardı. Çoğu zaman yemeklerimi bu masada, göl manzarasına bakarak yiyordum. Bir gün, sandalyeleri dolduracak kadar misafirim olursa, ortadaki mumları yakabilir ve sadece kendim için boşa harcadığımı düşünmezdim.

"Burası benim evim gibi," dedim Paige'e. Verebileceğim en iyi cevap buydu. "Babamın evi benim için çok büyük. Bir emlakçı çağırıp, mobilyalarla birlikte satılık ilanını vermesi gerekiyor."

"Orada saklamak istediğin hiçbir şey yok mu?" diye şüphelerle sordu.

"Annemle ilgili duygusal değeri olan her şey buraya getirildi. Çocukluğumdan kalan her şey, birkaç yıl önce babam evi yenilediğinde depoya kaldırıldı, önemli olabilecek diğer her şey ise babamın ofisinde." Omuz silktim. "O sadece... bir evdi. Ve benim ihtiyacım olmayan bir ev."

"Satış parasını sürekli büyüyen nakit yığınına ekle," diye alay etti.

Esnedim. "Bilmiyor musun? Hepsini yazdırmalarını söyledim, böylece içinde yüzebileyim. Her gece, battaniye gibi yatağıma seriyorum."

O burun kıvrıldı. "Eğer bu kadar sinir bozucu olsaydın, sana yumruk atardım."

Luke'un terasında bir hareket oldu ve ben, parlak taytların üzerine siyah beyaz Wolves forması giymiş Faith'e gülümsedim. Babası, benimki gibi, aşırı derecede zengindi. Ya da benim şu anki durumum gibi. Ve o, okuldan sonra güneşli bir günde terasta zıplamaktan mutluydu.

"Hiç gerçek gibi gelmiyor, Paige."

"Ne gelmiyor?"

"Para. Herhangi bir kısmı. Gözlerim kanayana kadar finansal tablolar okuyabilirim, ama babamın serveti, benim servetim, kafamda tam olarak kavrayamadığım garip, soyut bir şey. Takıma ayak uydurmaya o kadar odaklandım ki, sonunda bana tam olarak ne kadar miras bıraktığını ve bununla ne yapacağımı kabullenmeye çalışmam gerekiyor."

Faith, beceriksiz bir balerin gibi güvertede bir dönüş yaptı ve bu beni gülümsetti. Daha önce fark etmemiştim, ama formasında bir numara vardı. Fotoğraf çekiminde giydiğim forma. Ava, profesyonel mağazanın bu formları satmaya başlaması için ısrar etmişti. Luke'un kızında da bir tane vardı.

Kalbim buna dayanamadı.

"Gayrimenkul yatırımı gibi mi?"

Kollarını başının üzerine kaldırarak bir tur daha döndü ve Faith beynimi karıştırdı. İlk maçta, afişlerine imza atmamı isteyen küçük kızları düşündüm. Sutton Takımı yazıyordu.

"Belki bir vakıf gibi." Kafam fikirlerle doluyken parmağımı ağzıma dokundurdum. "Muhabire, yapabileceklerimin bu kadar fazla olmasına şaşırdığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Bu, büyürken kimse bana bir şeyleri yapamayacağımı söylediği için değildi. Ama yapabileceğimi de kimse söylememişti."

Paige'in ifadesi, ilgilendiği zamanlarda olduğu gibi keskinleşti. "Yani liderlik gelişimi gibi mi?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Evet, belki. Bunu hayata geçirmek için çok çalışmak gerekeceğini biliyorum, ama bu harika olmaz mı? Her yıl bir kamp düzenlemek, okullarda konuşmalar yapmak... Küçük kızların potansiyellerini fark etmelerine yardımcı olmak için yapabileceğin pek çok şey var."

"Vay canına, Alexandra Sutton. Üç saniye kadar patron oldun ve birdenbire bir iş kadını oldun." O da başını salladı. "Hoşuma gitti."

Ben de beğendim. Sadece kafamda oluşan bu fikir bile iyi hissettiriyordu. Önemli hissettiriyordu. Bir şeyin akıntısına kapılmış gibi değil, dalgayı yaratan kişi gibi hissediyordum.

Paige ve ben vedalaştık ve ben Faith'in dansını izlemek için sürgülü kapıya doğru yürüdüm.

Küçük bir kızken ben de böyle davranmış mıydım? Muhtemelen. Sadece hatırlayamıyordum. Gençliğimin büyük bir kısmı, hatırlayamadığım bulanık parçalardan ibaretti; belki de babamdan çok dadılar ve ev personeli ile daha fazla zaman geçirdiğim içindi. Net hatıralarım vardı, ama hiçbirisi sevgi ve destekle dolu, kararların sadece benim iyiliğim için alındığı bir evde tek başıma dans ettiğimi göstermiyordu.

Belki bu, benim zavallı bir zengin kız olduğumu düşündürmüştü olabilir, ama gerçek şu ki Faith, benim hiç sahip olmadığım bir şeye sahipti. Luke onu her şeyden çok seviyordu ve bunu kimsenin görmesini umursamıyordu.

Gerçek erkekler çocuklarını böyle severdi. Bu, Luke Pierson bulmacasının, içimdeki arzunun yükselmesini engelleyen hiçbir etkisi olmayan bir parçasıydı. Ve bu muhtemelen benim mahvolduğum anlamına geliyordu.

T Üç maç. Üç galibiyet.

Ofansif hattım bütün gece boyunca beni düşmekten kurtarmıştı, bu da iyi olmuştu çünkü Pittsburg savunma hattı, önümüzdeki hafta boyunca dişlerimin arasından çim parçaları çıkarmamı istiyor gibi görünüyordu.

Normalde, bir galibiyet sevinç, rahatlama hissi ve pazar gecesi yatağıma düşüp ölü gibi uyuyacağımı bilmek anlamına gelirdi.

Bunun yerine, kendimi karanlık mutfağımda, ellerim mutfak tezgahına dayalı, vücudum sanki biri derimin altına elektrikli bir kablo sokmuş gibi titriyordu. Etrafımda hiçbir ışık olmadan, karanlık geceyi mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Otoyolun gölün üzerinden geçtiği yerde uzaktaki ışıklar görünüyordu, kayıklar mürekkep gibi siyah suda yüzüyordu. Ve komşumun evinin alt katında, terasının altından büyük dalgalar halinde asılmış, uzun ve narin bir dizi teras ışığı görebiliyordum, bu ışıklar jakuzisinin uzak köşesindeki uzun bir direğe doğru birleşiyordu.

Her şeye sıcak ve yumuşak bir parıltı veriyordu ve oturduğum yerden, küvette uzanmışken sadece başının üstünü görebiliyordum.

Omuzları çıplaktı, kolları küvetin kenarına uzanmıştı.

Derimin altında canlı bir tel yoktu. O Allie'ydi. Ve tamamen farklı bir enerji yayıyordu. Kontrol edilemez, vahşi bir güç gibi ondan yayılıyordu.

Daha fazlasını istedim.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı çevirerek kaslarımın nasıl olduğunu kontrol ettim. Maç sonrası personel masözümüzün yoğun tedavisiyle kaslarım sıcak ve gevşemişti.

Houston'daki oteldeki ara verdiğimizden beri, Allie hakkında çok düşündüm. Futbolla ilgili olmayan bir şey hakkında düşünmem gerekenden daha fazla düşündüm, ama henüz dikkatimi dağıtacak bir şey olmadığı için buna izin verdim. Bana alan tanıyordu, diğer insanlar etrafta olduğunda bana nazikçe saygı gösteriyordu. Maçtan önce, her zaman sahaya çıkıp ısınma sırasında oyunculara iyi maçlar dileklerini iletirdi. Bana geldiğinde, yanından sarılmıyor, yumruk tokuşturmuyor, geniş gülümsemeler ya da rahat sohbetler yoktu.

Ama gözleri... Gözlerinin içindeki ateşi gördüğümde, kemiklerimde yanma hissettiğim için tüylerim diken diken oldu.

Ve bu nazik saygı, Faith'i kontrol etmemi sağladı. Yatağında hafifçe horluyordu, yüzü mor çizgili yastığına gömülmüştü. Beyaz komodininin üzerinde, yıldız şeklindeki lambası yüzünü beyaz, pembe ve mor beneklerle aydınlatıyordu. Yatağının kenarına oturdum ve elimi minik sırtına koydum, sadece nefes alıp verişinin hafif iniş çıkışlarını hissedebilmek için.

Cassandra henüz bebekken öldükten sonra aylarca yaptığım bir şeydi bu. Gündüzleri sürekli hareket halinde olduğu için, onun nefes alıp verişini izleyebildiğim sessiz anlar, umutsuzca dondurmak istediğim değerli zaman dilimleri gibi geliyordu.

Hasta olmadığı sürece Faith kaya gibi uyurdu, bu yüzden onu hiç uyandırmazdı. Eğilip şakağına bir öpücük kondurdum ve kapıyı aralık bırakarak odasından çıktım. Merdivenlerden inerken, uyurken onu izlemek için kullandığım telefonumdaki uygulamayı kontrol ettim. Normalde, bu uygulamayı sadece aşağıda egzersiz yaparken, belki de bir maçtan sonra havuzda tur atarken kullanırdım ve onun iyi olduğunu bilmek içimi rahatlatırdı.

Şimdi, yeni patronuma teklifte bulunabilmek için bunun işe yaradığından emin oluyordum.

Bu saçmalık beni hafifçe güldürdü. Ama bu beni durdurdu mu?

Hayır, tabii ki hayır.

Hatta, bu mükemmel fikir için kendimi tebrik ettim. Allie fikri, o mükemmel anda içimde alevlenen şiddetli ateşi uyduruyor muyum diye merak edene kadar, zihnimde giderek büyüdü. Dikkatimi dağıtan bu yeteneği, bilinmeyenin sınırları içinde hızla genişledi. Aramızdaki bu şeyi keşfetmek, onu kontrol etmenin en mantıklı yoluydu.

Mümkün olduğunca sessizce, ışıkları kapatarak verandamın sürgülü kapısını açtım. Kendi alt katındaki alana astığı ışıklar, bahçemde yolumu bulmam için yeterliydi. Ne kadar düşünceli bir davranış.

Mülklerimizi ayıran çitlere ulaştığımda, o benim orada olduğumu fark etmeden önce, itiraf etmeliyim ki biraz ürkütücü bir an yaşayarak ona baktım. Gözleri kapalıydı, başı daha önce olduğu gibi hala jakuzinin kenarına yaslanmıştı.

Islak ve geriye taranmış sarı saçları koyu görünüyordu. Yüzünde daha önce sürdüğü makyaj yoktu. Göğsünün etrafında dönen su ve görünürde bir mayo olmadan çıplak görünüyordu.

Enerji.

Elektrik.

Her neyse, Allie sadece nefes alarak onu kontrol ediyordu. Belki de bu beni evime geri dönmem için bir neden olmalıydı, ama ben sessizce boğazımı temizledim ve onun suda hızla oturup gözlerini anında bana dikmesini izledim.

Çıplak değildi. Straplez mayosu, gözleri ile aynı renkteydi.

Ben çitlerin arasından geçerken, o yavaşça suya geri battı.

"Bu gece iyi oynadın," dedi sessizce, bir hafta önce asansörde söylediği şeyi tekrarlayarak. Sırıttım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Mücevher gibi gözleri dövmelerimde takıldı. Sessizliği bu kadar içgüdüsel, nabız gibi atan bir güçle doldurabilen bir kadınla hiç tanışmamıştım.

"Teşekkürler." Çenemi kaldırdım ve onun bakışlarını tekrar karşılaşmasını bekledim. Acele etmeyen Allie, zamanını aldı. "Az önce aklıma bir fikir geldi."

"Umarım bu süreçte kendine zarar vermemişsindir."

Gülmemek için dudaklarımı yaladım ve gülümsememi anında bastırdım. İşte bu yüzden buradaydım. Tam da bu yüzden. O benden korkmuyordu. Beni profesyonel sporcular için çok yaygın olan tanrı gibi bir konuma yükseltmiyordu. Çoğu erkek bunu severdi, arardı. Bu yüzden kamuya açık yerlerde eşlerini aldatmak gibi aptalca şeyler yapar ve yakalanmanın sonuçlarını düşünmezlerdi. Çünkü kendilerini her şeyin üstünde görürlerdi. Bu yüksek his, herhangi bir uyuşturucu kadar bağımlılık yapıcıydı.

Ama ben bunu istemiyordum. Hiç istememiştim.

Allie bana baktı ve Luke'u gördü. Profesyonel futbolcu Luke Pierson'ı değil.

Ve belki de bu benim için bir tür uyuşturucu gibiydi, çünkü onun önünde durmuş, bu riski almaya hazırdım.

Derin bir nefes alarak, kalçamı jakuzinin kenarına dayayana kadar ilerledim. "Sana bir teklifim var."

Yüzünde hiçbir değişiklik olmadı, sadece mükemmel bakımlı kaşlarından biri yavaşça kalktı. "Evet?"

"Seni bilmem ama o otel odasında olanlar çok güzeldi, görmezden gelinemezdi." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Ve inan bana, denedim."

"Ben de."

"Yeniden ateşkes yapmaya ne dersin?" Başımı yana eğip düşündüm. "Belki ateşkes doğru kelime değildir. Belirli bir süre için mesleki sınırlarımızı askıya almak."

Benim sözlerim üzerine dudakları seğirdi. "Peki bu uzaklaştırma bize tam olarak ne kazandıracak?"

Dönüp ellerimi, onu çevreleyen sudan ıslak olan kenara dayadım. Hava, suyun sıcaklığından dolayı yoğun ve sıcaktı. "Profesyonel olmayan türden faaliyetler."

Bu yeterliydi. Gözleri, içinde oturduğu suyun sıcaklığına uygun olarak kızardı. Kafasından geçenlerle suyun sıcaklığını artırmadığına inanmak imkansızdı.

"Dinliyorum," dedi.

"Sezon boyunca haftalarım çok yoğun geçiyor, bu yüzden haftada bir gece düşünüyorum. Rahatlayabileceğim tek gece." Gülümsemesi anında ortaya çıktı.

"O zaman pazar geceleri mi?" diye sordu, kollarını suyun altında kavuşturarak.

Dudaklarımı büktüm. "Pazartesi gecesi maçımız yoksa tabii. O zaman kendi başınasın."

"Bunu halledebilirim," dedi.

Bu sefer ben güldüm. "Sen tehlikelisin, Alexandra Sutton."

Yüzü alışılmadık bir şekilde ciddileşti. "Sana değil."

En çok da bana, diye düşündüm. Ama bunu kafamın içinde sakladım.

"Oyun geceleri," diye tekrarladı.

"Beyin sarsıntısı geçirmemiş veya kolum kırılmamışsa," diye ekledim. Dudakları kıvrıldı. "Nazik davranabilirim."

Parmağımı kaldırdım. "Az önce tehlikeli olmadığını söyledin. Yalancı."

"Ve her şey aşağıda kalacak," diye kendi eklemesini yaptı.

"Açıklayabilir misin?" diye dikkatlice sordum, sorunun çok iyi bir nedeni olduğuna emindim.

"Kızını seviyorum," dedi çabucak. "Ama odanda bize tesadüfen rastlamasını istemiyorum."

"Ben de istemem." Kaşımı kaldırdım. "Ama o da aşağı kata inebilir."

Allie dudaklarını yaladı ve yüzüme dikkatle baktı. "Yanlış anlaşılmasını istemem, ama bunu yukarı kata, hayatımızın çoğunu geçirdiğimiz mekanlara taşımak, işleri değiştirir gibi hissediyorum. Onları daha ciddi hale getirir."

Başımı salladım. Bana yanlış anlaşılmayacak bir şey gibi gelmemişti. Ne demek istediğini tam olarak anlıyordum. Yatak odam, kimseyle paylaşmadığım kişisel, özel alanımdı.

Onu kimseyle paylaşmayı hiç düşünmemiştim. Ve en korkutucu kısmı, düşüncelerimde açığa çıkarmayı reddettiğim kısım, onu yatağında şaşırtıcı bir netlikle hayal edebilmemdi.

Sessizliğim içinde, tekrar konuşmadan önce kısa bir süre alt dudağını ısırdı. "Belki bu keyfi bir sınırdır. Bilmiyorum. Sadece ... önemli bir sınır gibi geliyor."

Belki keyfi bir karardı. Belki de değildi. Ama onun ne demek istediğini anladım. Otel odaları ve kanepeler, her gece uyuduğumuz yataklardan farklıydı. Bu yüzden kabul ettim.

"Sen iyi bir müzakerecisin," dedim sessiz bir sesle. Böyle bir şeyden sonra onu korkutmak istemedim, ama kızımı düşündüğü gerçeği, onun nasıl bir kadın olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Allie ayakta duruyordu, suyu onun çılgın vücudundan aşağı akıyordu. Salya akıyor olabilirdim, bu yüzden çenemin açılmasını önlemek için dişlerimi sıktım. Bikinisinin alt kısmı küçüktü, uzun bacaklarında yüksek kesimliydi ve kalçalarının her iki yanında sadece ince bir ip ile birbirine bağlanmıştı. Üst kısmı göğüslerini zar zor sığdırıyordu ve sınırlı deneyimlerimden bildiğim kadarıyla, benim için bile cömert, taşan bir avuç dolusu olacaktı. Arkasında ışık dizileri vardı ve bu da cildine kusursuz, altın bir parlaklık veriyordu.

Böyle anlarda, onun gerçek olması imkansız görünüyordu. O, güzel, seksi ve kendine güvenen birine bakmak isteyen beynimin bir parçası tarafından yaratılmış, hayal gücümün bir ürünü olmalıydı. Ona uzanıp dokunmak istediğimden ellerim titriyordu.

"Anlaştık mı?"

Dik durdum ve elimi uzattım. "Anlaştık."

Elime bir göz attı ve sırtıttı. "Anlaşmayı imzalamak için el sıkışmaktan daha iyisini yapabiliriz bence."

Allie jakuziden zarıfçe çıktı ve veranda sandalyesinin üzerine asılı olan kabarık beyaz havluyu aldı. Benim donakaldığım yerde beni beklerken, sabırla saçlarını havluyla kuruladı, sonra kollarını sildi.

Bacaklarını kurulamak için eğildiğinde, neredeyse dilimi yutacaktım. Allie ayağa kalktı ve havluyu etrafına sardı, sıkıca düğümledikten sonra başını eğdi. "Giriyor muyuz?"

Onu kovalıyormuşum gibi hissettiğim oteldeki durumun tekrarlanması istemediğim için hızlı adımlarla ilerledim. Onun önüne geldiğimde,

Onun üzerinde dikilip, havlunun düğümüne yumruğumu sıkıştırdım, böylece parmaklarım mayo üstünün kenarının altına girdi. Ben geriye doğru yürürken kalbi deli gibi atıyordu, elim kumaşı bırakmak istemiyordu, yumuşak, ıslak teni benimkinin altındaydı.

"Kendimi kesime götürülen bir kuzu gibi hissediyorum," diye alay etti, ben arkama uzanıp sürgüyü açarak onu alt kata indirdiğimde.

"İyi," dedim, o kapıdan geçtikten sonra. Onu öne doğru çektim ve ağzımı kulağının yanına yaklaştırdım, dilimin ucuyla kenarını yaladım ve fısıldadım, "çünkü seni kesinlikle yiyip bitireceğim, küçük kuzu."

İki elimle havluyu yırttım ve bir yere attım. Kayar kapı garip bir sesle kapandı ve onu kapıya doğru ittim.

Ağzım onun ağzını açgözlü ve ateşli buldu, dili ıslak ve serindi, ve ben onun dudaklarını vahşi, kurt gibi bir dürtüyle yedim, alıp alıp alıp durdum. Daha önce hissettiğim uğultu bununla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, onu ellerimin ve ağzımın altında tutmak, parmaklarımı onun kıcının tatlı kıvrımlarına gömmekle karşılaştırıldığında.

Bu ham ve kontrolsüzdü, ve o sırtıma yapışıp tırnaklarını batırdığında başımı geriye atıp ulumak istedim. Burnumdan çıkan kısa, sert nefesler bayılmamamın tek sebebiydi, ama ağzımı onunkinden ayırma düşüncesi içimden içime yanıyormuşum gibi hissettirdi.

Allie'nin keskin dişleri dilimin ucunu ısırды ve bu, içimden gelen keskin bir acı hissi uyandırdı, ona o kadar sert bastırdım ki, ona zarar vereceğimden korktum. Ama adım adım, o da bana ayak uydurdu.

Karşımda, kalçaları huzursuzca hareket ediyordu, benim aradığım şeyi arıyordu. Kör edici zevk, vahşi bir serbest bırakma, ikimizin de yapabileceği şeyin serbest bırakılması.

Tişörtümün önü onun kıyafetinden ıslanmıştı, bu yüzden onu çıkarmak için bir yol bulamayınca, arkadan kopardım. Sonunda, ağzımı ondan ayırdım ve sanki bana kişisel bir zarar vermiş gibi ona öfkeyle baktım.

Ki öyle de olmuştu. Beni Allie Sutton'ın göğsünden uzak tutan her şey, resmen hayatımı mahvetmek için ortaya çıkmıştı.

"O şeyi nasıl çıkaracaksın?"

Allie güldü. Dudaklarını ısırdı ve uzun, siyah kirpiklerinin arasından bana baktı. "Hadi ama, ellerin çok becerikli olduğunu duydum. Bir yolunu bulursun."

Ben homurdandım ve parmaklarımı öne soktum. Allie'nin göğsü zorlu, derin nefeslerle inip kalkıyordu, gözleri bana meydan okuyordu. Sert bir çekişle onu aşağı doğru çektim, beline dolandığında inleyerek, sonunda gözlerimin önüne çıplak olarak çıktı.

Eğildim ve öptüm, yaladım, sonra o iki eliyle başımın yanlarını kavradığında emdim. Parmaklarım, camdan keskin bir şekilde uzaklaşan sırtını kavradı.

"Pazar gecelerini seviyorum," diye nefes nefese söyledi ve ben onun yumuşak, sıcak tenine karşı kıkırdadım.

Geriye yaslandım ve kalçalarının üzerindeki elbisesinin yanından bir ipi çözmek için uzandığımda, kapı zili şiddetle çalmaya başladı.

"Hayır," diye inledi. "Hayır, hayır, hayır."

Alnım boynunun kıvrımına düştü, nefesim ise kaçak bir trenin gücüyle dışarı çıkıyordu. Bu tekrar olamazdı. Tekrar ulumak istedim. Cenneti tatmış, sonra da aptal bir kapı ziliyle onu elinden alınmış bir adamın çaresiz, kederli uluması gibi.

Zil tekrar çaldı ve Allie inledi. Ya da belki de inleyen bendim. Dikkatim dağılmış olsa da ellerim hareket etmeye devam etti. Parmak uçlarım omurgasını yukarı doğru okşadı ve yanlarından geçerek avucumun tamamıyla test ettiğim sıcak, dolgun göğüslerine ulaştı.

"Sen kötü, kötü bir adamsın," diye fısıldadı.

Ding, dong!

Onun cildine doğru homurdandım. "O her kimse nefret ediyorum."

Allie nazik ellerini göğsüme koydu ve ben yavaşça geri çekildim. Çok, çok yavaşça. Gözlerimi kısarak, onun mayo üstünü yerine çekmesini izledim.

"Kim olduğunu bir bakayım." Merdivenlere doğru baktı. "Özellikle pazar geceleri pek ziyaretçim olmaz."

"Ben de seninle gelirim," dedim hemen. Bana merakla baktı.

"Neden?"

Kendimi rahatsız bir şekilde omuz silkerek buldum. "Ne olur ne olmaz." Yavaş, tatlı gülümsemesi gözlerimi devirdi. "Önemli bir şey değil. Görünmeyeceğim."

Allie başını salladı ve yere attığım havluyu yerden aldı. Sessizce onu merdivenlerden yukarı takip ettim ve o pencereden dikkatlice dışarı bakarken görünmeyecek bir yerde bekledim.

"Vay canına," diye bağırdı ve kapıyı açarak, dağınık kızıl saçları başının üstünde toplanmış, iki yanında valizleri olan uzun boylu, zayıf bir genç kadını ortaya çıkardı. "Paige, burada ne işin var?"

"Misafir odasını hazırlamanı söylemiştim," dedi Paige gülerek ve Allie'yi sıkıca kucakladı.

Allie kucaklaşmanın ortasında dönerek bana özür diler gibi baktı. Ellerimi kaldırdım ve olabildiğince sessizce merdivenlerden aşağı indim. "Seni özledim," diye arkadaşının dediğini duydum, tam da merdivenleri indiğim sırada.

"İnsanların bildiği en kötü zamanlamaya sahipsin, Paige," dedi Allie ve ben de gülümseyerek sürgülü kapıdan dışarı çıktım.

Ya öyle yapacaktım ya da ağlayacaktım.

Ve dürüst olmak gerekirse, beş dakika sonra yatağa uzandığımda muhtemelen ağlayacaktım.

Yalnız.

Milano'dan taşındığımdan beri Paige'de yeni olan bir şey, şu anda *SportsCenter'a* olan takıntısıydı. Bunun nedeni, benim kadar futbol hakkında bilgili olmak istediği için olduğunu söyledi, ama bence sadece sıkılmıştı.

Ertesi hafta, eve geldiğimde onu kanepenin köşesinde kıvrılmış, *SportsCenter'ı The O.C.'nin* tekrarlarıymış gibi izlerken buldum.

Bu yüzden, bir sonraki maçımızdan sonra eve girdiğimde – özellikle zorlu bir ev sahibi yenilgisinden sonra – onun beni bekleyen dev bir kadeh merlot şarabı hazırladığını görünce şaşırmamam gerekirdi.

"İzlemesi zor bir maçtı," dedi selam olarak. "Bana mı söylüyorsun." Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve kanepeye çöktüm.

Her açıdan yenilmiştik. Televizyonun sesi kapalı olmasına rağmen, tekrar tekrar gösterilen görüntü Luke'un sack'lendiği andı.

Sert bir şekilde.

Top, yere düşerken elinden kaymış ve New England'dan biri, kaybolan futbol topunu çevik bir hareketle yakalayıp, rakipsiz bir touchdown için koşmuştu. Golü atan adamı izlemek yerine, gözlerim Luke'da kaldı, onun, oyuncunun kendisine ait olanı almasını izlemek için nasıl döndüğünü izledim. Kaskının çimlere düşüşünü izledim ve ayağa kalkmadan önce yere iki kez yumruk attığını gördüm. Yavaşça.

Bu gece fena halde dayak yemişti. Ve bu, bütün hafta boyunca dayak ve Luke hakkında düşündüğüm eğlenceli türden bir dayak değildi.

Paige, benim neye baktığımı fark edince, "Ee?" diye sordu. "Oraya gidecek misin? Bugün Pazar gecesi. İlk

Pazar gecesi," dedi, sanki bütün hafta boyunca bunu düşünmemişim gibi.

Bir yudum daha şarap içtikten sonra dudağımı ısırdım. "Gitmek istiyorum. Ama sahada resmen dayak yediğinde ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Çok acı çekiyor olmalı."

Paige'in yüzü aydınlandı. "Seksi masaj mı?" Gülümsedim. "Belki."

Parmağını kaldırdı. "Venedik'ten aldığım bir yağ var. Onu yanına al. Tüm kaslarını ov ve sonra... bilirsin, başka bir şeyi de ov."

Göz kırpması iğrençti, ama beni güldürdü.

Geçen hafta ortaya çıktığı için onu şiddetle öldürmek istemiş olsam da, onun evde olması iyi olmuştu. Paramı çok iyi harcadı ve birkaç gün içinde kalan odaları döşemeye yardım etti. Sonuncusu, onun kendi odası olarak iddia ettiği misafir odası için yeni bir yatak ve maun kızak yatak da dahil olmak üzere, bir gün önce teslim edilmişti.

Ev, taşındığım zamanki haline hiç benzemiyordu. Kullanılmadığından dolayı küflü kokmuyordu. Aydınlık, temiz ve rahattı. Hiçbir şey havasız ya da süslü değildi. Muhtemelen, bir ömür boyu harcayabileceğinden daha fazla paraya sahip bir takım sahibi için uygun değildi, ama yine de çok sevdim.

Annemin cennette bir yerlerde olduğunu ve bir zamanlar ona ait olan evde yaşadığım için aşırı derecede mutlu olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

O evin Luke ile beni ilk kez bir araya getiren şey olması garipti. Üç ev aşağıda yaşıyor olsaydım, ilişkimiz nasıl olurdu? O ilk karşılaşmadan önce onunla asla tanışmazdım. Onu asla nefret etmezdim. O da beni asla nefret etmezdi.

Bence, duygularımızın gücü, şu anki durumumuzu daha da kızıştıyordu. O ilk karşılaşmalar olmasaydı, Luke ile diğer oyuncularla olduğu gibi aynı nazik ve dostane ilişkiler kurar mıydık diye merak etmeden edemiyordum ve bu beni açıklayamadığım bir şekilde üzüyordu.

"Deli miyim?"

Paige, açıklaması olmayan rastgele düşüncelerime çok alışkındı, sadece ince omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Ona uzun uzun baktım. "Yardımcı olmadın."

Şarabından yavaşça bir yudum aldı ve sürgülü pencereden dışarı baktı. "Bence bu durumun çok karışık sonuçları olabilir."

Paige haklıydı, ama onun ağzından çıkan bu sözleri duymaktan nefret ediyordum. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. "Biliyorum."

"Onun oynadığı takımın sahibi sensin," dedi, parmaklarını kaldırıp her bir maddeyi işaretledi. "İkiniz de artık kamuoyunda tanınan kişilersiniz; sen eskisinden çok daha fazla. Kızı seni idol olarak görüyor. Ve birbirinizin komşusunuz."

"Tamam," diye sözünü kestim. "Artık durabilirsin." "Sen sordun," diye işaret etti.

"Biliyorum," diye inledim ve başımı kanepeye geri bıraktım. "Öyleyse neden tüm bu son derece geçerli noktaları görmezden gelip, hala oraya gidip beni bekleyip beklemediğini görmek istediğimi düşünmeye devam ediyorum?"

Paige dudaklarını şapırdatarak "Bu çok kolay. O, daha önce birlikte olduğun hiçbir erkeğe benzemiyor. O ne hanım evladı, ne acemi, ne de narsist ya da sapık. O bir *erkek*. Ve senden korkmuyor ya da seni evcil hayvanı yapmaya çalışmıyor." dedi.

Yavaşça başımı salladım. "Ve Paige, dilini kullanarak yapabildiği şeyler... Henüz onu düzgün bir şekilde deneme fırsatım olmadı..." Bir an durup elimi göğsüme koydum. "Bu benim için oldukça yeni bir deneyim."

O gülümsedi. "Bana böyle şeyler söyleme, yoksa kıskançlıktan şarabımı içerek ağlayacağım."

"Bunun da bir parçası olduğunu biliyorum," diye kabul ettim. "Çekiciliği... çok güçlü. Ama her şeyi riske atmaya değip değmeyeceğini bilmem gerekiyor."

Paige bunu düşündü. "Neyi riske atmak?"

Bir yudum daha aldım ve şarabı ağızımda yuvarladım. "Ya evren, bilmiyorum, sürekli kesintiye uğramamızla bana bir şey anlatmaya çalışıyorsa? Bu bir tesadüf değil. Ya bu işletmeci işinde başarısız olmaya mahkumum ve Luke ile karışmak, bu olursa durumu daha da kötüleştirecekse?"

"Aman *Tanrım*," dedi Paige, koluna vurmak için elini uzattı. "Bu çok kolay, başarısız olma yeter. Luke bununla hiçbir ilgisi yok."

"Sadece başarısız olma, diyor," diye gülererek tekrarladım.

"Ciddiyim! Kaç tane zengin insan, yani aşırı zengin insan, düzinelerce işletmeye sahip ama bu şirketlerle hiçbir etkileşimi yok? Çok fazla. Sen, insanların işlerini yapacaklarına güvenecek kadar akıllısın, bu yüzden ortaya çıkıp taraftarları ve oyuncularını mutlu ediyor, insanların ilgisini canlı tutuyor ve onların işlerini yapmalarına izin veriyorsun. Başarısız olamazsın. Bu *senin* işin, seni kovamazlar." Gözlerini devirdi. "Bunu, Luke ve onun sihirli dilinin çok riskli olduğunu düşündüğün için bahane olarak kullanıyorsun. Alınma ama hayatında çok fazla risk almak zorunda kalmadın."

Paige'in yüzü benimle tartışmaya cesaret ediyordu. İnatçı, kalp şeklinde yüzü, nemli cildi, dolgun dudakları ve kariyerini yapan geniş, uzun kirpikli gözleri ile bana meydan okuyordu.

Ona sert bir bakış attım, ama kızamazdım. Gerçeği söyleyen bir arkadaşın, seni kızdırabilecek bir gerçek olsa bile, doğası gereği sinir bozucu bir yanı vardır. Bu, arkadaşlığından yeterince emin oldukları ve seni zor bir konuşmaya girişecek kadar iyi tanıdıkları anlamına gelir.

"Risk aldım," diye mırıldandım.

O güldü. "Aslında hayır. Evet, bazı işleri denedin, ama hiçbirine tutkuyla bağlı değildin. Bu iş, onlardan çok daha büyük, çok daha önemli. Bu işi önemsemen normal, ama şu anda Luke konusunda tereddüt etmenin sebebi bu değil."

Kendimi savunma ihtiyacı hissederek ensemin diken diken olduğunu hissettim, bu yüzden derin bir nefes aldım. "Luke konusunda tereddüt etmiyorum." Onun inanmaz bakışına karşılık, sözlerimi düzelttim. "Tam olarak değil. Sadece, kesinlikle delice bir şeye bulaşmadığımdan emin olmak istiyorum."

"O gelip sana bunu sorduğunda delice geldi mi?"

Bu anı hatırlayınca yanaklarım kızardı ve geçen hafta boyunca bunu sık sık hatırlamıştım. "Benim bahsettiğim şekilde değil, ama evet, ben jakuzideyken o orada duruyordu..." Titredim. "Sanki

sanki onun elleri tekrar üzerimde olmazsa aklımı kaçıracakmışım gibi hissettim. Sanki... ele geçirilmiş gibiydim, Paige."

"O zaman şimdi neden çekiniyorsun?"

Kahve masasına dayadığım ayak parmaklarımı kıpırdatmaya başladım. Soğuk değillerdi. Sadece ılık ve temkinliydi. Dürüst olmak gerekirse, ayak parmaklarım konusunda alışık olmadığım bir durumdu. "O büyük elleri, dalgalı kasları ve beni yutacakmış gibi bakan seksi gözleriyle karşımda durmadığında her şey farklı oluyor."

Paige koluma vurdu, ben de kolumu ovuşturdum. "Ah, seni kaltak! Şimdi senden gerçekten nefret ediyorum. Ugh. Ve iyi bir müstehcen konuşmacı. Sana neden deli olduğunu söyleyeyim. Bunu ikinci kez düşünerek deli oluyorsun."

Kendimi gülümserken buldum. "Muhtemelen haklısın."

"Seni yutmak, ha?" dedi geniş bir gülümsemeye.

"Evet."

"Allie kızım," diye öne eğildi ve şarap kadehini kaldırdı, "Çantamda prezervatif var. Kıçını oraya götür."

Son bir yudum şarap içtim ve masaya sertçe bıraktım. Ayağa kalktığımda, sürgülü kapıdan dışarı baktım ve havuz ışıklarının mavi parıltısının bana yansıdığını gördüm. Havuzun uzak ucunda Luke oturuyordu, kolları tahtında uzanmış bir kral gibi iki yana açılmıştı.

Bana bakmıyordu; gözleri kapalıydı ve başı kenara yaslanmıştı. Aramızdaki mesafeye rağmen, dalgalı sudan göğsündeki kasları ve üzerine çizilmiş siyah mürekkep izlerini görebiliyordum. Muhtemelen hepsi bir şekilde anlamlı olan tarihler, isimler ve resimler. Onu izlerken, parmaklarımın altında bu kısımlarının nasıl hissettirdiğini ve şimdi havuzun suyu ile ıslak ve serin olduklarında nasıl hissettireceklerini düşündüm. Gözlerini açtı ve başını çevirerek doğrudan bana baktı.

"O prezervatifler neredeydi?" diye sordum omzumun üzerinden.

Allie'nin bana doğru yürüdüğünü izlerken, karanlıkta yüz hatları bulanıklaşmış, vücudu etrafında bir bulut gibi süzülen beyaz bir tül gibi bir şeyle örtülüydü, kendimi bir rüyada gibi hissettim. Dikkatlice planlanmış, davul gibi gergin bir beklenti içinde, onun bir sonraki hamlesini merakla beklediğiniz bir müzik videosu sahnesi gibi.

Belki gelmeyecek diye düşündüm. Havuzumda otururken, onun gelip gelmeyeceğini merak etmek, ne kadar berbat oynadığımızı ve ne kadar feci bir şekilde yenildiğimizi unutmamı sağlayan şaşırtıcı derecede etkili bir dikkat dağıtıcı oldu.

Bu tek başına beni gergin yapmaya yetmişti çünkü sezon boyunca hiçbir şey dikkatimi dağıtamamıştı. Hiçbir şey.

"Kaybettiğimizde genellikle pek iyi bir arkadaş olamam," diye söyledim ona, su kenarına geldiğinde. Havuz, gözleriyle uyumluydu, bu da onun varlığını daha da güçlü, daha da etkileyici hale getiriyordu, sanki suyun bir uzantısıymış gibi.

"Bana uyar."

"Neyin yanlış gittiğini konuşmak istemiyorum." Onun yumuşak sesli cevabına karşılık sesim sertleşti.

Dudakları seğirdi. "Tamam."

"Durumun düzeleceği ve sezonun on altı maç süreceği konusunda moral verici konuşmalar duymak istemiyorum."

"Aklımın ucundan bile geçmez."

Havuzun ılık suyunda, kendimi çok sabit tuttum, ellerim beton kenarın üzerinde yumruk haline geldi. Allie'nin bana bakışları

bana bakışı kısmen hayranlık, kısmen de hayranlık ve dudaklarının kenarlarını lezzetli bir şekilde kıvrıran bir eğlenceydi.

"Ne zamandan beri bu kadar uyumlu oldun?" diye neredeyse homurdandım.

"Ben her zaman uyumluyum," diye cevapladı, sesi tüm vücudumu saran alçak, ateşli bir yalama gibiydi. "Sadece şimdiye kadar fark etmemiştin."

Ağzımdan çıkan hava, tam olarak bir kahkaha değildi, ama ona yeterince yakındı ki, tropikal bir fırtına kadar ince bir yoğunlukla dudaklarıma odaklandı.

Allie Kasırgası.

"Peki," diye fısıldadı, "o zaman kendini daha iyi hissetmek için neye ihtiyacın var?"

Çenemi kaldırıp bir anlığına ona baktım. Etrafımızda sözlerimizi bastıracak hiçbir ses yoktu, dikkatimizi dağıtacak, her cevabı duymamak, her tepkiyi görmemek için kullanabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

"Sen," dedim.

Yüksek sesli bir su akıntısı eşliğinde, döndüm ve ellerimi betona dayayarak kendimi havuzdan çıkardım. Bu, cılız adımlar atmaktan daha fazla güç kullanmamı, derimin altında uğultu yapan şeyi daha fazla ortaya çıkarmamı sağladı.

Allie, havuzdan çıkarken ıslanmamak için geri çekildi.

Gözleri, nefes nefese kalan göğsümü takip etti ve bu konuşmanın beni ne kadar etkilediğini görünce gözleri biraz büyüdü. Islak mayomun altında pek bir şey saklayamazdım.

Sonra çok da seksi olmayan bir nedenden dolayı gözleri daha da büyüdü.

"Vay canına, Luke," dedi ve parmaklarını yanımdaki morluğun başlangıç aşamasına kaydırды.

Parmaklarının hafif dokunuşunun ruhuma yaptığı etki, bunu vücudumun her santimetresinde hissetmek istememden rahatsız olarak, elini tutup ağzıma götürdüm.

"Önemli değil." Bir parmağının ucunu ağzıma aldım ve dişlerimi etli kısmına geçirdim. Allie dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve göz kapakları titreyerek kapandı. "Ama endişeleniyorsan, gerek yok."

Başka bir parmağını emdiğimde, bana yaklaştı ve o parmağını dilimin kenarında gezdirdi. "Bunu içeride yapmaya ne dersin

içeriye gidelim mi? Bence... *Lanet olsun*, Luke." Nefes nefese kaldı. "Sadece aptal bir parmak; nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?"

Bir an durdum ve o ne dediğini fark ettiğinde, ben gülümsedim, o ise bana yaslanıp güldü. Kolumu beline doladım ve vücudunu örten tül gibi kumaşı avucumda topladım. Kolayca yırtılabilirdi.

"Evet," dedim saçlarına. "İçeri gidelim."

Evimin alt katına giden girişe döndüğümde, Allie sanki içeri girerken onu kaybedecekmişim gibi sıcak parmaklarını mayomun beline soktuğunda nefesimi düzenlemek zorunda kaldım. Sanki bana dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi.

Mesleğimi düşünürsek, benim için uzun bir zaman olmuştu. Tanıştığım hiç kimse bu riski almaya değmezdi. Benim için, Faith için ve kurmak için canımı dişime takarak çalıştığım hayatım için.

Sürgülü kapı ses çıkarmadan açıldı ve Allie de aynı sessizlikle peşimden içeri girdi. Uzak köşede bulunan ofisim hariç, ışıklar kapalıydı. Masamın kenarından beyaz bir havlu aldım.

Allie'nin parmakları daha sıkı kavradı ve ben yüzümü ve göğsümü kurularken, omurgam boyunca onun sıcak nefesini hissettim.

Önce alnı cildime değdi, sonra elleri belimin etrafındaki cildimde hafifçe dolaşmaya başlayınca gözlerimi kapattım ve parmak uçları karın kaslarımın üzerinde yayıldı.

Dikkatli parmak uçlarıyla, düzgünce sıralanmış her bir kas grubunu izledi. Otuz beş yaşında korumak için çok uğraştığım kaslar.

Sırtıma doğru konuştu, dudakları her kelimeyle cildime değiyordu. "Fotoğraf çekiminde gömleğini çıkardığında" — durakladı, bir eli göğsümü okşarken, diğeri tehlikeli bir şekilde mayomun bağcığıyla oynuyordu — "ilk düşündüğüm şey seni ısırarak istediğimdi."

Onu yere itip, kıyafetlerini yırtıp, çok uzun süre yalnız kalmış vahşi bir hayvan gibi onu becermek için kendimi zor tuttuğumdan, neredeyse bir nefes almaktan ibaret olan sert bir kahkaha attım. "Öyle mi? Nerede?"

Omuz kemiğimi öptü. "Tam burada." Sonra parmakları kalça kemiğimin altındaki kasların V şeklini takip ederek fısıldadı. "Kesinlikle burada."

Allie'nin baştan çıkarıcı olması, bu gecenin nasıl geçeceğini hayal ettiğim gibi değildi. Ellerim arzudan titriyordu, onu benim vücuduma dokunduğu gibi onun vücuduna dokunmak istediğimden, ne kadar çok, ne kadar çok istediğimden emin değildim.

Cildimdeki fısıltı, pazılarımın üzerinde kayarken daha yüksek, daha sert hale geldi.

"Burada," dedi yine. "Ne kadar güçlü olduğunu bilmek istedim. Ağzımı koymayı düşündüğüm tüm bu yerlerde bana neler yapabileceğini."

Eğer ben uzak tutulmuş vahşi bir hayvan olsaydım, o sözleriyle paslı zincirlerimi koparmış olurdu. Dönüp iki elimle yüzünü kavradım ve onu tatmak için şiddetli bir dürtüyle dilimi bekleyen, inleyen ağzına kaydırdım.

Tadına bak, tadına bak, al, al.

O tatlı ve ıslaktı, her öpücüğe kendi öpücüğüyle karşılık veriyordu, derin, derin, daha derin, ta ki birbirimize çok sıkı kollarla sarılana ve ellerimizi birbirimize gömene kadar.

"Seni mahvedebilirim," dedim ona öpücükler arasında. "Her şeyi yapabilirim."

Allie geri çekildi, gözleri yüzünde şeytani bir şekilde parlıyordu. Onun çarpıcı olmayan hiçbir yanı yoktu. "Sözler, sözler."

Ellerim artık titremez hale gelmişti. Eğilip elbisesinin eteğini yavaşça yukarı çekerek eteği parmaklarımın arasına aldım. "Umarım bu en sevdiğin elbise değildir."

Kaşlarını kaldırdı. "Olabilir."

Yırt.

Parmaklarımla elbisenin ortasından yukarı doğru çekerek yırttım, dişlerimi sıkıp cildim yanıyordu. Altında basit beyaz iç çamaşırı, beyaz dantelli sütyen ve ölümcül sirenlerin vücut bulmuş hali olan cildi vardı. Altın rengi, kıvrımlı, sonsuz santimetreleri keşfetmeyi planlıyordum.

Sütyeninin içine bir prezervatif sıkıştırılmıştı. Eğilip onu örten dantelin üst kısmını yaladım, sonra folyo ile sarılmış paketi dişlerimle çıkardım. Geriye yaslandığımda, yanakları pembe, gözleri parlak, nefesi hızlı ve düzensizdi.

"Sana yerine getiremeyeceğim hiçbir şey için söz vermiyorum, tatlım," dedim ona, prezervatifi duvara yaslı kanepeye attıktan sonra.

Eğildim ve onu poposunun altından tutup kollarımın arasına aldım. O da kollarını omuzlarıma doladı ve ben kanepeye doğru yürürken vücudunu kıvrımlı hareketlerle karnıma sürttü. Dişlerim sütyeninin dantelini buldu ve ısırdım. Sertçe.

Allie, onu sırt üstü yatırırken adımı haykırdı, ama ben kanepeye diz çökerken bacaklarını belime sıkıca sarmasını sağladım. Bu, alt vücudunu yukarı doğru bir açıyla zorladı ve o da sırtını daha keskin bir şekilde kavisleyerek kendini bir sunum gibi sergiledi. Bu, kedimsi bir hareketti, zarif kıvrımlar ve esnek bir duygusallık, kendi cildinde tamamen rahat olan biri.

Elimi küçük parmağımdan başparmağıma kadar karnının üzerine yaydım ve tüm göğüs kafesini kapladım. Onun cildinin üstündeki benim cildim, yanlış kullanımdan dolayı daha koyu ve pürüzlüydü. Benim nasırlı ellerimin altındaki onun cildi tertemiz ve lekesizdi, vücudunda hiçbir yerde morluk, kırık veya şiddet izi yoktu.

Benimki gibi değildi.

Onunla karşılaştırıldığında, dövmeli cildim, yanlarımda belirgin morluklar ve ameliyat ve yaralanmalardan kalan izlerle, kendimi kaba ve işlenmemiş hissettim.

Bana baktı, parmakları başının üzerinde, koltuğun koluna dolanmış, sabırsızca nefes alıyor ve ben hareket etmediğimde kalçalarını bana doğru sallıyordu. Sarı saçları dağınık ve yüzünün etrafında karışmıştı. Dudakları, ağzımın ona uyguladığı sert muameleden dolayı pembeye dönmüştü. Isırma ve emmeden dolayı.

"*Sen mükemmelsin*" demek istedim. Bunun yerine, iç çamaşırını çıkarmak için bacaklarını indirdim. Nadir görülen bir utangaçlık belirtisiyle, ben ayakta durup hızla şortumu çözdüğümde dizlerini kapattı. Ellerim, bacaklarımdan şortumu aşağı doğru ittiğimde sertleşmişti.

İki, belki üç ağır, nabız gibi atan saniye boyunca birbirimize baktık.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldadı ve ben, kendi düşündüğüm sözlerin bana geri söylendiğini duyunca bir an gözlerimi kırpma zorunda kaldım. Onun bu sözleri söyleme şekli, gözlerindeki günahkar ışığı yalanlayan tatlı bir şekilde kafa karıştırıcıydı.

Acıttı.

Ona bakmak acı veriyordu.

Bu iki kelimeyle, nasıl devam edeceğimi bilemedim. Onu üstümde istiyordum, böylece hareketlerini görebilirdim. Onu altımda istiyordum, böylece içimde yanan her şeyi serbest bırakabilirdim. İstiyordum... İstiyordum...

Sadece onu istiyordum.

Elimi ona uzattım ve koltuktan kalkmasına yardım ettim. O, parmaklarını ve avucunu kullanarak beni daha da tahrik etti, ben de elbisesini omuzlarından yırttım, sonra sütyenini çıkardım ve omuzlarından yırttım.

Allie, ben geriye doğru yürürken kalbimin üzerindeki deriyi ısırdı. Derimde bir morluk daha olacaktı. Otururken ellerimle belini kavradım ve onu kolayca kucağıma oturtmak için kaldırdım.

Ellerinden biri kanepenin arkasına tutundu ve üzerime doğru hareket etti. O bunu yaparken ellerimi sırtında yukarı doğru kaydırды, dudaklarımız birbirine dolandı ve hiç durmadan, hiç yavaşlamadan öpüştük.

Ellerim daha sertleşti, hareketleri daha çok bir dans gibiydi; dişlerim onun cildini buldu, dili boynumun kenarını buldu ve nefesi kesik kesik ve vahşi hale geldi.

Kalçalarımı hareket ettirdiğim anda, ikimiz de nefes almayı, kalp atışlarını, zamanı mükemmel bir şekilde durdurduk.

"*Mahvoldum*" diye düşündüm. Bu farkındalık çok geç geldi. Çünkü onun böyle hissettiğini asla unutamazdım. Böyle hissettiğinde, o benim mükemmel eşimdi.

Allie yanağını yanağıma dayadı ve ikimiz de hareket etmeye başladık, nefes alış, fısıldadığı sözler ve yalvarışları kulağımda sıcak bir şekilde yankılanıyordu. Dakikalarca, saatlerce, tam olarak bilemiyorum, birbirimize karşı hareket ettik, dizleri kalçalarımıza sıkıca yapışmış, göğüslerimiz terden kayganlaşmış ve kayıyordu.

Dalga hissettim, bacaklarımda yükseldiğini hissettim, sıcak ve gümüş rengi, kanımda yıldırım gibi yayılıyordu, ve sonunda

Allie boynuma sarıldı ve sonra bana yaslandı.

Bir elimle sırtını yukarı aşağı okşarken, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. Saçları karışık ve dağınıktı, kıyafetleri ise yerimde yırtık pırtık bir yığın halindeydi.

Ve o hala terli ve kollarımda doymuş haldeyken bile, ona tekrar böyle dokunabilmek için saatleri sayacağımı biliyordum. Onu başka nasıl görebilir ve hissedebilirdim, başka neler keşfedebilirdik.

Pazar günlerinin haftanın en sevdiğim günü olduğunu hep biliyordum, ama bunun nedeni artık patronumu becerebileceğim gün olması değildi.

"Vay canına," diye bağırdım. Bu düşünceyle birlikte bir anlık panik yaşıadıysam da, Allie geriye yaslanıp bana gülümsediğinde bu paniği anında yok etti.

"Pazar günlerini seviyorum," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" diye sordum, onu görünce kendimi beğenmiş bir tatminle.

Dağınık, terli ve pembe yanaklı.

Göğsüme vurdu ve ben güldüm.

İç geçirdim ve ellerimi sırtında gezdirdim. Kimsenin cildi bu kadar mükemmel olamazdı. Tanıdığım hiç kimse.

"Ben de pazar günlerini seviyorum," dedim ona.

"Bu geceki maçtan sonra bile mi?"

Allie dikkatlice kucağımdan kalkıp kanepenin kenarına geçince başımı geriye eğdim. Onun o haliyle düzgün düşünmek zordu, bu yüzden gözlerimi kapattım.

Cevap vermek bir dakika sürdü. "Evet, bu geceki maçtan sonra bile." Kafamı ona doğru çevirdim ve onun beni merakla izlediğini gördüm. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak acı veren yenilgilerden sonra bile başka bir şey yapmak istemediğimi nasıl kelimelere dökebilirdim?

Gözleri yanımdaki çürüğe kaydı, ama bana dokunmadı. "Bu seni şaşırttı mı?" diye sordum.

Allie öne eğilip dudaklarıma hızlı ve ateşli bir öpücük kondurdu, ağzıma gülümsedi. Ben de gülümsedim.

"Hayır," diye cevapladı.

Sonra kanepeden kalktı ve mahvolmuş elbisesini omuzlarına sardı, ben ise içimden kıkırdadım. Bu gece sanki aklımı okuyormuş gibi davranması ürkütücüydü.

"Teşekkürler," dedi
sessizce. "Rica ederim?"

Allie, hala kanepede uzanmış olan beni baştan aşağı süzdü ve güldü. Hareket edebileceğimden emin değildim.

"Haftaya görüşürüz?"

Belki de o benim sonum olacaktı. Belki de bu iş yüzümüze patlayacaktı. Belki de bir gün bu aptalca fikri aklıma getirdiğim için pişman olacaktım.

Ama bu gece öyle değildi.

"Haftaya," dedim ona.

Ve o gitti.

Bir şekilde, bilinçli bir eylem olmadan, günlerim bilinmeyen ve bunaltıcı olmaktan çıkıp, beklenen ve rutin hale geldi.

Paige, takımın herhangi bir günde ne yapabileceği konusunda bana rastgele sorular sormayı severdi. Zorunlu olmasa da, hafta içi günlerimi Washington Wolves'un iç işleyişini gözlemleyerek geçirmekten keyif alıyordum.

Her şey tıkır tıkır işliyordu, tekerlek ya da dişli hiçbir şey önemsiz değildi.

Yirmi yıldır orada çalışan bekçi Raymond, 2000'lerin başında sezonluk bilet satışlarını artırmaya yardımcı olan stadyum iyileştirmeleri hakkında benimle konuştu. Birkaç yıl önce işe başlayan muhasebeci

Marie, babamda hayran olduğu şeylerden birinin herkesin adını hatırlama yeteneği olduğunu söyledi. İş tanımları ne olursa olsun, ne kadar süredir orada çalışıyorlarsa çalışsınlar. Koridorlarda yürürken, sizi görürse gülümserdi. O

seni isminle selamladı ve bilmediğini sordu.

Saygı gördüklerini hisseden çalışanlar işlerine daha fazla saygı gösteriyorlardı. Bakım işinin bir parçası olarak sahaya çizgiler çizmeyi seven Ignacio, Çarşamba öğleden sonra konuştuğumuzda bana böyle söylemişti. Takım Cincinnati'deki deplasman maçı için oyun planını gözden geçirmek üzere film odasında olduğu için, antrenman sahası ikimizden başka boş duruyordu.

Anlaşılan, annesi ve kız kardeşi Amerika'ya gelmek istediğinde babam Ignacio'ya bir göçmenlik avukatı tavsiye etmiş. Bu bilgi kalbime metal bir sopayla vurulmuş gibi geldi, çünkü ben hala uzak ve sürekli çalışan bir adam olarak hatırladığım bu adamı, bir avukatı bahçivana tavsiye eden biri olarak dengelemeye çalışıyordum.

Salı günleri, tesiste bulunmayı en sevdiğim gündü, çünkü oyuncuların "izin günü" olmasına rağmen, her yerdeydiler. Ağırılık kaldırıyor, müzik paylaşıyor, birlikte gülüyor ve birbirlerine küfrediyorlardı. Film odalarında toplanmış, aynı otuz saniyelik film parçasını rahatsız edici bir döngüde ileri geri, ileri geri, ileri geri izliyorlardı ve savunma düzeninde benim muhtemelen sonsuza kadar anlayamayacağım bir şey görüyorlardı.

Oradaydılar, başka herhangi bir şey yapabilecekken birbirlerini daha iyi olmaya zorluyorlardı.

Her maç öncesi gece, oyuncuların ister evimizde ister deplasmanda olsun, otel odalarında kaldıklarını öğrendim.

Maç haftasındaki antrenman günleri sorunsuz geçti. Bir gün, koçların hazırladığı oyun planına göre birinci ve ikinci hücumları çalışıyorduk. Aslında koçlar ve kaptanlar. Sık sık Logan, Dayvon, Luke ve birkaç diğer oyuncunun klipsli tahtaların etrafında toplanıp, basılı sayfaları çevirip koordinatörleriyle rotaları tartıştıklarını gördüm.

Gözlerim diğerlerinden daha çok Luke'a mı kayıyordu?

Ne onaylayacağım ne de inkar edeceğim. Ama onun siyah spor şortunun altında esneyen kışını dini bir ritüel gibi izleyen tek kişi bendim.

O adamın kışının yapabildikleri, adeta mucizeviydi. Beş gün önce kanepede geçirdiğimiz geceden kalma, iç uyluklarımda morluklar vardı, bunu kanıtlamak için.

Eğer beni uzaktan antrenmanları izlerken, bir çalışanla koridorlarda dolaşırken fark ettiyse bile, bana hiç bakmadı. Bir kez bile.

Aptal disiplin.

Sonra başımı salladım ve iki dakikalık antrenmanlarını yaptıkları sahadan ayrılmak için döndüm. Uzaklaşırken, bir anlık bir farkındalık hissettim, omurgamdan aşağıya doğru akan sıcak bir şey, ama dönüp bakmadım. O halka açık bir yerde disiplinli davranabiliyorsa, lanet olsun, ben de yapabilirdim.

Ama her ihtimale karşı, kalçalarımı biraz daha sallamaya özen gösterdim. Pazar gecesi, Cincinnati'deki aynı otelde kalacaktık, böylece onu bekleyen şeyi gayet iyi görebilirdi.

Luke Pierson ile yavaş yavaş gelişen bu ilişkinin ardından futbol hakkında öğrendiğim bir başka şey de, garip bir üniforma giymiş terli bir adamın, aramızda yarım stadyum mesafesi olsa bile beni ne kadar tahrik edebileceğiydi. Süitimin ön sırasından bana doğru çevrilmiş kameraların farkında olarak, bir hafta süren meyve suyu detoksundan sonra mükemmel pişmiş 225 gramlık bir fileto gibi dudaklarımı yalamadan, ağzımın suyunu akıtmadan bakmaya özen gösterdim.

Ama kafamda, o adam bir savunmacının üzerinden atladığında ve on metre koşarak son bölgeye girdiğinde, üstümü yırtıp Justin Timberlake konserinin ön sırasındaymışım ve o da beni işaret etmiş gibi çığlık atmaktan başka bir şey istemiyordum.

Kollarını başının üzerine kaldırması, beyaz pantolonundaki çim lekeleri, pazılarındaki şişkinlik ve yüzünü kaplayan ter beni çok, çok acıktırdı.

Bir gün, onu tam da öyle istedim. Bu yüzden, yanımdaki insanlarla tezahürat yapıp el çakarken, yatırıмымın tam da istediğim gibi gittiğini düşünerek mutlu bir şekilde gülümserken, odamda beni bekleyen kral boy yatakla yapabileceğimiz her şeyi hayal ediyordum.

Ya da küveti.

Büyük bir küvet. Ve jetleri vardı.

Gerçekten çok iyi bir orgazmdan önce hissedilen türden bir bulutun üzerinde yürüyerek soyunma odasına gittim ve onlar kıyafetlerini çıkarmaya başlamadan önce görevimi yerine getirdim.

Luke, onu güldüren dans eden takım arkadaşları tarafından çevrelenmiş bir şekilde dolabının yanındaydı ve ben sadece onun güçlü profilinin yanını görebiliyordum.

Gerçekten, bu adil değildi. Parlak beyaz dişleri ve ağzının solundaki küçük gamzesi ile gülümsemesi onu o kadar yakışıklı yapıyordu ki, ona bakmak acı vericiydi. Saçları ıslak ve dağınıktı, beyaz iç çamaşırı terden sırılsıklamdı. Birine yumruk tokuşturmak için kolunu kaldırdığında, bileğine sarılmış beyaz bant çimden yeşil lekelerle kaplıydı.

Ve ben bacaklarımı birbirine sıkıştırmak zorunda kaldım.

Neden bu kadar seksiydin? Çim lekeli bir banttı! Aklımı kaçıırıyordum.

Ama onun ötesinde, siyah mürekkeple işaretlenmiş ön kolundaki kaslı kaslar vardı. Bacaklarımın arasında diz çökmüşken, elini karnıma dayadığı anı parlak ve yakıcı bir şekilde hatırlıyorum. Kalçaları, cildimi titretmeye yetecek kadar hızlı, beni kör bir zevkle yakacak kadar yavaş, kusursuz bir hassasiyetle hareket ediyordu.

Bekleyişten boğazım sıkıştı ve sanki iradeyle bir parça beton yutuyormuşum gibi hissettim, ama beynim o kadar çok dönüyordu ki oksijene olan ihtiyacım çok büyüktü.

İstiyor

um.

İstiyor

um.

İstiyor

um.

Bu benim kişisel zafer sloganımdı ve o kapımı çalana kadar tekrar edip durdum. Sonra değişti.

Beni

m.

Beni

m.

Beni

m.

"Kızım, o bakışın var," dedi Dayvon, yanıma gelip omuzlarıma ağır kolunu dolayarak, ki bu onun maç sonrası geleneği haline gelmişti.

"Ne... ne bakışı?" Boğazım düğümlendi, terli Luke Pierson ve onun kara büyü feromonlarından gözlerimi ayırdım.

"O ateş." Sanki doğru bir şey yapmışım gibi başını salladı. "Büyük bir maçtan önce böyle görünürüz, ve biliyoruz ki ortalığı birbirine katacağız ve kimse bizi durduramayacak."

Gülerek, biraz histerik bir şekilde güldüm, ama o galibiyetten o kadar heyecanlanmıştı ki, fark etmemiş gibiydi.

"Sana yakışıyor, Sutton." Bana parmağını göstererek uzaklaştı. "O ateşi kaybetme. Biz senden örnek alıyoruz, patron hanım."

Bu beni şaşırtmaya yetti.

Ben patrondum. Çoğu sadece isimde olsa da. Onların oyun planlarını ben yapmadım, antrenmanları ben yönetmedim, oyunları ben belirlemedim. Ama bu soyunma odası, Luke'a seksi bakışlarımı denemek için uygun bir yer değildi.

Her ikimiz de rıza gösteren yetişkinler olduğumuz için yaptığımız şeyin yanlış bir yanı olmadığına kesin olarak inanıyordum, ancak bunun takımı etkilemesini kesinlikle istemiyordum. Özellikle bu bir araya gelmiş aile içinde henüz çok yeni olduğum için, onların bana bakışını etkilemesini istemiyordum.

Derin, ter kokulu bir nefes alarak, Koç Klein'a gülümsedim ve çenemi kaldırdım. Sonra, hiç gürültü patırtı yapmadan, şoförümü bulmak için soyunma odasından tek başıma çıktım.

Omzumun üzerinden yansımamı görmek için döndüğümde, önce mesaj geldi.

Uyku tişörtüm beyazdı ve altında hiçbir şey giymemiştim. Şortum siyahtı, tişört gibi süslemesizdi ve iç çamaşırından biraz daha fazla örtüyordu. Saçlarım omuzlarımın etrafında dağınıktı. Yüzüm çıplaktı.

LP: Oda numarası?

DUDAKLARIM SADECE GÜLÜMSEDİ.

BEN: Çok talepkarsın. Nazikçe soramaz

mısın? LP: ... lütfen

BEN: 1625

EKRANDAKİ NOKTALAR zıpladı ama sonra kayboldu ve ben, onun benim diğer ekip üyelerinden farklı bir katta olduğumu fark edip etmediğini merak ettim.

Bu tesadüf değildi çünkü ben aptal değilim.

Ayrıca, Luke ile zaten yatmıştım, bu yüzden her iki otel odasının duvarları içinde sessiz bir şey olma ihtimali neredeyse sıfırdı. Elimi karnımın üzerinde gezdirdim ve zaten titrediğini fark ettim. Parmaklarım biraz uyuşmuştu, onları salladım.

"O sadece bir erkek," diye fısıldadım aynadaki yansıma. "O sadece sıradan bir erkek."

Bu yalan dudaklarımdan dökülürken bile, kendimi buna inanmaya zorladım. Çünkü soyunmam, makyajımı silmem ve sadece parmaklarımla saçlarımı açmam bile bunun ne kadar yanlış olduğunun kanıtıydı.

Luke, Alexandra Sutton'ın en sade halini tercih ediyor gibiydi. Sadece o değil, ben de öyleydim. O, dünyanın geri kalanının gördüğü halimi görmüyordu. O, fanteziyi değil, gerçeği görüyordu. Ve onun bunu tercih ediyor gibi görünmesi, onu daha da çok istememe neden oluyordu.

Oda numaramı gönderdikten kısa bir dakika sonra kapım çalındı.

Kapının çalınması yüzümü kızarttı, haydi ama.

Dudaklarımı yaladım ve dikleştirdim, sonra Kate Upton gibi saçlarımı salladım.

Kapıyı açtığımda ellerini arkasında birleştirmişti, ben de onu vücudumu örtmek için kullandım.

Ter gitmişti. Çim lekeli bant ve nemli fanila gitmişti. Onun yerine temiz, duştan ıslak saçlar vardı. Tıraş olması gereken bir yüz, ama Tanrıya şükür tıraş olmamıştı, çünkü çenesinin açısı tehlikeli derecede keskin görünüyordu, sanki çok fazla baskı uygulayarak yalarsam dilimi kesebilecekmiş gibi.

Sanırım bu teoriyi test etmek istedim.

Geniş göğsünü kaplayan düğmeli gömlek o kadar maviydi ki, normalde kahverengi olan gözleri neredeyse altın bronz renginde parlıyordu. Ve o gözler, tesiste dolaştığım günlerde ve yatakta uzanıp bir hafta önce bedenime yaşattığı hisleri düşündüğüm saatlerde özlediğim tüm sıcaklığı barındırıyordu. Birbirimize bakarken parmaklarım kapının yüzeyine kıvrıldı.

Sonra çenesini eğdi ve güçlü, gevşek bacaklı adımlarla yiyip bitirip yerden

bacaklarının uzunluğunu görmezden gelmek imkansızdı.

Parmağımın ucuyla kapıyı kapattım ve sonra sürgüyü çektim.

Kaşlarını kaldırarak beni izledi. "Kaçmaya çalışacağımı mı sanıyorsun?"

Yavaşça ona doğru ilerleyerek, tişörtünü çıkardım.

"Hayır." Tişörtü yanımdaki yere attım.

Daha önce gözlerinin ateşli olduğunu düşünüyorsam, çok yanılmışım. "Bunu ben yapacaktım."

Kafamı salladım. "Bu gece sıra bende."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu sert bir sesle, parmak uçlarımla altında hiçbir şey olmayan uyku şortumun kenarını okşarken ve onu kalçalarımın altına doğru indirmeye başladığımda.

Luke gömleğinin düğmelerini açmaya başladı ve ben başımı sallayarak ellerimin hareketini anında durdurdum. O donakaldı ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Bu gece sıra bende," diye tekrarladım. "Bilerek başka bir katta oda tuttum Bay Pierson ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim. O yüzden ellerini yanında tut, dokunabileceğin zaman sana haber veririm."

"Ne?" dedi alçak, uyarıcı bir sesle.

"Ağzın dışında herhangi bir şeyle," diye açıkladım.

Gözleri cildimi yakarken, uzlaşmacı bir jestle ellerini uzattı. Henüz dokunmamış olmasına rağmen göğüslerim ağır ve hassas hissediyordu ve üzerimi örten son giysiyi de çıkardığımda kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Vay canına, Allie," diye fısıldadı. "Beni öldüreceksin." "Oh, bekle," dedim karanlık bir vaatle.

Onun önünde durdum ve uzun bir yutkunma ile boğazındaki kalın damarın hareket ettiğini görebiliyordum. Göğüslerimin uçları gömleğine değdi ve onun ağzının köşesine konuşabilmek için parmak uçlarımda yükseldi.

"Seninle işim bitmeden önce," diye durakladım ve dudaklarımı yaladım, bu sırada onun dudaklarına baktım, "yalvaracaksın."

Luke başını çevirdi, nefesi hızlı ve öfkeyle geliyordu. Sanki onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için yaptığım küçük teste verdiği şiddetli tepki

tek bir ince iplikle kontrol altında tutuluyormuş gibi.

Beni, toplum içinde gözlerini benden ayırmayan, pazar geceleri üzerinde anlaştığımız güvenli sınırların dışında bana tek bir anlamlı bakış bile atmayan, medeni ve disiplinli Luke'dan ayıran tek şey buydu.

Diğer Luke, parmaklarının gücüyle giysilerimi yırtıp atan Luke'du. Vücudumu kıvrımlara ve açılara bükerek, muhtemelen sadece sahada ortaya çıkan içgüdüleri ve ilkel gücüyle hareket eden Luke'du.

Ama benimle birlikteyken, daha karanlık, daha ilkeldi çünkü kimse bizi izlemiyordu. Kuralları, sınırları veya kabul edilebilir olanın düzeyini uygulayacak kimse yoktu.

Sadece biz ve istediğimiz şeyler vardı.

Onu çıldırtan şey, sırtımı kavrayıp dişlerimin kenarlarıyla çenesini ısırmamdı.

O dilimi yalarken ve ellerini saçlarıma daldırıp kafa derimi ürperten bir güçle saçlarımı çekerken, dişleri dudaklarımı çekerken, ben neredeyse mırıldanıyordum.

Parmaklarım onun gömleğini yırttı, göğsünün derisini tırmaladı, o ise başımı daha derin bir öpücük için eğdi ve popomu sertçe avuçladı.

Gömleği benimkine katılarak yere düştü, ardından pantolonu da, ve bir saniye sonra bedenim yatağa atıldı. Cildime fısıldadığı sözler kısmen emir, kısmen yalvarış gibiydi.

"Daha fazla,"
dedi. "Evet."

Geçen geceki gibi tek yerine iki prezervatif gördüğünde gözleri kısa bir süre yine ısındı.

Talepkar elleriyle beni yan çevirdi ama yatakta dizlerinin üzerinde kaldı. Sırtım kavislendi ve ellerimi başlığa dayadım, o ise serbest eliyle omurgamın çizgisini ve çıkıntılarını, bükülmüş bacağımın uzunluğu boyunca izledi.

Kendini örttükten sonra, üstteki bacağımı kaldırdı ve sonra durdu. Gözlerim açıldı ve ona doğru fırladı.

"Ne bekliyorsun?" Dönmeye çalıştım, ince kalçalarının etrafında bacaklarımı açmaya çalıştım, kasları V şeklindeydi.

"Senin yalvarmanı," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Ben inledim dışarı bir bir bu onu
gülümsemesine gülümsemesini daha daha
gerçek bir şeye dönüştürdü.

Kafamın içinde, kalçaları yavaşça, yavaşça, yavaşça öne doğru kayarken, bir yapboz parçasının yerine oturduğunu duydum.

Saatler sonra, büyük otel yatağında ağırlı ve yalnız bir şekilde uykuya daldığımda, ona bir isim verebildim.

Mutluluk.

Ve bu, ikimizin de kaybedecek çok şeyi olduğu için, onun bana verebileceği herhangi bir zevkten daha korkutucuydu.

Bir şeylerin ters gideceğini bilmeliydim. Kaymaya başlayacağımı.

Her şey Salı sabahı mutfak tezgahında smoothie'mi içerken, Allie'nin evine açılan sürgülü kapılara bakarken başladı. Camın arkasında hiçbir hareket görmedim, uyanmış ve güne başlamış olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

O gün hangi filmleri inceleyeceğimi ya da Pazar günkü maçtan sonra gergin hissettiğim baldır kaslarımı ne kadar çalıştırmam gerektiğini düşünmek yerine, yatak odasının nasıl görüldüğünü ve onun odada nasıl görüldüğünü merak ediyordum.

Bunu yaparken, *SI dergisinin* kapağını beğenen bir ayakkabı şirketinin yeni sponsorluk anlaşmasıyla ilgili Randall'ın aramasını kaçırdım. Onu geri aradığımda, başka bir toplantıdaydı.

Dikkatim dağıldı.

Allie gibi birinin dikkatimi dağıtması anlaşılabilir bir şeydi, dedim kendime. En azından, Çarşamba günü antrenman takımına karşı ilk hücum dizilerini çalışırken, gözümün ucuyla onu gördüğümde kendime sürekli bunu tekrarlıyordum.

Ama yanlış oyun çağrısı yaptım, bu yüzden topu tight end'ime attığımda, top onun on metre ötesine uçtu ve yere çarparak etkisiz bir şekilde zıpladı. Bana merakla baktı, ama ben sessiz kaldığımda, hatanın bende olduğunu anladı.

"Odaklan, Piers," koç kenardan bağırdı.

Onun dışında her şeye odaklanmaya çalışmaktan gözlerim yanıyordu, içecek masasına yürürken bile ona

ona bir göz atabilirdim. Onunla ilgili olarak, kariyerim boyunca geliştirdiğim, kontrol edebildiğim en zayıf versiyonuydu bu.

Disiplin.

Allie'nin dikkatimi dağıtmasına karşı koymak için, benimle özdeşleşmiş olan disiplini sıkı sıkıya korumam gerekiyordu.

Talep.

Perşembe gecesi, bodrumumda ağırlık kaldırdım ve normalde maçı haftasında yapmayacağım şekilde vücuduma yük bindirdim. Kaslarımı titreme noktasına kadar zorladım ve bir set daha yapmaya karar vererek aklımı kaçırmış mıyım diye düşündüm.

Sezonun ortasına yaklaşmış olduğumuz için, ağırlarım ve sızıların geçmesi daha uzun sürüyordu ve pazartesi ve salı günleri daha yavaş hareket ediyordum, daha ciddi bir şey olmadan ve acımasız linemenlerin vücudumda bıraktığı morluklar dışında bir şey olmadan bir hafta daha geçirebilmeyi diliyordum.

Ve sonra, arzu.

Cuma günü, kafamın içinde çınlayan siren seslerini duymam gerekirdi, Allie'nin bir sorun haline geldiğini kulakları sağır eden bir sesle uyaran siren seslerini. Çünkü anneme veda edip Faith'e akşam yemeği hazırladığı için teşekkür ettikten ve benim ilgime çok ihtiyaç duyan kızıma dört kitap okuduktan sonra, kendimi kanepede oturmuş, telefonuma bakarken buldum.

Ona mesaj atabilirdim. Ne yaptığını görebilirdim.

Cuma, Pazar'a yeterince yakındı, değil mi? Pazar gecesi zaten bir gece maçı vardı — sezonun ilk maçı — bu da yüksek baskı, daha fazla seyirci ve Pazartesi sabahı işe dönmeden önce geç saatlere kadar uyanık kalmak anlamına geliyordu.

Ancak Allie'yi görmek, son iki haftadır sadece birkaç an yaşayabildiğimiz şeyi yakalamaya çalışmak, bu dikkat dağınıklığının bana ne yaptığını düşünmekten daha önemli hale gelmişti.

Bu sadece bir dikkat dağınıklığıydı, ama disiplinle kontrol altına alamıyordum, kafamdan bunu talep etmek imkansız hale gelmişti ve tamamen arzunun esiri olmuştum. Daha önce hiç yaşamadığım bir arzu.

Daha önce iyi seks yapmıştım. Daha önce harika seks yapmıştım.

Ama onda bir şey vardı, tanımlanamaz bir şey, içime kök salmış ve kontrolümün ötesinde büyüyen bir şey.

Bu yüzden dişlerimi sıktım, telefonumu bıraktım ve kendimi Cuma gecesi uygun bir saatte yatmaya zorladım.

Yalnız.

Cumartesi biraz daha iyiydi. Jack benim ne kadar gergin olduğumu söylese de, maçın hazırlığı sorunsuz geçti ve takım her zamanki otelimize fazla gürültü patırtı olmadan ulaştı. Bazıları, genellikle genç olanlar, dışarı çıktı ama tecrübeli oyuncular başımızı eğip iyi bir uyku çekip dinç uyanmamız gerektiğini biliyorduk.

Pazar günü uyandıgımda etrafımdaki odayı neredeyse fark etmedim, çünkü bir süre sonra hepsi aynı görünmeye başlamıştı. Sıradan lambalar ve birkaç renk sıçramasından öteye çıkamayan sanat eserleri. Sıkı kenarlara katlanmış steril çarşafklar ve her zaman çok yumuşak olan yastıklar. Boyuma asla uymayan duşlar ve benim için çok kısa olan lavabolar.

Ama tüm bu uyarı işaretleri, haftanın her günü için bir tane, inatla görmezden geldiğim, doğru dürüst adlandırmayı reddettiğim, sahada yaşanan felakete kıyasla hiçbir şeydi.

Maçtan sonra gazeteciler, belki de benimle alıcılarım arasında bir iletişim sorunu olduğunu tahmin ettiler, ki bu kısmen doğrudu. Jack, on beş yardlık bir fade koşusu yapması gerekirken on yardlık bir post koşusu yaptı, bu da benim o ahmağı kendim taktlediğim için pick-six olmaktan kurtulan bir interception ile sonuçlandı.

Merkezim sağdan blok yapması gerekirken soldan blok yaptı ve ben o kadar sert bir darbe aldım ki bir dakika boyunca yıldızlar gördüm ve nefes almam yavaşladı.

Sonuç olarak, berbat

oynadık. Ritimden

çıkmiştık.

Dikkatimiz dağınıktı.

Bu kelime kafamda çok çirkin bir hale geldi, hafta boyunca fısıldayan bir ses, maçtan sonra soyunma odasının sağır edici sessizliğinde giderek yükseldi. Çirkin çünkü bu benim kendi hatamdı.

Takım arkadaşlarının mükemmel atılmış bir topu yakalayamadıkları için hayal kırıklığına uğramak kolay bir duygu değildi, ama daha da kötüsü

daha kötüsü, bunu başka birinin üzerine atamayacağımı bilerek maç sonrası basın toplantısına girmektir. Tabii ki bunu asla yapmazdım.

Mazeret uydurmak zayıf ve hazırlıksız olanların işiydi. Ve ben öyle biri değildim. Bu yüzden podyumun arkasında durup ön sırada oturan bir muhabiri işaret ettim.

"Orada ne oldu, Luke?" dedi, not defterinden başını kaldırarak.

Çenemi kaldırdım. "Kaybettik çünkü iyi oynamadık, rakiplerimiz ise iyi oynadı. Bu kadar basit."

"Luke," odanın diğer tarafından biri seslendi ve ben başımı salladım. "Hücumda bu kadar çok iletişim hatası görmeye alışkın değiliz. Çaylaklar hala oyun kitabını öğrenmekte zorlanıyor mu? Senin kitabının çok kapsamlı olduğunu biliyoruz."

Dişlerimi sıktım, iması açıktı. Yeni oyuncuların ödevlerini yapmadıkları için onları suçla, çünkü bu daha iyi bir manşet olur. Jack acemi değildi. İki yıl üst üste NFL'nin en iyi alıcılarından biriydi ve onu asla feda edemezdim.

"Bu çaylakların suçu değil," dedim ona. "Eğer bir iletişim sorunu varsa, bu benim, yani oyun kurucunun suçu. Oyun planını alıp sahada uygulamaya koyan benim, ve eğer benim demek istediğimden başka bir şey duymuşlarsa, o zaman gelecek hafta geri gelip daha sıkı çalışarak takım olarak hepimizin aynı sayfada olduğundan emin olacağız."

Eller havaya kalktı, insanlar benim adımı bağırdı ve ben iç geçirdim, bana yöneltilmiş parlak ışıklara gözlerimi kısarak, ortada bir yeri işaret ettim. "Sonuncusu, millet. Tahmin edebileceğiniz gibi, oldukça yorgunum."

Birisi konuşunca, beklendiği gibi bir kahkaha dalgası yükseldi. Onun sesini duyunca sırtım gerildi.

"Yeni sahibi nasıl, Luke? Hala senin için biraz dikkat dağıtıcı mı?"

Muhabirler rahatsız bir şekilde mırıldandılar ve ben ona sert bir bakış attım. Halkla ilişkilerden Ava sahneye çıktı ve ben elimi kaldırdım.

"Buraya ma hakkında konuşmak için geldik," diye sertçe cevap verdim, yüzümü daha az öldürücü bir ifadeye dönüştürmek için çaresizce uraşıyordum. "Bu konuda sorunuz varsa, memnuniyetle cevaplarım."

Gülümsedi. Yüzüne yayılan ya gibi yapışkan ve kaygandı. "Dn markette bir dergi kapağı gördüm, bir oyuncunun bebeğine hamile olduğunu yazıyordu, ama kimin bebeği olduğunu söylemek imkansız."

"Adi herif," diye mırıldandı n sırada oturan biri.

Ona fiziksel zarar verebilecekmişim gibi gözlerimi ona dikip baktım. "Bir sorunuz yoksa, berbat magazin kapakları hakkında haber yapmaktan kaçınmanızı öneririm," dedim sert bir sesle.

Omuz silkti. "Onun dikkatleri üzerine çekmesini suçlayamam, ama bu onun takıma en büyük katkısı gibi görünüyor."

Eldivenler. ıktı.

Oda sessizliğe büründüğünde, tüm boyumu dikleştirdim. Gazeteciler bundan çok daha azı için kovuluyordu ve benim vereceğim cevap, onun aptalca, cinsiyetçi sözlerinin viral olmasını sağlayacaksa, öyle olsun.

"Bu durumu, Al'ın sahip olduğu dürüstlükle ele almanı istiyorum." Allie bize onu böyle ağırmamızı istemesine rağmen, ben *Allie*'ye takılıp düştüm. "Bayan Sutton'ın sahip olduğu dürüstlükle. Beklenmedik bir şekilde, bu ligdeki başarılı takımlar için hayati öneme sahip büyük bir role atandı ve her gün kendini adanmış ve zeki olduğunu kanıtladı. Wolves organizasyonunda aksini söyleyen tek bir kişi bile yok. Sadece birkaç ay içinde, bizim saygımızı kazandı ve o unvanı hak etti. Bir hademeyle, Jack, ben veya CEO ile konuşur gibi, onun işi ve nasıl daha iyi olabileceği hakkında konuştu. Eğer genç ve çekici bir kadının iyi bir işi yapamayacağını ima ediyorsan, o zaman yanlış yüzyılda yaşıyorsun demektir."

Bazı ıslıklar ve alkışlar eşliğinde sahneden indim. Ava, sahnenin yanındaki karanlık alanda gülümsedi, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Az önce kendime izin verdiğim sözler yüzünden sinirlerim rahatsız edici bir şekilde gerildi. Basın mensuplarına. Sözlerimi arpıtıp daha da karmaşık hale getirmekten başka bir şey istemeyen insanlara.

Ama her şey doğruydu.

Eve giderken, arabamın farları karanlık sokakları aydınlatırken, Faith'in Allie ile aynı duruma düşmesi halinde, Allie gibi davranırsa onunla gurur duyacağımı acı bir netlikle biliyordum.

Ama bu, yaptığımız şeyi yapmaya devam etmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu.

Arabamı garaja çekip kapının kapanmasını beklerken, Allie'nin bana söylediği bir şeyi hatırladım.

Beni aptal durumuna düşürme.

Ve eğer biri öğrenirse, tam da bu olurdu. Eğer biri bilirse.

Beni tebrik etmek için sırtıma vurdukları anda onu yargılayacaklardı.

Sanki bir ömür önceymiş gibi, arka bahçemde durmuş, ona teselli edip sakinleştirmiştım, onun benim için ne kadar önemli olacağını hiç bilmeden.

Şu anda buna bir isim verebileceğimden bile emin değildim. Ona sadece ilgi duyduğumu kabul etmek bile yeterince uzun sürmüştü. Bundan daha fazlası, hazırlıksız bir şekilde Everest Dağı'na tırmanmak gibi geliyordu.

Şu anda bunu yapamazdım. Hiçbir şeye yaramazdı. Ne ona ne de bana. Karanlık evime girerken bunu kafamda defalarca tekrarladım.

Tezgahın üzerinde, genellikle Faith'i gece maçlarında kendi evlerinde yatıya kalan annemden bana bir not vardı.

Seninle gurur duyuyorum, oğlum. Ne olursa olsun.

Boynumu çevirdim, mutfakın sessizliğini birkaç tatmin edici çatırtı bozdu. Allie ile ne yaptığımı bilseydi benimle gurur duyar mıydı?

Biriyle yatıyor olsam umursamazdı, ama bu özel kişiyle yatmanın sonuçları konusunda endişelenirdi.

"Bu durmalı," dedim yüksek sesle, kelimeleri dilimde denedim, havaya çarptıklarında dayanılmaz ağırlıklarını hissettim. Hemen geri almak istedim, evrende duyulmamış olmalarını istedim, silip süpürmek istedim çünkü bu düşünce, akciğerlerime üç yüz kiloluk bir defans oyuncusu tarafından

aynı etkiyi yaratıyordu.

Ellerimi tezgaha dayadım ve başımı eğdim, birkaç saniye kendimi toparlamak için bekledim. Yapmak üzere olduğum şeyi kesinleştirirken, Allie'ye bunu artık yapamayacağımızı söyleyecek kadar ona saygı duyduğumu biliyordum. *Ona* bunu artık yapamayacağımı.

Neden kalbim bu kadar hızlı atıyordu? Neden tam nefes alamıyordum?

Sanki biri lastik bandı bir kez fazla sarmış gibi ciğerlerim sıkışmıştı ve normal kapasitelerine ulaşamıyorlardı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve geçen hafta otel odasında, çıplak bir şekilde önümde duran ve beni eşit gördüğü için hiçbir kadının bana asla yapmayacağı taleplerde bulunan onu gördüm.

Sonra merdivenlerden aşağı, sürgülü kapıya doğru ilerledim, onun aşağıda beni beklediğini kesin olarak biliyordum. Panikle cildim soğudu, onu göreceğim için heyecanla ısındı, her şey eğildi ve dengesizleşti, sanki suda yüzüyormuşum ve demir atmamışım gibi etrafımda sallanıyordu.

Verandasının ışıkları yanıyordu, ama çitin üzerinden baktığımda orada değildi ve nefesim rahatsız edici bir şekilde ağzımdan çıktı.

Çitin giderek genişleyen boşluğundan geçmek üzereyken, arkamda onun sesini duydum.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle.

Yavaşça döndüm ve onu havuzumun kenarında otururken gördüm — anormal derecede sıcak bir Ekim gününün mutlu bir ürünüydü — çıplak bacakları suya sarkmış, saçları yüzünden çekilmişti, tuhaf bir şey oldu.

Soğuk panik, sıcak ve yumuşak bir duyguya dönüştü. Etrafımdaki dünya anında sakinleşti, ufuk düz ve düzgündü, tam olması gerektiği gibiydi.

Allie yavaşça ayağa kalktı ve o zaman vücudunu neyin örttüğünü gördüm.

Benim formam.

Görünüşe göre altında hiçbir şey yoktu.

Arka bahçesinin ışıkları olsa bile, havuzdan uzaklaştığında yüzü gölgelerin içinde zar zor görünüyordu.

Ama bana bakan gözleri beni olduğum yerde tuttu, birkaç dakika önce bulamadığım o çapa.

"Selam," dedim, içimde şiddetle çalkalanan duygular için ne yazık ki yetersiz bir karşılık.

Bunu yapamam, diye düşündüm, içimi parçalayan büyük bir dalga gibi.

Sana tekrar dokunmalıyım, bir diğerydi.

Seni mahvedecek kişi olmayı reddediyorum, sonuncusu buydu.

Allie aramızdaki mesafeyi azalttı, mesafeyi kapatmaktan korkmadı, yumuşak çimlerin üzerinde attığı her adımda benden ne kadar cesur olduğunu gösterdi.

"Oyun için üzgünüm," dedi, gözleri parıltıyor ve yüzünde şeytani bir ifade vardı. Hayır, şeytani değil. Artık bu doğru kelime değildi. Her ne kadar ikimiz için de tehlikeli olsa da, bunu yanlış bir şey olarak nitelendirmek doğru gelmiyordu.

O gözlerde gördüğüm samimiyet neredeyse rahatsız ediciydi. Hiç de kötü değildi.

Bu ne zaman oldu?

Acı veren zevkin içinde o kadar kaybolmuş muydum ki, altında yatan korkutucu değişimi gözden kaçırmıştım?

Bir zamanlar okyanus yüzeyinin derinliklerindeki tektonik plakalar hakkında bir şeyler öğrenmişim. Sadece bir milimetre bile depremleri, tsunamileri ve hayal edilemez yıkım ve kaosu tetikleyebilirdi.

Allie de öyle hissettiriyordu.

Tahmin edemediğim, hayatımı değiştiren, hayal bile edilemeyecek bir değişim.

Yavaşça elimi kaldırdım ve parmaklarımı çenesine kaydırarak, kemiğin üzerindeki ipeksi teninin tadını çıkardım. O kadar güçlüydüm ki, isteseydim onu kırmak hiç zor olmazdı.

Diğer elimle burnunun çizgisini takip edip parmaklarımı yanağına yaydığım da, gözlerini kırptığında parmak uçlarımla kirpiklerinin yayını hissedebildim, narin kaşları şaşkınlıkla hafifçe kıvrıldı.

"İyi misin?"

"Sen mükemmelsin," dedim ona, ilk gecemizden beri içimde sakladığım şeyi, birdenbire onun bu sözleri duymasına ihtiyaç duyarak.

Gülümsedi, ama bu karışık bir gülümsemeydi. "Luke," dedi, elimin sıcaklığına kendini bırakırken.

Buna dayanamadım. Bu sözleri söylemeye dayanamadım. Ellerim omuzlarından aşağı kaydı ve onu kendime doğru çektim, sıkıca, sıkıca, ama onun kollarını sırtıma dolmasına rağmen, bu yeterince sıkı değildi. Körü körüne dudaklarını aradım ve dudaklarımız tekrar tekrar birleştiğinde, o nefes nefese, rahatlamış bir nefes aldı.

Tatlı ve yavaşça öpüştük, elleri sırtıma, saçlarıma tutunurken, parmaklarım da formamın kumaşına gömüldü.

Sadece bir kez daha, kendime söz verdim. Sadece bir gece daha.

Öpücüklerim daha sertleşti, ellerim formunun altına girdiğinde ağzından bir inilti çıktı ve pürüzsüz, sonsuz bir ten buldum.

"Beni böyle beklemek, tüm fantezilerin gerçeğe dönüşmesi gibi, Allie," diye kulağına fısıldadım ve dişlerimle kulak memesini çektim. Bu, onu parmak uçlarına dikilip yüksek sesle nefes almasına neden oldu. Boynunu boydan boya yaladıktan sonra, boynuna fısıldadım. "Bundan daha iyisi olamaz gibi geliyor, ama her zaman daha iyisi oluyor, değil mi?"

"Evet," diye inledi. "Luke, lütfen."

Geri çekildim ve alnımı onun alnına dokundurdum. "Söyle bana," dedim sertçe, karşılığında bir şey bekleyerek, oysa o, sözlerinin benim için daha sonra ne anlama geleceğini bilemezdi, anlayamazdı.

"İçeri girelim," dedi, kollarını boynuma sıkıca dolayarak.

"Söyle bana," dedim tekrar, elimi yavaşça beline doğru kaydırdım, tişörtün altına, elim yumuşak, sıcak teniyle dolana kadar, avucumun altında kalbi çılginca atıyordu. "Söyle bana, seni yatağıma götüreceğim. Her şeyi yaparım. Ne istersen."

Allie hıçkırarak nefes aldı, vücudu benimkine, bacaklarının arasında arayan parmaklarıma karşı gittikçe daha sıkı sarıldı, ben de onu çimlerin üzerinde alıkoymayı düşünüyordum.

"Ben... ben, oh lanet olsun." Başını geriye attı. "Bilmiyordum Luke. Böyle hissedebileceğini bilmiyordum. Bu kadar iyi, bu kadar... bu, oh lütfen dur, düşünmemi bekliyorsan."

Onun tenine karşı kıkırdadım ve elimi yavaşlattım. "Şimdilik bunu kabul edebilirim."

Başını kaldırdı, yavaşça gözlerini kırıştırdı, ben de ellerimi tişörtün altından çıkardım, parmaklarımı onun parmaklarının arasına doladım ve onu evime götürdüm.

Merdivenleri çıkarken, onun sorgulayan bakışlarını hissettim ama görmezden geldim. Odama girdiğimizde karanlıktı ve arkamızdan kapıyı kapattım. Her şeyden çok, Allie'nin benim yatağında, çarşafLARımın arasında, belki bir gece benim yanımda uyuyabileceği bu anıyı istiyordum.

"Faith ne olacak?" diye sordu.

Parmaklarımı onunkilerden çekip, ipeksi yumuşak saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdım, sonra başparmağımın kenarını elmacık kemiğinin kemeri boyunca gezdirdim. "O annemlerin evinde."

"Luke," dedi, odama bakarak yavaşça başını salladı. "Emin misin?"

Cevap olarak, onu nazikçe öptüm ve sadece tişörtünü çıkarmak için ayrıldım. O da benim işaretimi anladı ve yavaşça beni soydu, ta ki sadece boxer şortum kalana kadar. Parmaklarının her dokunuşu, cildimi ortaya çıkarırken öptüğü her yer, aynı şeyi yapmak için ellerimi titretmeye başladı.

Yatağımın kenarında durdu ve elini uzattı, ama ben bir an durup sadece ona baktım. Sonra iki elimle kalçalarını kavradım ve yatakta tamamen uzanabilmek için bizi döndürdüm. Allie gülümsedi ve beni hafifçe geri itti.

Odada tek bir ışık kaynağı vardı, ama yatak boyunca bir bıçak gibi keskin bir çizgi oluşturunuyordu ve Allie üzerime çıktığında, ay ışığı onun her santimini aydınlattı. Ondan sahip olduğum tek şey, karanlıkta çalınan bu tür anlardı ve o bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Üzerime eğildi ve tekrar öpüştük, sanki zaman elastik ve esnek bir şeye dönüşmüş gibi, ortam çok sessiz ve yumuşaktı.

Ellerim onun sırtındaydı, o ise yüzümü kavrayarak sanki ben zaten onun içindeymişim gibi üzerimde küçük daireler çiziyordu.

"Allie, Allie," diye fısıldadım.

O, ellerini göğsüme dayayarak doğruldu ve aniden, bu yanlış geldi. O çok uzak hissettirdi ve ben bizi yuvarladım.

Keskin bir nefesle bacağını yukarı çekti ve dizini sıkıca yanıma dayadı. Uyluklarını sıkıca kavradım ve ona doğru ilerlerken gözlerine baktım.

Çenesi yukarı doğru kalktı ve seslerini tuttuğunu anlayabiliyordum. Ama ben onları istiyordum. Onları içime almak istiyordum, sanki onun içindeymişim gibi.

Birlikte hareket ettik, yumuşak ve yavaş, o kadar yavaş ki, sırtımda ter birikmeye başladığında ve kalçaları benimkine karşı huzursuzca yükselmeye başladığında, yavaş hareket etme zamanının bittiğini anladım.

Daha hızlı, daha hızlı, daha fazla, daha sert.

Yeterli değildi. Hiçbir şeyin yeterli olamayacağını hissettim.

Onu incitmeyecek kadar sıkı bir şekilde kendime sarıldım ve orgazm olurken kulağıma nefes nefese inledi.

Onu ezmek için yana doğru eğildim ve Allie, gözle görülür şekilde titreyen elleriyle yüzündeki saçları geriye attı. Onun için işi bitirdim ve sarı saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırdım.

Ağzını açıp bir şey söylemek istedi, ama ben öne eğildim ve onu bir öpücükle susturdum. Dil yok. Diş yok. Sadece dudaklarım onun dudaklarına değiyordu.

Sonra kolumu omuzlarının altına kaydırđım ve onu yanıma çektim, elimi körü körüne uzatarak çarşafı üzerimize çekebildim.

"Uyu," diye fısıldadım alnına.

Artık neden yaptığım şeyleri yaptığımı sorgulamak istemiyordum. Ona, tüm alt metni ile birlikte bu kelimeyi söylemek doğru geliyordu. Onun kollarımın arasına kıvrılıp, kemiksiz vücudunu daha da yumuşatması doğru geliyordu.

Bir anlık yoğun sessizliğin ardından, sorularının aramızda neredeyse somut bir varlık gibi hissedildiği bir anda, onun rahatladığını hissettim. Kolu karnımın üzerinden kaydı ve başını göğsüme koydu, birkaç dakika sonra nefesi sonunda düzeldi.

Işık yavaşça yataktan uzaklaşıp bizi karanlıkta bırakırken, ben çok daha sonra uykuya daldım.

Yapmam gereken şeyi çok iyi anlatan bir benzetmeydi bu.

İlk ilk belirtisi ki ben uyandığımı uyan uyan an olmayan koşullarda uyanıyordum, her şey erkek gibi kokuyordu. Erkeksi bir erkek.

Gözlerini kapatıp, burnunu en yakın kumaşa gömüp, burnuna bir dolarlık banknot sokulmuş bir uyuşturucu bağımlısı gibi koklamana neden olan türden bir erkek kokusu.

Doğal olarak, ben de öyle yaptım.

Kollarımda tanıdık olmayan bir yastıkla uyandığım için, ona sarıldım ve hayatımın en mutlu, en uzun, seksin verdiği hazzı içime çekerek nefes aldım.

Luke.

Luke'un kokusu vardı.

Ve şu anda onun California King yatakta tek başıma olduğum için, bunun sadece onun yatağında, odasında, evinde olmaktan kaynaklandığını biliyordum.

Gökyüzünün parlaklığından, onun çoktan tesise gitmiş olduğunu, muhtemelen masaj yaptırıyor ya da kemiklerini yerine oturtuyor olduğunu anladım, ki... ooh, gerindim ve yüzümü buruşturdum.

Ben de biraz bundan yararlanabilirdim.

Yüzümde mutlu bir gülümseme yayıldı çünkü, lanet olsun, o gece rekorlara geçecek bir geceydi.

Bunu söylemek beni çok kötü bir patron yapacağını biliyordum, ama bir maçı kaybetmek bir adama bunu yapıyorsa, o zaman onlara daha sık kaybetmelerini söylemek için çok büyük bir istek duyardım.

Sırtımı dönüp, alnımı okşayarak yüzümdeki karışık, kuş yuvası gibi saçlarımı düzelttim ve aynı şeyi karışık, kuş yuvası gibi düşüncelerime de yapmaya çalıştım.

Bazı şeyleri kesin olarak biliyordum.

Birincisi, dün gece bir şeyler farklıydı. Oturma odamın rahatlığında maç sonrası basın toplantısını izlerken, benim hakkımda söylediklerinin farkına vardığı anı gözlerinde gördüm. Uygunsuz bir şey yoktu, çirkin ya da iğrenç bir hikayeye dönüştürülebilecek bir şey yoktu, ama onu bizim küçük... anlaşılmamızın merceğinden izliyordum.

İki - O anlaşma şimdi milyonlarca minicik parçaya bölünmüştü. Luke beni o merdivenlerden yukarı çıkardığı anda, yeni bir kategoriye geçtik. Ne mi? Hiçbir fikrim yok. Ama bu beni üçüncü maddeye getirdi.

Üç - Pazar gecelerinden daha fazlasını istiyordum. Luke'un da istediğinden emindim. Beni çok değerliymişim gibi tutuyordu. Camdan yapılmış gibi. Sevgiyle bakılması ve özen gösterilmesi gereken bir şey gibi. Ama sevgiyle bakılırken beni deli gibi beceriyordu. Halka açık yerlerde, gazetecilere karşı benden saygıyla bahsediyordu. Gözlerimi yaşartan bir koruyuculukla.

"Burada neler oluyor?" diye boş odaya sordum.

Cevap vermedi.

Tekrar döndüm ve onun özel alanını inceledim. Tavanlar, benimkiler gibi, sivri ve beyazdı, uzunlamasına uzanan açık kirişler, devasa bir pencere duvarında son buluyordu. Pencereler, benimkiler gibi göle bakıyordu ve neyse ki beyaz çizgili perdelerle örtülmüştü.

Yatak, basit bir demir iskelet üzerindeydi ve açık gri bir yatak örtüsüyle kaplıydı. Boş bir şömine uzak duvarda yer alıyordu ve sıcak tonlu tuğlaların her iki yanında, kitaplarla, bazı eski kupalarla, Faith'in birkaç çerçeveli fotoğrafıyla ve onun ebeveynleri olması gereken yaşlı bir çiftin fotoğraflarıyla dolu açık raflar vardı.

Şöminenin yanında, arkasında kısa, kalın bir zemin lambası bulunan kahverengi deri bir koltuk vardı, okumak için mükemmeldi.

Yatağın iki yanında koyu maun renkli komodinler vardı, benimki boş ve biraz tozluydu, onunkinde ise bir su şişesi, bir telefon şarj kablosu ve birkaç bozuk para vardı. Diğer duvardaki kapılar banyoya ve belki de onun dolabına açılıyordu. Temiz ve sadeydi ama sıkıcı değildi.

Yani, eğer o bu tür şeylere ilgi duyuyorsa, odayı oldukça hızlı bir şekilde güzelleştirebilirdim.

Bu düşünce aklımda oluşur oluşmaz, alınma vurdum.

Meğer bu dikkat dağıtma tekniği tamamen gereksizmiş, çünkü kapalı ve umarım kilitli olan kapının dışından Faith'in kıkırdamasını, ardından bir kadının cevap verdiğini duydum.

Ağzım açık kaldı. Yanaklarım yandı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

Annesi ve kızı odanın hemen dışındaydı. Ve ben, saatin kaç olduğunu bilmediğim ve bu sabah Joy ile buluşmam gerektiği için, onların önünde utanç yürüyüşü yapmaktan beş dakika uzaktaydım.

Harika.

Oturup hızlıca nefes verdim. Seçeneklerim sınırlıydı. Dün gece buraya gelirken, en fazla yarım saat kalacağımı düşündüğüm için telefonumu yatak odamda bırakmıştım, bu yüzden Luke'a mesaj atıp ne kadar süre evde kalacaklarını sormak söz konusu bile olamazdı. Burada giydiğim tişörtü giyip, terasın kenarından aşağı inip kimse beni görmesin diye dua edebilir ya da onun dolabından birkaç parça giysi alıp, başımı dik tutarak durumu olduğu gibi kabul edebilirdim.

Berbat. Utanç verici. Kesinlikle, tamamen, ruhumu parçalayan bir utanç.

Bunun ötesinde, bir saniye durup başımı ellerimin arasına alıp keskin panik atakları arasında nefes almam gerekti.

Onun annesiyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Ve onun yatak odasından çıkmak üzereydim, bu da Faith'in bile anlayabileceği bir sürü gerçeği ortaya koyuyordu.

Biraz sızlandım çünkü Luke hazır olmadan onu bu durumun ortasına sokmak en son istediğim şeydi.

Bu yüzden normalde insanlar, diğer kişiyi uyandırır ve etkilenmeye açık altı buçuk yaşındaki kızları onları görmeden önce kendi evlerine dönmelerini nazikçe söylerlerdi.

Başımı kaldırıp derin bir nefes aldım ve kapıya baktım.

Yorganı üzerimden attım ve dolabın kenarından gizlice mutfığa bağlanmadığından emin olmak için etrafa göz attım

ya da başka
bir yere
gizlice
bağlanmadığ
ından emin
olmak için.
Vay canına.

Onun giyinme odasını çok fazla karıştırmadan, kalçalarımın etrafına iki kez doladığım siyah bir spor şort buldum, böylece düşmesinler diye. Her ne kadar çok bariz ve korkunç bir klişe olsa da, onun dolabında sütyensiz giyilebilecek daha iyi bir alternatif bulamadığım için, formayı tekrar başıma geçirdim.

Yere kadar uzanan aynada, parmaklarımla saçımı tarayarak, omzumun önüne gelen hızlı bir örgü yapmaya çalıştım.

En kötü halim değildi, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Sadece onun annesiyle tanışmayı hayal ettiğim gibi değildi.

Bunun üzerine, yine inledim ve kaderime doğru yürüdüm.

Yatak odasının kapısını sessizce açıp içeriye baktığımda, annesi büyük bir elektrikli tavada krepleri çevirirken neredeyse komik bir şekilde iki kez baktı.

Saçları kısaydı ve grilerle karışmıştı, kısa ve minyon yapısı nedeniyle Luke'a hiç benzemiyordu.

Gözleri hariç. Gözleri tıpkı onunki gibiydi.

Faith, büyükannesinin bir şeye baktığını fark ettiğinde çiğniyordu. Beni gördüğünde, nefesini tuttu ve yanağında krep ile tabureden fırladı.

Alçıya sarılmış kolunu belime doladı.

"Bayan Allie! Merhaba! Burada ne yapıyorsunuz? Sadece merhaba demeye mi geldiniz?"

Yüzü şurupla yapış yapıştı ve ben, evet, kesinlikle selam vermeye geldiğim gerçeğine gülmek için elimle düzgünce örülmüş saçlarını düzelttim. Dün gece üç kez selam vermiştim.

Luke'un annesi benim olduğumdan çok daha iyi bir şekilde iyileşti, ben ise hala işe yaramaz ağızımdan kelimeler çıkarmaya çalışıyordum.

"Faith, buraya gel ve krepleri bitir. On beş dakika sonra okula gideceğiz."

O istenileni yaptığında, nefesimi düzenledim ve Luke'un annesine elimi uzattım, sanki şu anda

iç çamaşırı giymemiş ve oğlunun spor şortunu giymiyormuşum gibi. "Ben Allie Sutton. Sizinle tanışmak bir zevk."

Elimi sıkıca tuttu, gözleri parılıyordu, dudakları sinsî bir şekilde kıvrılmıştı. "Roxanne Pierson. Hakkınızda çok iyi şeyler duydum." Gözleri, mutlu bir şekilde kreplerini mideye indiren Faith'e kaydı. "Oğlum ve torunumdan."

Yanaklarım formadaki kırmızıya benziyordu belki, ama Roxanne umursamıyor gibiydi.

"Oh," diye kekeledim, "bu... çok güzel."

Bu tamamen yanlış olsa bile. Luke'un birkaç hafta önce benim hakkımda söylemiş olabileceği bazı şeyleri hayal edebiliyordum.

"Ona senin Barbie'ye benzediğini söyledim," dedi Faith.

Roxanne ve ben güldük. Benimkinden farklı olarak, onun gülüşünün, hızla büyüyen çılgınlığı örtbas etmek için olduğunu sanmıyordum, çünkü benim olmayan bir mutfakta, belki de tesadüfen, belki de tesadüfen yatmadığım bir adamın annesi ve kızıyla birlikte sıkışıp kalmıştım.

Ama bu Faith'in suçu değildi ve Tanrı onu seviyor, o benim Barbie'ye benzediğimi düşünüyordu.

"Şey, bunu bilemem," dedim Faith'e gülümseyerek. "Ama böyle söylemen çok tatlı."

"Krep mi?" Roxanne, ustaca bir hareketle sordu. Buhar çıkan sıcak tavada altın kahverengi bir daire daha belirdi. Hamurun tatlı kokusu burnumu doldurdu, uyanınca Luke'un kokusunun yerini alan garip ve beklenmedik bir koku.

Bir restoranın dışında, en son ne zaman biri bana kahvaltı hazırlamıştı?

Paige geçen hafta bana Fruit Loops koymuştu, ama ne derse desin, bu sayılmazdı.

Faith'in yaşadıkça, benim için yemek pişiren, babamın kravatını düzeltmeden önce ona büyük bir bardak portakal suyu dolduran, bana merhaba diyen ve işe gitmeden önce okulda iyi günler dileyen bir hizmetçimiz vardı.

Anılarımdan sıyrılıp, önümdeki çok daha sıcak anıya döndüm. "Oh, hayır teşekkürler. Ben, şey, evde yemek yiyeceğim. Hazırlanmam gereken bir toplantım var."

Roxanne bir şey söylemek için ağzını açtığında, Faith döndü ve altı, neredeyse yedi yaşındaki bir çocuk için rahatsız edici derecede doğrudan bir bakışla bana baktı. "Sen de babam kadar çok çalışıyor musun?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Roxanne de aynısını yaptı. "Hayır," diye cevap verdim bir süre sonra. "Baban benden çok daha fazla çalışıyor

. Yaptığı işte iyi olmak, benim işimden çok daha fazla zaman gerektiriyor."

Dikkatli bir cevaptı, ama yine de doğruydı.

Faith beklediğim gibi tepki vermedi. Kaşlarını çattı ve beyaz tabağındaki şurup lekesinin üzerinde çatalını çevirmeye başladı. Durur durmaz, şurup yavaşça tekrar lekeyi doldurdu.

"Babamın ne kadar süre futbol oynayacağını biliyor musun?"

Bu utanç verici yürüyüşün nasıl geçeceğini hayal ettiğimde, böyle olacağını düşünmemiştim.

Roxanne torununa nazik bir gülümseme gönderdi ama sorusunu görmezden gelmedi. Ayrıca aceleyle cevap verip dikkatleri benden uzaklaştırmadı. Bu duruma kendim sokulduğum için onu suçlayamazdım.

Durum, Luke ve benim yaptığımız şeyin tam ortasında duran Faith'ti. Onu başından savmak ve babasıyla konuşmasını söylemek düşüncesi midemi rahatsız edici bir şekilde buruşturdu. Onun tatlı, büyük kahverengi gözleri göğsüme garip bir etki yaptı, bu yüzden ne söyleyeceğimi düşünürken bir saniye dişlerimi dudaklarımın arasında yuvarladım.

"Bilmiyorum, Faith. Babanla bu konuyu hiç konuşmadım."

Ya da aslında pek fazla konuşmadım, bu da bu konuşmayı daha da tuhaf hale getirdi. Yine, neden beni yatağına, odasına getirdiğini merak ettim. Neden beni uyandırıp Faith ve annesi uyanmadan önce çıkmamı isteyebilecekken, beni yalnız başına uyumaya bıraktı?

En çok da, ay güneşin yerini alırken neden bana tekrar tekrar uzandığını merak ettim.

Belki de fazla anlam yüklemiştim. Belki de onların okula gitmek için evden çıkmalarından sonra benim uyuyacağımı düşünmüştü.

Sadece bir kişi cevap verebileceği pek çok "belki" vardı.

"Acaba," diye sordu küçük kız çekinerek, dudaklarını yaladıktan sonra büyükannesine hızlıca bir bakış attı, "acaba onu kovabilir misin, böylece hep benimle evde kalabilir mi?"

Oof. Yavaşça boş bar taburelerinden birine otururken bir ses çıkardım. Roxanne bana küçük, cesaret verici bir gülümseme attı. Bu, büyükannenin cevaplaması gereken bir soru değil miydi? Bu sevimli küçük şeye, neden babasını kovamadığımı anlatacak nitelikte değildim.

Dürüst olmak gerekirse, onunla herhangi bir konuşma yapmaya bile uygun değildim, çünkü Luke'un hayatında benim ne olduğum konusunda ona yanlış bir izlenim vermektense, paslı bir bıçakla saçımı kesmeyi tercih ederdim.

Onun gibi bir çocuğa bunun ne kadar zarar verebileceğini biliyordum.

Bu yüzden, elim kaşınıyor gibi sırtını okşamak yerine, parmaklarımı birbirine doladım ve dikkatlice kucağıma koydum.

"Onu çok özölüyorsun, değil mi?" diye sordum. O da başını salladı.

Derin nefes al, Allie, ve sakın bunu mahvetme.

"Onu özlediğin için babanı kovamam, tatlım." Yüzü düştü ve ben elimi kaldırıp kuş gibi küçük omzuna nazikçe koydum. "Ama biliyor musun, ne harika bir şey var?"

Bana baktı. "Ne?"

"Baban gibi erkekler sadece birkaç nedenden dolayı bu kadar çok çalışır. Bunlardan biri, bir şeyi o kadar çok sevmeleri ki, tüm o saatleri ve işinde iyi olmak için yapması gereken her şeyi yapmaya değer bulmalarıdır. Onun senin hakkında konuştuğunu duydum tatlım, ve o seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyor. Eğer sevmeseydi, sana mümkün olan en harika hayatı yaşatmak için tüm bunları yapmazdı. Bu yüzden bu kadar çok çalışıyor. Senin için." Yavaşça nefes verdim, boğazımda takılı kalan, bir kaya kadar geniş ve onun kadar hareket ettirilemez olan yumruya şaşırmıştım. "Babam da çok çalışırdı," dedim, sesim kalın ve yapışkan çıkmıştı. "O zamanlar onun neden benimle olamadığını anlamak benim için çok zordu. O yokken onu çok özlerdim."

Roxanne hafifçe burnunu çekti, ama ben Faith'ten gözlerimi ayırmadım. Faith, sanki dünyadaki tüm cevaplar bendeymiş gibi *beni* izliyordu.

"Şimdi onun tüm çalışmalarının hayatıma ne kadar büyük katkı sağladığını anlıyorum." Bu sözler nereden geliyordu? Benden gelmiş olamazdı çünkü sesim titriyordu ve gözyaşlarıyla doluydu. "Onun yaptığı tüm çalışmalar olmasaydı, dünyayı gezip bu kadar güzel yerleri göremezdim." Omzunu sıktım ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken örgüsünün ucunu çektim. "Babam bu kadar çok çalışmasaydı, senin gibi insanları ve babanı tanıyamazdım. Keşke ona bunun için teşekkür edebilseydim. Onun yaptığı her şey sayesinde sahip olduğum fırsatlar için."

Faith'in dudağı titredi ve hissettiğim buz gibi panik, boğazımdaki düğümü bir anda yok etti. Lütfen, lütfen ağlamasına izin verme.

"Sizi üzdüğüm için özür dilerim, Bayan Allie," diye fısıldadı.

"Oh, tatlım, üzülmedim." Bana atladığında onu kucakladım. Göreceğim şeyden korktuğum için Roxanne'e bakamıyordum.

Sonra küçük eli kalktı ve yanağıma dokundu. "Bak, ağlıyorsun."

Eğer daha önce öyle değildimse, o andan sonra kesinlikle öyle oldum. Görüşüm tehlikeli bir şekilde bulanıklaştı ve serbest elimle yüzümü sildim. "Oh, o, sorun yok. Sadece... Sanırım gözlerime krep dumanı kaçtı."

Bu iş çok fazla ve çok hızlı ilerlemişti, bu yüzden ayağa kalkmaya başladım.

Luke'un yatağında çıplak olarak başladığım ve mutfakta ağlayan üç kadınla bittiğim bir durumda, oradan hemen kaçmanın zamanı gelmişti.

Roxanne boğazını temizledi ve omzuma gizlice bir şaplak attı. Hayır, sakın, eğer bana sarılırsa, kendimi kaybeder, kollarına düşer ve yirmi yıldır bastırdığım kederimi falan boşaltırım. Düşen o tek gözyaşı bile şu anda kaldırılabileceğimden fazlasıydı.

"Faith, tatlım, seni okula götürmemiz lazım."

Faith başını salladı ve ben sürgülü kapıya doğru yürürken bana gülümsedi. "Hoşça kalın, Bayan Allie."

Onun terasından merdivenlerden aşağı inip benim terasımdan geçmek kısa bir mesafeydi. Yine de bir mil gibi geldi.

Az önce *ne* olmuştu böyle?

Ve neden ilk içgüdüm telefonumu alıp onu aramak, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak, Faith'e iyi davrandığımdan *emin* olmak oldu?

Sadece... sesini duymak istedim.

Oh, bu çok kötüydü. Aptalca, heyecanlı, rahatsız edici, aşık olma türünde duygular hissetmek için çok, çok uygunsuz bir zamandı.

Uygunsuz.

Sonra evimin alt katına girerken burnumdan soludum. Dün gece bana dönüp beni beklediğimi gördüğü anda, ona aşık olduğumu anlamalıydım.

Çünkü o anda Luke Pierson bana daha önce hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde baktı.

Bana dokunmadan, beni öpmeden, mükemmel olduğumu söylemeden önce, yüzünde beni orada bulmanın verdiği büyük rahatlama ve şaşırtıcı ihtiyaç gördüm.

Ve kendimi gerçekten güzel hissettim.

Ondan önce bile, bunu bilmeliydim. Ama bu önemli değildi, çünkü hissetmeye başladığımda bunun bir önemi kalmamıştı. Luke ve benim aramızda, kelimenin tam anlamıyla yüz metre uzunluğunda bir dizi karmaşıklık olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Tabii ki, eğer o bunu keşfetmek isterse.

Bu sinir bozucu, heyecanlı duygularla ne yapacağıma henüz karar vermem gerekmiyordu. Bir gün daha bekleyebilirlerdi. Ya da aynı programa devam edersek, bir hafta daha. Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle merdivenleri çıktım çünkü Joy ile görüşmemden sonra kendi yatağıma girip dün gecenin her acı verici saniyesini yeniden yaşayabilecektim. Tabii önce sıcak bir banyo ve birkaç Advil aldıktan sonra.

Paige, beni gördüğünde elinde telefonuyla kanepenin arkasında duruyordu. "Hay aksi, Allie, komşuda yatıya kalacaksan *telefonunu da yanına* al."

Sesinin keskin tonuna kaşlarımı kaldırdım ve gülerek geçiştirmeye çalıştım. "Bu kıyafetin cebinde telefon taşınmaz, anlarsın ya."

Paige'in yüzü bembeyaz oldu ve ben gözlerimi kısarak

"Ne?" dedim.

Gergin bir şekilde yutkundu, sonra çenesini televizyona doğru salladı. "Bir sorunun var. Ava son bir saattir durmadan seni arıyor."

Ses kapatılmıştı, ama muhabirin başının arkasındaki karanlık, grenli bir çekimde, Luke'un ağzına dilini sokmuş ve onun eli dün gece giydiğim formamın altında olan benim resmim vardı.

Başlığı okurken tüm vücudum titremeye başladı.

oku

duğ *Wolves'un QB'si seksi takım sahibi ile yeni pozisyonu deniyor.*

um O anda bayıldım; Paige'in sesi,

da

tüm

vüc

udu

m

titre

me

ye

başl

adı.

duyduğum şeydi.

Masözüm, Ivan adında, ellili yaşlarında, yumrukları kaya büyüklüğünde olan kare şekilli bir adam, omuzlarımda normalden fazla çalışmak zorunda kaldığını söyledi.

Hadi canım.

Sıcak, yumuşak bir vücutla uyandığımda, bu gece onunla konuşup neden artık bunu yapamayacağımızı açıklamam gerektiğini bilmek, zaten ağırlaşmış omuzlarımin üzerine birkaç düğüm daha ekliyordu. Ivan'ın uzmanlığıyla neredeyse iki saat süren tedaviden sonra, gevşemiş ve sıcak hissederek tedavi odasından çıktım. Sezonun bu noktasında kendimi daha fazla hırpalanmış hissetmememin tek nedeni buydu.

Koridor boştu, ama bana doğru koşan ağır ayak sesleri beni döndürdü.

Jack'in yüzü kızarmış ve terliydi. "Pierson, lanet olsun dostum, her yerde seni arıyordum."

Az önce çıktığım odayı işaret etmek için başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Ivan'la seansım vardı."

Normalde kaygısız olan yüzü somurtkandı. "Ava da hemen arkamda, ama bunu ondan duymak istemeyeceğini düşündüm."

Omuzlarımı dikleştirdim ve doğal olarak lider rolünü üstlendim. "Ne oldu?"

"Telefonun yanında mı?" diye dikkatle sordu.

Kafamı salladım. "Dolabımda. Jack, ne *oldu*?"

Yanakları şişerek yavaşça nefesini verdi ve bana telefonunu uzattı.

Gözlerim önümde gördükleri anlamaya çalışırken kalbim ağır ve garip bir şekilde atıyordu.

Yani, gördüğüm şeyi biliyordum.

Orada bulunmuştum.

Başparmağımla ekranı kaydırdım ve duvara yaslandım. Makale bulanıklaştı, dilim kum gibi oldu ve kalbim göğsümde donmuş, damarlarımı parmak uçlarıma kadar buzla kaplamışken nasıl hala ayakta durduğumu anlayamadım.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım.

Tanrım, Allie. Midem tehlikeli bir şekilde bulandı.

"Dostum, bunu hiç beklemiyordum," dedi Jack sessizce.

Gözlerimi sıkıca kapattım. *Bana mı söylüyorsun*, demek istedim. Bilmeliydim. İçgüdülerimi dinlemeliydim. Bunun böyle devam edemeyeceğini anladığım anda, bunun sebebi bu tür saçmalıklar olduğunu biliyordum.

İçeri girmeden önce ona dokunmamak için kendime izin verdiğim bencil ve zayıf an, ona dokunmadan duramadığım için, onunla bir gece daha geçirmeme izin verdiğim an, aslında bize, bana, ona asla doğrultmak istemediğim silahı doldurmamla sonuçlandı.

"Pierson," Ava'nın sesi koridordan geldi. Linolyumda topuklarının keskin tıklaması, ateş edilen mermiler gibi geliyordu. "Bir dakika lütfen."

Jack bana acı bir gülümseme attı, ben de ona gülümsemek istedim ama yüzüm uyuşmuştu. Korku, zihnim ateşli bir yoğunlukla çalışırken bile hareketlerimi yavaşlatıyordu, sanki atlayamadığım bir döner kapı gibiydi.

Ben.

Allie.

Yapmam gerektiğini bildiğim şeyi.

Bunun yerine istediğim şeyi yapmak.

Onu yatağıma götürmek.

Başı göğsümde, eli kalbimin üzerinde uyandım. Oradan ayrılmak istemiyordum çünkü ben de ayrılmak istemiyordum. İnanc.

Bunu ona nasıl açıklayacağım, çünkü onu birkaç hafta saklamazsam, okulda aptal bir çocuktan duyacaktır.

Onu bebekliğinden beri koruyacağıma dair kendime söz verdiğim şeyi yapıyordum: onu medya fırtınasının ortasına atıyordum.

Midem kıvrıldı ve çalkalandı, taş gibi duran büyüyen bir hayal kırıklığı yığını dışında bomboştu.

Başarısız
olmuştum.

Başarısız
oldum.

Başarısız oldum.

Komik olan, birkaç saat önce başarısızlığı sadece daha fazla maç kazanamamak olarak hayal etmiştim. Bir Lombardi kupası daha kazanamamak. Şimdi ise, sadece eve gidip, kameralar ve mikrofonlarla donanmış bir akbaba sürüsünün garajımın önünde kamp kurup, evime sorular yağdırmadığından emin olmak istiyordum.

Ava ellerini beline koydu ve ben boş konferans odasına girerken beni dikkatle izledi.

"Bunun nasıl olduğunu açıklamak ister misin?" diye sordu, kapıdan geçer geçmez.

Cevap vermek yerine, sıradan masaya bakarak, onu kaldırıp odanın diğer ucuna fırlatırsam kolumu incitip incitmeyeceğime karar vermeye çalıştım.

Risk almaya değmezdi, bu yüzden masanın üzerine oturdum, ellerimi açık bacaklarımın arasına sarkıtıp bir anlığına ona baktım.

"Pek sayılmaz," dedim.

Ava içinden homurdandı. "Bu takımdaki tüm inatçı erkekler arasında, şüphesiz en baş belası olan sensin. Sen ve Logan. İkinizden daha iyi ağaç kütükleriyle sohbet edebilirim."

Kaşlarımı kaldırdım ama cevap vermedim. Haksız sayılmazdı. Medya ile olduğu kadar halkla ilişkilerle de pek ilgim yoktu, bu yüzden onun işini kolaylaştırmak için hiç çaba sarf etmemiştim. Logan'ın sorunu neydi bilmiyordum, pek de umursamıyordum.

Sadece mobilyaları kırmamaya çalışıyordum. Ya da kalp krizi geçirmemeye. Allie ve beni öyle gören tüm insanları hayal ederek dişlerimi sıkıyordum.

Başlık saçma sapan bir şeydi, belli ki bir dedikodu sitesinden alınmıştı.

"Ne dememi istiyorsun, Ava?" Yavaşça konuştum, gözlerine bakarak, şu anda bana kızmasını bekledim. "Biz rıza gösteren

ve bir teknede oturan bir pislik zamanlaması sayesinde şanslıydı."

Gözlerini kısarak baktı. "Yani bu tek seferlik bir şey miydi?"

Bana bunu sormaya cesaret etmesi, işini yapmak için beni böyle bir duruma sokması, öfkemi kontrol altında tutmak için bıçak sırtında yürümeme neden oldu. Cevap verdiğimde sesim sessiz ve tehlikeliydi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Ama bu benim işim, Pierson," diye sabırla açıkladı. "Her gün birbirinizi beş farklı şekilde becermek istiyorsanız, umurumda değil, ama bu her dedikodu sitesinde, her eğlence kanalında yer aldığında, size bu konuda sorular sormaya hakkım var. Yeni sahibini elle taciz ettiğin bir fotoğraf var ve o kadın senin bahçende, senin formayı giymiş ve başka pek bir şey giymemiş." Her kelimeyle sesi yükseldi, duruşu dikleşti ve ben saldırmaya hazır bir boğa gibi nefes alıyordum. "Yardım et bana Pierson, bunu bir şekilde düzelteceksin. Anladın mı beni?"

Köşeye sıkışmış bir köpek gibi, sırtımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Yaklaşan herkese açık bir uyarıydı, ama Ava bunu gördüyse de görmezden geldi.

Öne eğildim ve ona sert bir bakış attım. "Bu konuyu doğrudan ilgili kişilerle halledeceğim ve bunun nasıl yapılacağını sana söylemene gerek yok."

Ava ellerini havaya kaldırdı. "Pierson, senden çok şey istemiyorum. İşinin bir parçası medyayla ilgilenmek, bunu üniversiteden beri biliyorsun ve onlarla ilgilenmek zorundaydın. Sen öyle istediğin için ortadan kaybolmayacaklar. Bu hikaye, sen doğrudan ele alıp onlara ne olduğunu ve neden devam etmeleri gerektiğini anlatmadıkça sessizce ortadan kaybolmayacak. Bunu bilecek kadar akıllısın, değil mi?"

Neredeyse duyulabilir bir çıt sesiyle, namlunun düştüğünü hissettim.

"Ne yapayım?" diye bağırdım. "Podyumun önüne geçip, her pazar gecesi yeni patronla yattığımı söyleyeyim mi? Çünkü anlaşmamız böyleydi. Sence bu *bir işe* yarar mı?"

O hiç de eğlenmiyordu. "Eğer öyle söylersen, hayır. Ama nasıl söyleyeceğin benim işim. Tek yapman gereken kağıttan okumak

ve sahneden inmen. Medya tarafından soru sorulmayacak, bunu önceden bilecekler."

İçimden güldüm. Bunu yapmamın imkanı yoktu.

Kendi öfkesiyle açıkça mücadele eden Ava, bir dakika bekledi ve odanın önünde volta attı. Sessizlik omuzlarımı düşürdü. Ne büyük bir karmaşa.

Ve içgüdülerime kulak versem tüm bunları önleyebilirdim. Her zamanki gibi takım toplantısına giderdim. Allie de pazartesi öğleden sonraları her zamanki gibi işlerini yapardı.

Pazartesi öğleden sonraları ne yapardı? Ona hiç sormamıştım. Utançla, ona nasıl davrandığımın çirkin gerçeğini kabul etmek zorunda kaldım.

Hafta boyunca nasıl vakit geçirdiğini sormaya bile tenezzül edemedim çünkü vücudunun benimkine nasıl uyduğunu bilmekten öteye geçmekten korkuyordum.

Bu bilgi yeterince tehlikeliydi, bunun ötesindekiler kaderi kışkırtmak gibi geliyordu. Allie ile çok derin bir ilişkiye girmek, onun hayatımdaki varlığının hayatımı nasıl kökünden sarsacağını hayal etmeye çalışmak, hayal edebileceğim en korkunç şeydi.

Bundan önce.

Şimdi onu tüm dünyaya ifşa etmişim.

Ava konuştu ve onun sözlerini duyana kadar, düşüncelerimin kesintiye uğramasına rahatlamıştım.

"Saygılı bir şekilde söyleyebiliriz, tamam mı? Çünkü bu sadece seninle ilgili değil. O bu işin sahibi. Şu anda zor bir dönemden geçiyoruz Pierson, işyerindeki uygunsuz davranışlar rıza, güç ve manipülasyon merceği altında inceleniyor." Ben onun sözlerini sindirirken, o elini saçlarına götürdü. Sadece gerçeğin verebileceği acı bir tat vardı.

Tekrar konuşmaya başladığında daha sakindi. "Sen ve Allie sezonun başında romantik bir ilişkiye başladınız, tüm bunlar başlamadan önce, onun kim olduğunu bilmeden önce komşuydunuz. Öyle bırak. Gerisini onlar tahmin etsin." Durdu ve başını öne eğdi. "İşe yarayabilir. En azından basın ikinizin romantik ilişkisini yutacaktır."

"Kesinlikle olmaz."

Kafasını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Cassandra'nın ölümünün medyada büyük yankı uyandırdığı ve her yerde keskin gri yüzgeçleri görünen bir dönemde Ava yanımda değildi. Onların iştahını gidermek için hikayenin kanlı parçalarını onlara atmayacağım konusunda ne kadar ciddi olduğumu hiç bilmiyordu.

"Bunu romantikleştirmek mümkün değil," dedim alçak sesle. "Orada durup Allie'nin benim kız arkadaşım olduğunu söylemeyeceğim çünkü o değil."

"O haklı," diye sessiz bir ses kapıdan geldi. Ava gibi ben de başımı çevirdim.

Allie odanın girişinde duruyordu, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı, yüzü aynalı güneş gözlükleriyle kaplıydı, kıyafetleri sade ve koyu renkti.

Sanki cenazeden gelmiş gibiydi.

Ayağa kalktım. "Allie..."

Güneş gözlüklerini çıkardı ve ben kovulmuş gibi hissettim. Gözleri kızarmış, yüzü solgun ve bitkindi.

Benim yüzümden. Yapmamam gerektiğini bilsem de ona gitmek istedim. Ve kesinlikle Ava'nın önünde değil. Uzun, korkunç, donmuş bir an boyunca birbirimize baktık.

Çok üzgünüm, gözlerimle ona söylemeye çalıştım, seyirciler varken hiçbir şey belli etmek istemiyordum. Zaten bizi izleyen yeterince insan vardı.

Allie gözlerini kırptı, sonra dönüp kapıyı kapattı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, sesi kısık ve boğuktu.

Sesini duyunca başımı ellerimin arasına gömdüm. Şimdi ne olacak gerçekten?

Ona kızmak istemedim.

Boş konferans salonunun karşısından ona bakıp, sadece onu gördüğüm için damarlarımda öfke ve kendini beğenmişlik dolu bir ateş hissetmek istedim. Ama hissetmedim.

Hissettiğim şey, ruhumu burkan bir utançtı, çünkü şimdi inceleniyordum, eski fotoğraflarım yeni haberlerde, daha önce yaşadığım hayatın bunun olacağına dair bir ipucu vermesi gerektiği gibi bir tür kanıt olarak gösteriliyordu.

Aruba'da kayalıklarda çekilmiş fotoğrafım bu sabah eğlence sitelerinde özellikle popülerdi, belki de sırtımı kamburlaştırmış olmam ve daracık kırmızı bikinim beni, kendisi için çalışan biriyle yatan türden birine benzetiyordu. Sanki Luke ve benim onlara sunduğumuz dedikodu için seçtikleri hikayeyi pekiştiriyormuş gibi.

Aylar önce, yıllar önce yaptığım şeyden pişmanlık duymuyordum, çünkü o mayoyla çok iyi görünüyordum, ama birkaç hafta içinde bir şaka konusu haline gelmiştim. Gece geç saatlerde yayınlanan bir TV programının sunucusu, esprili bir top 10 listesi yapmak için beni malzeme olarak kullanmıştı.

Luke bir şaka konusu olmayacaktı. *Onu kim suçlayabilirdi ki?* Paige telefonumu elimden kapmadan önce Twitter'da okuduğum bir şeydi bu.

Ve gözlerinde yıkımı görebiliyordum. Elinden gelse, her kelimeyi, her resmi, her yorumu çıplak elleriyle yırtıp atardı.

Ama bu imkansızdı. Bu, onun kontrol edemeyeceği bir şeydi.

İnsanların söyledikleri. Onun, benim ya da ikimizin hakkında söyledikleri. Dışarıdan nasıl görüldüğü, bizim aramızdaki ilişkiye hiçbir şekilde etki etmiyordu.

Ve bu bile öznel bir yargıydı, çünkü Luke bir kez bile bana kafasından neler geçtiğine dair sözlü ipucu vermemişti. Tek bildiğim, onun üzgün olduğu ve bunun ortadan kalkmasını istediği, ama bunu gerçekleştirecek hiçbir yolu olmadığıydı.

Bunu biliyordum, çünkü bana baktığında, koyu renkli gözlerinin derinliklerinden özür dilediğini görebiliyordum. Buna karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, çünkü ona bu konuda kızmak istesem de, o sabah onun yatağında hissettiklerim yüzünden kalbim paramparça olmuştu.

Ava bana anlayışlı bir bakış attı, ama sesi tamamen iş gibi idi.

"Kabul ediyor musun, Allie?"

Sırtım hala kapıya dayalıyken başımı salladım. Kararımla birlikte gelen sessizliğin nabzında parmaklarım sıkıca birbirine kenetlendi. Luke'un benim kız arkadaşı olmadığımı söylemesi canımı yaksa da, bu gerçektir. Tartışamayacağım bir şeydi. Medyanın karşısına geçip tatlı ve masum bir şey uydurmaya çalışmak, cildimden cam parçaları çıkarmak gibi olurdu.

O anda bunu yapabilecek durumda değildim. Paige'i, bekleyen haber kameralarını geçip beni tesise gizlice sokması için ikna etmek bile tüm enerjimi tüketmişti. Ama evde oturmak da bir fayda sağlamıyordu. Yorganın altında saklanıp ağlamanın sorunlarını ortadan kaldırmaması *ne kadar da* şaşırtıcıydı.

"Tamam," dedi Ava net bir sesle. "Ön bürodan bir basın açıklaması yayınlayacağız, sen ve Luke'un Washington Wolves dışında özel hayatlarınız olduğunu ve ikinizin de reşit yetişkinler olduğunuzu ve Luke'un sözleşmesinde ikinizin ilişkisini yasaklayan hiçbir madde bulunmadığını, bu ilişkinin özel kalacağını belirteceğiz."

Bu, gerçeğin temizlenmiş bir versiyonuydu.

Çıplak gerçekler, medyanın üzerinde çalışabileceği çok az şey sunan, sterilize edilmiş bir versiyona indirgenmişti.

Bundan nefret ettim.

Ne Luke ne de ben konuşmadık ve Ava bize kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar telefonuna verdi.

"Toplantı başlar başlamaz ekiple konuşacağız" —duvardaki saate baktı—"yirmi dakika sonra. Onlara, bu duvarların dışında kesinlikle 'yorum yok' politikası uygulayacaklarını ve medyaya bunun dışında bir şey söyleyen olursa, işkence görececeklerini söyle."

Onun şaka yapma girişimi beni hafifçe gülümsetmişti, ama Luke başını eğdi, böylece yüzünü hiç göremedim.

Ekiple tekrar yüzleşmeyi hayal edince gülümsemem kayboldu. Sanki biri gözlerimin arkasında bir kibrit çakmış ve duygusal zincirim kısı, ince fitilini ateşlemiş gibiydi. Benim hakkımda ne düşüneceklerdi?

Konuşurken ağlamamak için boğazımı temizledim. "O toplantıda bana ihtiyacınız var mı?"

Toplantıya katılma düşüncesi midemi bulandırsa da, bunu yapacaktım. Onlarla yüzleşecek, gözlerine bakacak ve benim için verecekleri kararı kabul edecektim. Bana karşı duydukları saygının kaybolduğunu somut bir şekilde hissetme riskini göze alacaktım.

Ama Ava başını salladı. "Hayır, normalde katıldığın bir şey değilse, katılmaman daha iyi olur. Ama bu basın açıklamasını yaptıktan sonra, her zamanki gibi işimize dönmemiz en iyisi olur. Maç günü, normalde yaptığın her şeyi yap." Nefesimin hızlandığını fark edince durakladı ve gözlerime baktı. "Eğer senin için sorun yoksa."

Alt dudağımı ısırdım ve Luke'a bir bakış attım. Başını kaldırmış ve beni dikkatle izliyordu. Çenesini sıkıldığında çenesinin yanındaki bir kas gerildi.

Keşke güneşin altında beni öpebilseydin.

Bu düşünce birdenbire aklıma geldi ve sonra sıra bana geldi, başımı eğip duygularımı demir zincirlerle bağladım. Yumruklarımı sıkarak gözyaşlarımı geri tutmaya çalıştım ve tekrar başımı kaldırdım.

"Pazar günü nasıl hissedeceğime bakacağım." O anda verebileceğim tek söz buydu.

O da başını salladı. "Peki. Kim bilir, belki o zamana kadar her şey unutulmuş olur. Bir Kardashian bebeği daha dünyaya gelebilir

ve inan bana, bu onların dikkatini her şeyden uzaklaştıracaktır."

Luke, hala bana bakarak, "Ava, Allie ile bir dakika konuşabilir miyim? Toplantı başlamadan önce orada olacağım," dedi.

Eğer şaşırdıysa, bunu çok iyi gizledi. "Tabii ki." Ben yolundan çekilirken koluma dokundu. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı? Ben mükemmel bir içki arkadaşayım."

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Teşekkürler, haber veririm."

Kapı kapandığında, yalnız kaldık.

Luke doğruldu ve elini ağzına götürdü. "Allie, tüm bunlar için çok üzgünüm."

"Senin suçun değil," diye
cevapladım. O kuru bir kahkaha
attı. "Öyle değil mi?"

Görüşüm bulanıklaşana kadar gözlerimizi birbirinden ayırmadık.

"Allie, lütfen ağlama," diye sessizce yalvardı. Yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldü ve onu sildim, ama ellerini sıkıca birleştirdiğinde kollarının gerilmesinden onun gördüğünü anladım. Acı çeken gözlerinin üzerinde kaşları çatıldı, ama bakışlarını kaçırmadı. Sanki bu onun kefareti, cezasıymış gibi. Neyi hatırladığını biliyordum. Ona içeri girmesini söylemiştim. Ama o, sanki bana dokunmadan duramayacakmış gibi önce bana dokundu.

Ama bunun önemi yoktu. Onlar sadece bizim onun evine girdiğimizi görmüş olsalar bile, bu yine de manşetlere çıkmaya yetecek kadar ağır bir suçtu. Bunu Luke'a söylemenin pek bir önemi yoktu ama.

"Planlarım vardı," dediğimi duydum.

Derin bir nefes aldı ve dudaklarını büzerek nefesini verdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir vakıf kurmak istedim." Şimdi akan gözyaşlarımı silmedim. Bunun bir anlamı yoktu. Ondan sadece bir buçuk metre uzakta durup, tanıştığımız günden beri en kişisel, en gizli sırrımı ona anlatırken kalbim çok acıyordu. Artık bunun bir önemi kalmamış ve durumu düzeltemeyeceği halde, ona en hassas yanıımı gösteriyordum. Beni en çok incitebilecek şeyi. "Genç kızların lider olmayı öğrenmelerine, diğerleriyle aynı fırsatlara sahip olmadıklarında çevrelerindeki insanların hayatlarında nasıl etki yaratabileceklerini öğrenmelerine yardım etmek. Sahip oldukları fırsatları nasıl boşa harcamayacaklarını öğrenmelerine."

Boğazım düğümlendi ve çirkin, sümük dolu bir hıçkırık patlaması yaşamamak için durmak zorunda kaldım. "Aslında bu fikir Faith'ten geldi."

"Tanrım, Allie," dedi, ayağa kalkacakmış gibi öne eğilerek.

"Bu, istediğimi hiç bilmediğim bir şeydi," dedim ona, birdenbire vakıf hakkında mı, onun hakkında mı, yoksa bizim hakkımızda mı konuştuğumu bilemez hale gelmişim. "Ama bunun önemi yok, biliyor musun? Önemli olan tek şey, bir gün uyanıp bunu istediğini fark etmen. Ve şimdi sanki bu benden alınmış gibi hissediyorum," dedim öfkeyle. "Zoom lensli bir pislik tarafından. Bunu harika bir şeye dönüştürme şansım bile olmadı. Özel bir şeye."

"Hala *yapabilirsin*," diye sertçe cevapladı.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, boğuk bir kahkaha attım. "Kızını şimdi bana gönderir miydin? Beni tanıımıyorsan, olanları bilmiyorsan, ona akıl hocalığı yapmam için bana güvenir miydin?"

Nefesi hızlandı. Ayağa kalktı ve masanın önünde, elleri yanlarında yumruk halinde, volta atmaya başladı. "Siktir!" diye bağırdı, sonra masanın yanındaki sandalyeyi tekmeledi. Sandalye yana doğru gürültüyle devrildi. Bana bir bakış attı. "Üzgünüm. Duvara falan yumruk atmak istiyorum ama..." Milyonlarca dolar değerindeki ellerini kaldırdı ve çaresizce omuz silkti.

"Sorun değil," diye cevap verdim, çünkü sorun olsa da, onun kemiklerini kırmasını gerçekten istemiyordum.

"O gece bunu daha fazla sürdüremeyeceğimizi biliyordum," diye mırıldandı ve tekrar volta atmaya başladı.

Donakaldım. "Ne dedin?"

Durup bana bakarken burun delikleri genişledi, ama gözleri beni görmüyordu. "Basın toplantısından ayrıldım ve durmamız gerektiğini anladım. Çok fazla konuşmuştum, o pislik beni çok kolay kışkırtmıştı ve eğer biri öğrenirse, *lanet olsun*, tam da böyle olurdu."

İşte bu.

Bu, tüm bu olayda benim kaçırdığım parçaydı. Dönüp beni havuzunun kenarında otururken gördüğünde gözlerindeki bakış. O, bunu bitirmeye hazırlanıyordu.

Gözlerimi kırpmak zorunda kalana kadar beyaz duvara baktım, ama yalnız kalana kadar başka bir gözyaşı daha dökmeyecektim. Bu yüzden beni yatağına aldı. Bu yüzden

bana öyle dokundu, öyle şeyler söyledi, çünkü bunun son kez olduğunu biliyordu.

Ve ben uyanmış, aptal bir küçük kız gibi yastıklarını kokluyordum.

Bir zırhın açılması gibi, ağrıyan, hassas, parçalanmış kalbimin her tarafını destekledim. Yavaşça başımı salladım. Titreyen parmaklarımla güneş gözlüğümü kaldırıp, kumlu, pürüzlü gözlerimi kapatmak için tekrar indirdim.

Asla işe yaramazdı. O sabah kafamda dans eden hayaller ne olursa olsun, asla işe yaramazdı çünkü o, nöbeti sırasında bir şeylerin ters gitmesinden çok korkuyordu. Yabancıların kişisel hayatına kolayca girebileceği düşüncesi, Luke'un hayal edebileceği en kötü şeydi, özellikle de çevresindeki insanların kaderini kontrol edemediği durumlarda.

Ve kısa bir süreliğine, ben de o insanlardan biriydim. Bir an için, sanki biri göğsüme uzanıp sıkmış ve onun hala benim için orada olduğunu fark etmenin verdiği acıyı her zerresine kadar sıkmış gibiydi. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Şimdi değil.

Bunu atlatacaktım.

Kendimi bunun üstesinden

gelmeye *zorlayacaktım*.

"Haklısın," dedim ona.

Benim sakın ses tonuma şaşırarak gözlerini kırptı. "Öyle miyim?"

Parmaklarımla gözlerimin altını silip yanaklarımı çimdikledim. "Yani, senin hatan olduğu konusunda değil." Bileğimdeki saate baktım. "Ben de bu işin bir parçasıydım ve sonuçlarını senin kadar iyi biliyordum. Ama yine de onları görmezden gelmeyi seçtim."

"Allie," dedi yavaşça, ruh halimdeki ani değişime açıkça şaşırmış bir şekilde.

Elimi kaldırdım. "Hayır, sana kızgın değilim Luke. Durum bu old

uğ Gözleri kısıldı. "Tamam, ama..."

u "Gerçekten, kendini suçlamana gerek yok. Yarı çıplak halde gib dışarıda seni beklemek benim seçimimdi."
i."

Yüzümde zoraki bir gülümseme oluşturdum, ama bu bir grimasa benziyor olmalıydı ki o da aynı ifadeyi takındı. "Haberler geçip gidecek. Her zaman öyle olur." Luke ağzını açtı, ama ben elimi sallayarak onu susturdum. "Gitmen gereken bir toplantının yok mu?"

Gitmek, kabul etmek ya da en ufak bir rahatlama belirtisi göstermek yerine, Luke beni çözemediği bir bulmaca gibi izledi.

Göğsümde kalbim çılgınca atıyordu çünkü en kırılgan ipliklerle tutunuyordum. Gözlerimi göremese de yüzüne bakarak, ona gidersem muhtemelen beni tutacağını biliyordum, bu da yıpranmış kenarların daha da fazla yıpranmasına neden olacaktı.

Sonunda başını salladı. "Evet."

"İyi şanslar. Sana bu konuda çok fazla zorluk çıkarmalarına izin verme."

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu, benim küçük oyunuma inanmadığı belliydi, ki bu talihsiz bir durumdu çünkü Akademi'nin dikkatini çekecek bir performans sergilediğimden oldukça emindim.

"İyiyim," dedim ona.

Aynalı gözlük camlarına son bir kez bakarak odadan çıktı ve ben titrek bir nefes verdim. Sonra yere çöktüm, gözlüklerimi yere attım, kollarımı dizlerime doladım ve gözyaşlarımı akıttım.

Çünkü sanki her adımında kalbimi arkasında bırakıyormuş gibi hissediyordum ve onu asla geri alamayacaktım.

On beş dakika sonra Joy beni yerde bulduğunda, ayağa kalkmama yardım etti, beyaz mendiliyle yüzümü sildi ve beni Paige'in endişeyle beklediği yere götürdü.

Ben gitmeden önce yüzümü ellerinin arasına aldı. "Tatlım, sen bir Sutton'sın. Ve bu zayıf bir soy değil. Bugün ağla, ama yarın, yarın omurgasını dikleştir ve işine devam et."

"Tamam," diye söz verdim ona.

Joy bana sıkıca sarıldı, sonra Paige beni arabaya bindirdi. Yarın.

Yarın sırtımı dik tutacak ve işime devam edecektim.

"Seninle birlikte gelmemi istemediğinden emin misin?" Paige, elini sırtıma koyarak sessizce sordu. Sahaya çıkan tünel on sekiz mil uzunluğunda görünüyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve derin bir nefes aldım. "Hayır, her zamanki gibi işime bakacağım. Son beş günü atlattım, o sahada bir kez dolaşmayı da atlatabilirim."

Yüzü, şu anda midemi bükerek kıvrımlara dönüştüren endişeyi yansıtıyordu. Hani, ekmek poşetlerini bir arada tutan o bükülebilir şeyler var ya? Ve eğer çok fazla sarılırlarsa, başlangıcını bulamazsınız, her şeyi düzgün bir şekilde düzeltmek için hangi yöne gitmesi gerektiğini anlayamazsınız.

Bütün vücudum öyle hissediyordu.

Bu hafta üç kez masaj yaptırdım, hepsi evde, çünkü oradan ayrılmak çok zordu. Marketten gelen teslimatlar, bol miktarda şarap, dondurma ve Çin yemeği bizi hayatta tuttu.

Bu sırayla değil tabii.

Ancak, Paige ve benim "O Olay"dan bu yana aldığımız her önemli kararın öncesinde şarap vardı.

Şarap, stilistimin kendi banyomun rahatlığında (ve mahremiyetinde) omuzlarımın üstünden saçımı kesmesi için fahiş bir miktar para ödemem gerektiğine karar vermemize yardımcı oldu. Taze ve yeni bir şey.

Şarap, babandan bir futbol takımı miras almak aptalca bir şey olduğuna karar vermemize yardımcı oldu, gerçi ben bunun aptalca olduğunu hiç düşünmüyordum.

Şarap, Luke'un kesinlikle, muhtemelen, büyük olasılıkla, umarım sadece aramızdaki ilişkinin ne kadar harika olduğundan korktuğu için

kendisi ve kızı için güvenli yolu seçerek mesafesini koruduğuna karar vermemize yardımcı oldu. Onu evde bir kez bile görmedim. Faith de öyle.

Tek bir kez bile.

Bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Sanki hiç var olmamış gibi.

Cuma gününe kadar, Pazar günü maçta akşamdan kalma olmamam gerektiği için şaraba birkaç günlüğüne ayrılacağımızı söylemek zorunda kaldım. Olaydan bu yana ilk maç, evimizde, en büyük rakibimizle ve takım şu anda lig sıralamasında bizden bir maç önde.

Olay olmasa bile, gergin bir maç olacaktı. Joy, bu yıl maçları kazanmanın yanı sıra birçok şeyle de tanındıklarını söyledi. Küfürlü konuşmalar. Bazı tartışmalı oyunlar. Takımlarına o kadar şiddetli bir tutkuyla bağlı olan taraftarlar, sanki geçmiş bir dönemin savaşçıları gibi görünüyorlardı. Ne bekleyeceğinizi bilmiyorsanız, hepsi biraz ürkütücüydü.

Bütün hafta ofis dışında kalmıştım ve Pazar sabahı uyandığımda maça gitmem gerektiğini biliyordum. Her zamanki gibi. Isınma sırasında sahada dolaşacaktım, çünkü normalde yaptığım şey buydu. Takımı selamlayacaktım, bazıları bana mesaj veya e-posta göndererek desteklerini iletiler, ve lüks locamın güvenliğinden maçı izleyecektim.

Bütün hafta boyunca yanımda olup, istediğim her şeyi yapan Paige, benim oraya gitmemi istemiyordu. Joy ise bunun benim için iyi olacağını düşünüyordu. Takım için de iyi olacağını.

Muhtemelen benim korkaklığımı ortadan kaldırıp beni tekrar hayata döndüreceğini bilerek, son cümleyi eklemişti.

Her zamanki gibi.

Bunu yapabiliirdim. Ev sahibi takımın maçı olduğu için, sadece bir güvenlik görevlisi benimle birlikte yürüdü. Gözleri hiç durmadan etrafı tarayan, boynu benim tüm vücudum kadar büyük, tehditkar görünümlü bir adamdı. Sanırım adı Rico'ydu, ama konuşabildiğinden de emin değildim, bu yüzden sormadım.

Müziğin gürültüsünü, oyuncuların kahkahalarını ve etrafta dolaşan hayranların

Paige elimi sıktı. "Eğer birini dövmem gerekirse, çok uzakta olmayacağım."

Rico boğazını temizledi ve ben gülmemeye çalıştım. Arkadaşıma kısa bir kucak verdim. "Sorun yok. Kendimi güvensiz hissetmiyorum, sadece..." Doğru kelimeyi aradım. "Açıktaki hissediyorum. Ve bundan nefret ediyorum."

Gözleri hüzünlüydü. "Bu his zamanla geçecek. Sadece oraya çık, oyuncularından başka kimseye bakma, işini yap, sonra da süitinde harika bir Bloody Mary sipariş edelim, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

Tünelden geçerken, beyaz Wolves tişörtümün önünü elime düzelttim. Üzerine özel dikilmiş siyah bir blazer giydim ve saçlarımı yüzümden uzak tutmak için arkaya topladım. Sahada çok rahatsız eden topuklu ayakkabılar yerine, sade beyaz Keds ayakkabılar giydim.

Her zamanki gibi.

Kimse kıyafetimi eleştirmeyecekti. Kimse benim orada olduğumu umursamayacaktı. Bunu bir dua gibi defalarca tekrarladım.

Her zamanki gibi.

Açılır kapanır tavan açıktı, güneş ışığı ve Ekim ayının serin esintisi içeri giriyordu. Tünelden çıkarken başımı dik tutup gözlerimi ileriye doğru tuttum ve sanki beni bekliyormuş gibi Dayvon önüme kayarak ısınma hareketlerini yapmaya başladı.

O bana dirseğini uzattığında ve çalan pop şarkısını söylemeye devam ettiğinde gülümsemeden edemedim. Şarkıyı tanımadım, ama bu şaşırtıcı değildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak, kocaman kolunu elimle kavradım.

"Kızım, teşekkür etmene gerek yok." Gözünün ucuyla bana baktı. "Muhtemelen o birkaç hafta boyunca onun bu kadar iyi bir ruh hali içinde olmasının sebebi sensin. Çocuğun biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı."

Gülmek yanlış geliyordu ama aynı zamanda çok, çok iyi geliyordu. Güneş, temiz hava ve en zor kısmın, yani buraya gelmenin, bittiğini bilmekle birlikte çok tatlı bir rahatlama hissettim.

O benimle yürüdü, çocuklar esnemelerinden kalkarken, tek tek bana gülümsediler, elimi çaktılar, birkaç kucaklaştılar, her biri

her biri bana saygıyla, kararlılıkla selam verdi ve bana destek olduklarını hissettirdi.

Jack bana göz kırptıktan sonra, evet, Luke'un attığı topu yakalamak için koşmaya başladı. Onun yönüne baktığımda, başı eğikti ve QB koçunun ona söylediklerini dinliyordu. Bu, benim düşünmediğim bir şeydi. Gözler kesinlikle bizi izliyor olacaktı.

İstemediğim halde, gözlerimi kenar çizgisine kaydırdım. Orada tüm kameralar sıralanmış ve tüm muhabirler maç sırasında orada duracaklardı. O kameraların yarısı zaten doğrudan bana odaklanmıştı.

Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu, bu da Dayvon'un kolunu daha sıkı tutmama neden oldu.

Arkamdan Jack koşarak geldi, sahadaki birine topu attıktan sonra omzuyla bana hafifçe çarptı.

"Bayan Sutton," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Bugün nasılsınız?"

Omuz silktim, duygularımın geniş salınımıyla tamamen bunalmış hissediyordum. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

"Oh," dedim ona havalı bir şekilde, "harika."

Birisi sahadan diğer taraftan dikkatimizi çekmek için keskin bir ısıklık çaldığında birbirimize gülümsedik. Jack'in gülümsemesi anında kayboldu ve Dayvon, rakip takımdan bir oyuncunun bağırıldığını duyduğumda beni arkasına çevirdi.

"Benim gibi birine yeriniz var mı?"

Dayvon'un omzunun üzerinden arkama baktım ve adamın kalın kollarını başının üzerine uzattığını gördüm. Gözleri bana dikilmişti ve yüzünde kötücül bir gülümseme vardı.

"Kendi lanet takımınla ilgilen, neden buraya bakıyorsun?" dedi Dayvon sert bir sesle.

Kim olursa olsun, tişörtünde soluk siyah renkte 22 numara yazan adam Dayvon'u görmezden geldi ve gözlerini benim üzerimde tutarak vücudumu baştan aşağı süzdü. "Emin misin bebeğim? Patron sensin, değil mi? Beni eğlenmek için buraya getirebilirsin."

Rico kolumu tutup beni Dayvon'dan uzaklaştırdı, tam da Jack ilerlemeye başlamışken.

"Ne dedin, Marks?"

Dilini çıkardı ve salladı. "Beni gayet iyi duydun, çaylak. O da duydu."

"Tekrarlamak ister misin, pislik?" diye bağırdı, kollarını genişçe açarak. "Hadi, yüzüme bak ve bunu bir daha söyle."

Tünele geri yürürken cildim gergin ve soğuktu, parmaklarım nemli ve işe yaramazdı.

Dayvon iki eliyle Jack'i tuttu ve kulaklarımda çınlayan kan sesinden duyamayacağım kadar alçak sesle onunla konuştu. Luke yanıma geldi, kısa ve anlamlı bir bakışla beni durdurduktan sonra Rico'ya bakıp başını salladı.

Sonra Jack'in yanına gidip sakinleşmesini söyledi. Diğer oyuncu kendi takım arkadaşları tarafından geri çekildi, bu muhtemelen akıllıca bir hareketti çünkü Wolves takımının yarısı hala boğa gibi nefes alan Jack'in yanına doğru ilerliyordu.

Kalbim acıyordu. Bunu ancak böyle tarif edebilirdim. Kendimi hırpalanmış hissediyordum. Yorgun. Kemiklerimin iliğine kadar bitkin.

Paige bana doğru koştu. "Aman Tanrım, Allie, o pislik ne dedi?"

"Tekrar etmeye degecek bir şey değil." Birden üşüdüm ve ellerimle kollarımı ovuşturdum. "Yukarı çıkabilir miyiz? Sanırım o Bloody Mary'ye ihtiyacım var."

Luke

EĞER BİrİSİ Marks'ı susturmasaydı, biri sahada kanlar içinde kalacaktı. Ve bu kişi Wolves'tan biri olmayacaktı.

Maçın bitmesine iki dakika kala, onun devasa, aptal, hiç susmayan ağzından çıkan her şeyi duymuştuk ve bir mucize eseri, takımımızın tüm üyeleri ellerini onun boğazından uzak tutmuştu.

Saha üzerindeki gergin atmosfer beni tedirgin ediyordu, yerinde duramıyordum.

Oyunları her zamankinden daha yüksek sesle bağırdım, sözcükler ağzımdan çenem zorlukla tutabildiği gibi çıkıyordu.

Önümde Gomez, topu daha hızlı ve daha sert bir şekilde, bekleyen ellerime doğru keskin bir şekilde atıyordu. Atışlarım anında gerçekleşiyordu, havayı keserek savunma hattının bana dokunma şansı kalmıyordu. O-hattım sanki betondan yapılmış gibi blok yapıyordu, hiçbir şey onlardan geçemiyordu.

Tackle'lar daha sert.

Toplar havadan öfkeli bir isabetle yakalanıyordu.

Takım arkadaşları veya koçları tarafından kontrol edilmeyen, ondan gelen tüm küfürlü konuşmaların iyi bir yanı varsa, o da bizi öfkeli, neredeyse şiddetli bir hassasiyetle oynatmasıydı. Elli kişiye karşı tek bir kişiye saldırmamızı engelleyen tek şey, kazanıyor olmamızdı. Onları yeniyor olmamızdı.

Ama bu onu susturdu mu? Kesinlikle hayır.

"O adamın kollarını kırmak istiyorum," diye Jack yanımda homurdandı. Bu, Jack'in ilk down için on yardlık bir rota koştuktan sonra geriye doğru koşup, Jack'i çimlere düşürdükten sonra şarkı söyler gibi alaycı bir sesle ona sataştıktan hemen sonra oldu.

Ben de öyle. Söylemek istediğim buydu. Ama şu anda kimseyi kışkırtmaya gerek yoktu.

"Hadi," diye bağırdım. "Birinci deneme, ikinci deneme, birinci deneme. O pisliklere üçüncü denemede bizi durdurma şansı vermeyeceğiz, tamam mı? Kazanarak onu susturacağız."

Herkes başını salladı, yumruklarını sıkıp açtı, yastıklarını yumrukladı, bizi neredeyse titretmeye başlayan ateşli testosteronu biraz olsun serbest bırakmak için.

Ve hiç bu kadar çok bir maçı kazanmak istememiştim.

Ona doğru yürüyüp kaskını çıkarıp dişlerini onunla kırmamak için tüm zihinsel ve fiziksel disiplini kullanmam gerekiyordu, bu da beklediğimden daha zordu. Sinirlerim ıslak bir uçurumun kenarında son bir çaba ile tutunuyordu.

Bütün hafta boyunca gürültüyü dışarıda bıraktım. Konferans odasından çıktığım anda, onun olayı olduğundan daha az önemli gösterme kararlılığını gördüğüm anda, kararlı bir şekilde gözlerimi kapattım, takım arkadaşlarıma gözlerine baktım ve onlara şimdi bir takım olduğumuzu kanıtlamanın zamanı geldiğini söyledim. Bu konuda söyleyecekleri bir şey varsa, şimdi söyleyebilirlerdi ya da çenelerini kapatabilirlerdi.

Karşılığında sessizlikle karşılandım.

Her gün, uzun zamandır hissetmediğim tek bir amaç için yoğun bir şekilde hayatta kalmaya çalışıyordum. Her gün, esnek olmayan, demir gibi bir inatla antrenman yapıyordum, terden sıırılsıklam olana ve yorgunluktan bitap düşene kadar kaslarımı çalıştırıyordum. Faith'i yatırdıktan sonra geç saatlere kadar film izliyordum, bu da olanlara ve kendimi gezegendeki en büyük pislik gibi hissetmeme karşı mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

Ve şimdi bu palyaço yarayı kurcalıyordu ve böyle devam ederse, parmağını koparıp boğazına tıkdım.

"Ooooooh, onu yukarıda görüyorum, Pierson. O şeyi benim için güzelce ısıttın mı?" diye bağırdı Marks.

Çenemi sıktım ve ona bakmayı reddettim. Kafamda, bir adamın kolunu kaç farklı şekilde kırabileceğimi hayal etsem de.

"Geveze orospu çocuğu," diye mırıldandı Gomez, parmaklarını şıklatarak.

Kaskının yan tarafına vurdum. "Gidelim."

Sıraya girdik, ev sahibi taraftarlar sessizleşti, alıcılarım sol ve sağa dağıldı, ama Marks normalde köşede olduğu gibi Jack'i takip etmedi. Ben oyunumu söylerken, benim O-line'imın, onun D-line'inin üzerinden, sepetten çıkan bir yılan gibi ileri geri kıvrılıyordu. Bana tüm güçleriyle saldırmak için blitz yapmaya hazırlanıyorlardı. Mavi, soğuk ve bana sabitlenmiş gözleri hiç kırpmadı. Bir kez bile.

Parmaklarım gerildi.

"Kolay doksan dört," diye bağırdım, Marks'ı işaret ederek sol tackle'ım Ryan'ın onu görmesini ve kör tarafımı korumasını sağladım. "Kolay doksan dört. Hut!"

Snap.

Top elimde.

Kalabalık coştu.

Birkaç adım geri koştum, kolumu geri çektim ve topu, sıkı uç oyuncum Rateliff'in fade rotasını koşacağı yirmi yarda uzağa fırlattım.

Gözümün ucuyla, top havada sıkı bir spiral çizerek mükemmel bir şekilde uçarken, Marks'ın kaskını indirdiğini, Ryan'ın etrafında döndüğünü ve bana doğru fırladığını gördüm. Geri çekilmeye çalıştım, ama kaskının üst kısmı benim kaskımın ön tarafına çarptı ve beni bir anda yere serdi.

"Tabii ki!" diye bağırdı yüzüme, tükürüğü cildime sıçradı. Kalkmadan önce, yüz maskemin önünü kavradı ve başımı kendine doğru çekti. Onu ittim, ama çok sıkı tutuyordu. "O da üstte olmayı seviyor mu, Pierson? Eminim seviyordur."

Onu böbreklerine yumruklamak üzereydim ki, Gomez onu çekip aldı ve Marks'ı olması gerekenden biraz daha sert itti. Gomez elini uzatıp bana yardım etti. Marks önümde dans ederken, ben kalbimin öfkeli atışlarını kontrol etmeye çalışıyordum. Kalbim bana "incit, incit, incit" diye bağıırıyordu.

"Orada olmak hoşuna gidiyor mu?" diye alay etti, tamamen yasadışı vuruşuna atılan bayrak ya da onu sakinleştirmek için koşan hakem umurunda değildi. "Eminim o da orada olmaktan hoşlanıyordu. O kaltağı yakaladığımda boğazına sokacağım."

Bütün vücudum dondu ve görüşüm tüm arenadaki tek bir noktaya odaklandı, başka hiçbir şey yoktu. Başka kimse yoktu. Koçlar, takım arkadaşları, muhabirler, kameralar, taraftarlar, hiçbir şey yoktu, sadece ben, o ve ağzımdan çıkan kükreme vardı.

Onun üzerine atıldım, iki elimle kaskının tabanını tuttum ve onu yere indirirken kaskını kopardım.

Takım arkadaşlarım ve onun takım arkadaşları öfkeli arılar gibi üzerimize çullanırken, o da benim yan tarafıma yumruk attı.

Kafamda düdük, bayrak, ceza yoktu.

Sadece saf, ateşli bir öfke vardı. Serbest bırakılmış bir canavar gibi, onun havaya attığı her kelimeyi alıp, kimsenin göremeyeceğı, kimsenin duyamayacağı bir yere geri itmekten başka bir şey istemiyordum, sırf o kelimeler, bütün hafta boyunca ona bakan gözlerden saklanan kızın oturduğu yere ulaşmasını diye.

Kolumu geriye çektim, yumruğumu bir kez, iki kez burnuna vurdum, iğrenç, tatmin edici bir kemik kırılma sesi ve elime kan fışkırdı, bir kez yuvarlandık, biri bizi ayırmadan hemen önce yumruğuyla kaskımın yan tarafına vurdu.

"Hey, kendine gel Pierson," koç yüzüme bağırdı, iki eliyle formamı kavradı, hakemler ise etrafımızdaki üniformalı kalabalığın itişip kakışmasını, bağırışlarını ve küfürlerini ayırmaya çalışıyordu. "Az önce burnunu kırdın, seni aptal."

Göğsüm inip kalkıyordu, yumruğum zonkluyordu ve kan kırmızısı görüşüm netleştğinde, hakemin hem Marks'ın hem de benim oyundan atıldığımızı söylediğini duydum. Ancak seyirciler yuhalamadı. Dev ekranlarda, onun ağzının hareket ettiği, ardından benim onun kaskını çıkardığım ve sonra da burnuna kanlı bir havlu tuttuğu canlı görüntüler gösterildi.

Taraftarlar kükredi.

Sert bir gülümsemeyle, takım arkadaşlarımla sırtımı sıvazlamalarını kabul ettim ve tünelden geçip sahadan çıktım, böylece yedek oyuncum son seride diz çöküp galibiyeti kesinleştirebildi.

Bunun bedelini ödeyecektim. Finansal olarak, elbette, lig bana ceza verdiğinde. Faith'e babasının neden başka bir oyuncuyla kavga ettiğini açıklamak zorunda kaldığımda. Ama duş alırken, gazetecileri görmezden gelirken, koçun maç sonrası konuşmasını dinlerken, yaptığım şeyden dolayı en ufak bir pişmanlık duymadım.

O anda, saatlerce onun hakkında, bizim hakkımızda konuşmasını, bunu çirkin bir şeye dönüştürmesini ve onu bir tür boş bir kabuk haline getirmesini dinledikten sonra, Allie'nin onurunu savunmanın, başıma gelecek sonuçlardan daha önemli olduğu gerçeğini kabul etmek zorunda kaldım. Belki o bunu görmemişti. Belki sadece önemli bir anı yakalamış ve benim şüpheli bir geç vuruşa tepki gösterdiğimi düşünmüştü.

Ama Marks'ın burnunu kırdıktan saatler sonra, arabam evimin köşesini döndüğünde, Allie'nin evinin önünde taşınma kamyonunu gördüm.

Görmüştü. Kesinlikle görmüştü. Ve şimdi kaçıyordu.

"Anlayamadığım şey şu," dedi Paige, ağzı dondurma dolu halde.

Beyaz kasemin dibinde kaşığımı çevirirken, sesin geldiği yöne bakıyordum. Bu çok kolaydı, çünkü babamın Edmonds'daki evi, su, ağaçlar ve beyaz tepeli dağların panoramik manzarasına sahipti. "O ne?" diye sordum.

"Neden burada kaldı?" Etrafına bakındı. "Bu ev çok büyük. Sadece o vardı, değil mi? Yeniden evlenmedi mi?"

Derin koltuk minderlerine kıvrılarak iç geçirdim. "Hayır. Sadece o vardı."

Artık bu gerçek beni suçlu hissettirmiyordu.

Hastaneden eve getirildiğim bu büyük ev, gerçekten de çok büyüktü. Beş bin metrekareden fazla, güzelce dekore edilmiş, tamamen kişisel olmayan bir alan, artık benim saklanma yerim olabilirdi. Babamın, beni gece yarısı oraya götüren şey ne olursa olsun, bunu sorun etmeyeceğini düşünmek istiyorum.

O sabah geç saatlerde uyanıp, koridorda sendeleyerek dolapta saklı bir kahve makinesi bulana kadar, Paige benim çocukluğumun geçtiği evin milyon dolarlık manzarasını görmemişti.

Mülkün yüzölçümü eksikliğini, sonsuz uzanan safir mavisi sular ve güneşin yansımasıyla yüzeyinde parıldayan elmas noktalar telafi ediyordu. Uzaktaki dağlarla aramızdaki manzarayı kesintiye uğratan tek şey, uzun ağaçların sivri uçlarıydı.

İnanılmaz derecede güzeldi.

Ve ben buna neredeyse hiç dikkat edemiyordum.

Durduramadığım bir seğirme, hiç geçmeyen bir kaşıntı gibi, telefonumu kaydırıp YouTube uygulamasına dokundum. Dünden beri olduğu gibi, saha içi kavga videosu en üstteydi. Sesi kapatmıştım çünkü Paige, son yirmi yedi saat içinde bu videoyu kaç kez izlediğimi bilseydi, dondurma kaşığıyla ekranı parçalardı.

Ekranında tek bir görüntü bile hareket etmeden önce, her hareket kafamda canlanıyordu. Kararımı doğrulamak, neyin tehlikede olduğunu kendime hatırlatmak ve belki de Marks'ın Luke sayesinde sahadan kanlar içinde ayrıldığını görmek bana hastalıklı bir tatmin duygusu verdiği için, videoyu defalarca izledim.

Oyuncular sıraya girdi.

Marks, sanki dans ediyormuş gibi, Luke'un tam karşısında yerinde sallanıyordu. Diğerleri hareket halindeydi, ama top atıldığında, sadece bu ikisini izledim. Marks, top havada olana kadar olduğu yerde durdu, sonra bir boğa gibi başını eğdi ve hücumla geçti.

Tackle'ı bir tur attıktan sonra Luke onun yolundan kaçmaya çalıştı ve bum. İkisi de yere düştü.

O anda midem rahatsız bir şekilde kıvrıldı, çünkü Marks, Luke'u sahada yerde tutarken açıkça ona hakaret ediyordu. Ayrıldıklarında bile, Luke ayağa kalktığı anda Marks onun yüzünden hiç ayrılmadı.

Düdükler çalışıyordu, parlak sarı bir bayrak yere düştü ve her şey durdu. Ya da sadece Luke. Vücudunu tutuş şekli, tornadodan önce havanın garip, elektriksel bir duraklama yaşadığını, sarı bulutların ve havada doğal olmayan bir tür karıncalanmanın olduğunu hatırlattı bana.

Bir uyarı. Bu bir uyarıydı.

Bakmak istememe rağmen, bakmadım.

Marks'a saldırdı ve yere düşerken kaskını kopardı. Yumruğu Marks'ın yüzüne bir, iki kez çarptı, sonra yuvarlandılar ve ayrıldılar. Karışıklıkta,

karışıklıkta, her iki tarafın da sahada patlak veren itişip kakışmalar ve bağırışlar arasında kayboldular.

"Göl evini daha çok seviyorum," dedi Paige sessizce, yüzüncü kez izlediğim videoyu keserek. Sanki kurabiye kavanozunda elini yakalanmış suçlu bir çocukmuşum gibi, telefonumun ekranını kilitledim ve ters çevirdim.

"Ben de," diye onayladım. Etrafa bakındım, babamdan hiçbir iz görmedim. Hiçbir yerde yoktu. Büyük ve biraz bayat kokulu, krala layık bir manzaraya sahip ana yatak odası hala boştu. Paige gibi ben de koridorun sonundaki misafir odasını seçmiştim.

"Neden yine orada kalamıyoruz?"

Ona soğuk bir bakış attım. "Ciddi misin?"

Paige kirpiklerini kırptı. Onların uzunluğundan nefret ediyordum. "Cidden. Ondan kaçmak için bu kadar uzağa gitmen gerekiyorsa..." Parmağını çenesine dokundurdu. "Yani, geçen hafta onu hiç görmedin ki. Bence sen korkuyorsun."

Parmaklarım tekrar tekrar tekrar izlemek için kaşınıyordu. Luke'un sahadan ayrılırken yüzündeki acımasızca memnun gülümsemesini görmek istiyordum. O gülümsemeyi yüzünden öpmek, dilimle tatmak, hayal ettiğim gibi aynı kana susamış memnuniyeti bedenime aktarıp aktarmadığını görmek istiyordum.

"O adam, Marks," diye açıkladım. "Sanki tek amacı, benim ne kadar dikkat dağıtıcı olduğumu tam olarak göstermekmiş gibi. Ona her türlü malzemeyi verdim." Kafamı salladım. "Ya da Luke ve ben verdik. Bunun sadece benim hatam olmadığını biliyorum."

"Tabii ki değil," diye mırıldandı Paige kaşığıyla.

"Sadece sezonun sonuna kadar onlara engel olmadan bırakmam gerekiyor."

"Daha önce engel olmuyordun," diye ısrar etti.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Her neyse. Hala kavganın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl böyle düşünebilirsin?" Elimi kaldırdım. "O adamın Luke'u ne kadar kolay sinirlendirdiğine bak. O, soğukkanlılığıyla tanınan biridir. İşler çığırından çıktığında sahada takım arkadaşlarını kontrol altında tutan kişidir. Biri benimle pazar gecesi yaptığımız seks hakkında konuşmaya başladığında burnunu kırmaya başlayamaz," dedim, biraz fazla acı bir tonla.

Paige sessizce ıslık çaldı. "Evet, tamam, isterseniz o yolu kullanabiliriz."

O parmaklarını kırıştırdığında, ben gözlerimi devirdim.

Paige, devasa L şeklinde kanepenin köşesinden bana döndü.

"Luke soğukkanlılığıyla tanınıyorsa, o zaman belli ki sen de onu sinirlendiriyorsun. O, saha içinde kavga çıkarmazdı, hele ki..." tiksiniş bir ifadeyle, "Pazar gecesi seks için."

Dün o videoyu yüz kez izlediysem, konferans odasındaki konuşmamızı bin kez yeniden yaşadım. Onun yakışıklı yüzünün her santimini inceleyip, kaşlarının her kıvrımının ne anlama geldiğini, geniş ve güçlü omuzlarının neden bu kadar ağır görüldüğünü çözebilseydim, belki de...

Hayır.

Hiçbir şeyi incelememe gerek yoktu.

Luke, patron ben olsam da bir liderdi. Ve beni hayal kırıklığına uğratmıştı. En azından kendi zihninde beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Yüzünde, omuzlarında, sertleşmiş dudaklarında ne yazarsa yazsın, ya da ne tür kavgalara karışır sa karışsın, bunun kökü o başarısızlıkta yatıyordu.

"Tamam, peki," diye kabul ettim. "Belki de beni sadece seks partneri olarak görmüyordu. Ama bunun önemi yok."

Paige ellerini çırpı. "Haklısın. Önemli değil." Onun neşeli tepkisine gözlerimi kısarak baktım.

Omuz silkti. "Ne? Ondan daha fazlasını istediğine dair hiçbir işare t vermedin, neden olsun ki? Sezon bitene kadar burada kalacaksın, tüm o kaostan çok ihtiyacın olan mesafeyi kazanacaksın ve gelecek sezon, ikiniz koridorda birbirinizle karşılaştığınızda gülümseyebileceksiniz, profesyonel, dostça ve kibar olacaksınız. Birlikte yaşayacaksınız." O, otoriter, mükemmel kavisli kızıl kaşını kaldırdı. "Değil mi?"

Hissettiğim kadar huysuz görünmüş olmalıyım. "Senden nefret ediyorum," mırıldandım.

Paige güldü.

Dirsekimin altında büyük bir yastık sıkışmıştı, onu çekip çıkardım ve kollarımı onun etrafına doladım. Sarılabileceğim bir köpek ya da erkek yerine, bu da işimi görürdü.

"Demek istediğim," diye devam etti Paige, "o kavgayı başlatmasının nedeni, onunla bir ilişki kurmak istememen, *değil mi?*"

"Cidden bunu söylememi mi istiyorsun?"

"Evet," diye bağırdı. "Hadi ama. Seni bir erkek yüzünden hiç böyle görmemiştim. Artık zamanı gelmişti."

"Ne için? Hayatımda, çok karmaşık olduğum için beni bir kenara atmaya hazır başka bir erkek için mi?" Yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzüldü ve Paige'in yüzü anında düştü. "Babam beni yatılı okula gönderdi çünkü ikimiz baş başa kaldığımızda benimle ne yapacağını bilmiyordu."

Kanepede bana yaklaşmak için kaydı. "Tatlım, üzgünüm, hassas bir konuyu açmak istemedim."

Göğüs kemiğimin arkasındaki ağrıyan yeri kokladım ve ovuşturdum. "Sorun yok. Sanırım şimdiye kadar bunun farkına bile varmamıştım." Etrafıma baktım. "Sanırım bu evde olmaktan kaynaklanıyor."

"Mantıklı." Eli dizimi ovuşturdu.

"Babamın beni sevdiğini biliyorum, ama o, benim hayatımı, kendi hayatını tamamen kesintiye uğratmadan nasıl kuracağını bilmiyordu." Burnumun köprüsünü sıkıştırarak gözyaşlarımın akmasını engelledim, sonra sessizce konuştum. "Benim için savaşmaya hazır birini istiyorum."

"Ama... kelimenin tam anlamıyla savaşmasını değil, çünkü Allie, Luke bunu zaten yaptı."

Gülümsedim. "Hayır, kelimenin tam anlamıyla demiyorum, ama onun bunu yaptığına da memnunum."

"Senin kastettiğin şeyin bu olduğunu düşünmemiştim."

"İstiyorum," diye fısıldadım, tavana bakarak, "Hayatının manzarasının beni ekleyerek nasıl değişeceğini oturup izleyen ve benim bu değişime değer olup olmadığını tartan birini istemiyorum. Beni iki eliyle içine çekip, hiç düşünmeden yeni bir şey yaratmasını istiyorum."

Paige başını omzuma yasladı. "Bunu hak ediyorsun. Yüzlerce kez."

Gözyaşlarımla mücadele etmeyi bıraktım çünkü her şeyden çok, bunu Luke'a söylemek istiyordum. Onu en çok özleyen parçam olan, yaralı kalbimin üzerine karalanmış sözleri duymasını istiyordum.

"Beni o kadar çok seven birini istiyorum ki, gölgelerde saklanmamız fikrine tahammül edemeyen birini. Beni o kadar çok sevmesini istiyorum ki

ışıkla birlikte gelebilecek tüm çirkinlikler ve zorluklar onları rahatsız etmesin, çünkü bunları birlikte karşılayacağız." Küçük bir hıçkırıkla nefes verdim. "Bunun için yalvarmak istemiyorum."

"Onunla birlikteymiş gibi hissediyor musun?"

Yüzümün yanından bir damla daha gözyaşı süzülerek saç çizgime kayboldu. "Hayır. İyi hissettirdi... Doğru hissettirdi."

Onu özlemiştim. Luke ile birlikteyken, kendimi farklı bir insan gibi hissetmiyordum. Sadece, daha güçlü, daha etkili bir versiyonum gibi hissediyordum. Artık kendi değerimi kabul etmeye hazırdım, haftada bir geceden daha değerli olduğumu biliyordum.

O da öyleydi, bu konuda. Sadece risk almak istediği bir noktada değildi. Ve ben kimsenin güvenlik ağı, uygun bir şekilde yerleştirilmiş ve güvenli bir düşüş noktası olmayacaktım.

Vahşi, serbest düşüş, heyecan verici bir şeye doğru uçurumdan atlamak istedim.

Sonunda, onunla aynı odada bulunabilecek ve kısa bir süre için de olsa onun benim için nasıl biri olduğunu göremeyecektim.

"Yani ona aşıksın, değil mi?" diye sordu Paige sessizce.

Yanağımın içini ısırdım. Artık ağlamak istemiyordum. Aşık olmak güzel bir şey olmalıydı, değil mi? Ağlatacak bir şey olmamalıydı, ama sanırım kişisel hayatında bir bomba patladığında böyle oluyordu.

Ama Luke Pierson'a aşık mıydım?

Evet.

Tüm bunların beni bu kadar mutsuz etmesinin tek nedeni buydu, çünkü büyüdüğüm evdeki yabancı bir kanepede otururken, artık utanç duymuyordum. Kimin ne gördüğünü ya da hayranlarımın bana olan saygısını yitirip yitirmediğini düşünmüyordum. Onu düşünüyordum.

"Bu önemli mi?" diye sordum Paige'e. Ya da evrene. Ya da dinleyen varsa ona.

Cevap vermedi. Kimse cevap vermedi. Güçlü bir sesin bana ne yapmam gerektiğini söylemesi çok hoş olurdu. Ama kimse yoktu. Sadece ben, bundan sonra ne olacağını anlamaya çalışıyordum.

"Ne yapacaksın?"

"İki gün uyumak dışında mı?"

"Evet."

Başımı onun başına yasladım ve o, bütün hafta yaptığı gibi, beni destekledi. Aklımı başımda tuttu. "Ben işimi yapacağım. O da işini yapsın. Sonunda, o kadar da acıtmayacak."

Neredeyse buna inanacaktım.

Kariyerini, çevrendeki en ufak değişiklikleri fark etme yeteneğın üzerine kurduysan, biraz can sıkıcı bir şey olur.

Bunu kapatamazdınız.

Saha içinde saat işliyor olmasa bile, çevremdeki insanları fark ediyordum. Nasıl durduklarını. Özellikle zorlu bir maçtan sonra ağırlıklarını farklı bir şekilde taşıyıp taşımadıklarını. Jack, çaylak sezonunda dizini sakatladıktan sonra, iki ay boyunca onun yürüyüşünü izlediğimi fark ettim. Bu beni çıldırtıyordu, ama uzun zaman önce bunu bir parçam olarak kabul etmiştim. İşimi iyi yapmamı sağlayan şeylerden biri.

Bu yüzden, sonraki üç hafta boyunca Allie'yi bu şekilde incelediğim için kendimi deli olarak görmedim.

Kafamda, onu neredeyse hiç görmediğim için böyle olduğunu söyledim kendime. Komşumun evi boştu ve sessizdi, pencerelerde ışık yoktu ve her zaman dışarıda yanında olan küçük parlak mavi hoparlöründen korkunç müzik sesi gelmiyordu. Marks ile kavga ettiğim ilk hafta, onu iki kez gördüm, koridorlarda ve açık kapılardan kısa bir an.

O ilk hafta deplasmanda kazandık ve ligde iki maç farkla liderliğimizi pekiştirdik. O, sezon boyunca ilk kez takıma katılmadı.

İkinci hafta, saçlarının kıaldığını fark ettim. Yanak kemikleri biraz daha belirgindi, sanki yeterince yemek yemiyormuş gibi. Beni gördüyse, fark ettiyse, bunu bana hiç belli etmedi.

Nefesinde bir kesinti, konuştuğu kişinin sözünü kesmesi, gözlerini bana doğru çevirmesi gibi hiçbir şey yoktu.

Üçüncü hafta, evimizde bir sayı farkla kazandık. Kameralar onun locasına çevrildi ve onun önündeki sırada oturan hayranlarıyla tokalaştığını gördüm. Maç gününde onu gördüğüm tek an buydu. Maç öncesi sahada yürüyüş yapmaya ara vermişti ve hiçbirimiz onu suçlayamazdık. Ben de dururdum.

Onun yüzünü tam olarak görebilmeden, iyi görünüp görünmediğini anlayamadan kameralar uzaklaştı. Mutlu görünüyor muydu?

Üç hafta boyunca, yüzü profilden görünmedikçe gözlerini bir kez bile görmedim.

Gözlerinin rengi hala aynı mıydı yoksa hayal mi etmiştim diye merak ettiğimde kafamda tuhaf şeyler oldu.

Düz ve mükemmel burnunun hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. Narin çenesinin inatçı açısını gördüm. Konuştuğu kişiye göre değişen derecelerdeki gülümsemesinin kıvrımını gördüm. Bunları gördüm. Ama gözlerini göremedim. Ve onun ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini anlamak için gözlerini kullanamadığım için kendimden nefret ettim.

"Onun nerede yaşadığını bilmediğinden emin misin, baba?" Faith üçüncü haftada bana sordu. Kendisinden daha uzun olan çitin yanında dururken o kadar üzgün görünüyordu ki, neredeyse yalan söyleyecektim, neredeyse Allie'nin yakında geri döneceğini söyleyecektim, sırf onun gülümsemesini görmek için.

"Bence büyüdüğü evde yaşıyor, turbo."

Faith içini çekti ve bana doğru döndü. Salı günüydü, maç haftasında izin günümüzdü. O günkü antrenmanımı çoktan yapmışım, bu yüzden öğleden sonrasını onunla geçirecektim, sonra da onu yatağına yatırıp film izleyecektim.

"O sabah onun burada olması *çok eğlenceliydi*," dedi dönerek. Son üç hafta içinde bunu yirmi iki kez duymuştum. "O çok iyi. Ve bana bebek gibi davranmıyor."

Bebek gibi davranılmamak, altı yaşındaki bir çocuk için çok önemliydi. Allie'nin sabah kahvaltısında odamdan çıktığını duyduğumda ilk başta paniğe kapılmışım, ama görünüşe göre o bu durumu ustaca idare etmişti.

Ayrıca, gerçekten kızgın olamazdım. Seksle bulanıklaşmış beynimde, anneme o gün okuldan önce eve uğramayacaklarını tekrar kontrol etmeyi tamamen unutmuştum.

o gün okuldan önce eve uğramayacaklarını annemle tekrar kontrol etmeyi tamamen unutmuştum.

"Ve," Faith beni bir şeye ikna etmeye çalışır gibi devam etti, "Büyükannem onu gerçekten sevdi."

Bunu, beni dünyaya getiren kadından da birkaç kez duymuştum. Babam, her zamanki gibi, stoik bir sessizlik içinde kalmış, annemin ortak görüşlerini dile getirmesine razı olmuştu. Belki de kırk iki yıldır evli olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım.

Annemin kullandığı tam kelimeler şunlardı: "*Tanıdığım çoğu erkekten daha iyi bir kafası var, önündeki doğruyu göremeyen aptal oğlum da dahil.*"

Anlamadığı şey buydu. Onlara açıklayabilsem bile hiçbirinin anlayamayacağı şey buydu. Hayatım her zaman kontrollü bir kaosdu.

Oyun parkından düşen ve bir saniye sonra kolunu kıran bir kızım vardı, oysa ben on adım ötedeydim ve her hareketini izliyordum.

Beni liderleri olarak gören, sahada göremedikleri şeyleri görmemi ve sanki önümüzde bir satranç tahtası varmış gibi, istediğimiz gibi hareket ettirebileceğimiz özenle oyulmuş taşlar gibi sonuçları tahmin etmemi bekleyen bir futbol takımım vardı.

Saha içinde bir daha kavga çıkarırsam beni ölümle tehdit eden bir koçum vardı.

Faith olmasaydı, işim hayatımı tamamen tüketirdi. O, normalde gözden kaçıracağım bazı şeylere dikkatimi çekmemi sağladı. Evimizin doğu tarafında büyüyen, başka biri tarafından dikilmiş minik mor çiçekler. Ona göre, onları periler dikmişti. Toplantılar, ağırlıklar, notlar, oyun planları ve saatlerce süren film izlemelerden sonra bana kalanları ona veriyordu, ama yine de ona yeterince veremediğimi hissediyordum.

Başka birine daha fazla zaman ayırabilir miydim?

Havuza bakarken dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Orada beni beklediği havuza. Hayatımda ilk kez, hakkında çok şey duyduğum o garip ikilemi yaşadım.

Aynı madalyonun iki yüzü.

Barış ve ateş.

Sıcaklık ve sakinlik.

Bana ikisini de vermişti, ki bu imkansız görünüyordu.

Düşüncelerimin Faith'ten uzaklaştığını hissettiğimde alnımı ovuşturdum. Bu yüzden bunu düşünemiyordum bile. Nasıl normal bir ilişkiyi yürütebilirdim ki? Onu düzenli, küçük bir zaman kutusunda tutmak işe yaramıyor gibiydi. Sadece birkaç hafta sonra bile, o kadar çok zorladı ki, ondan istediğim şeye, onunla geçirdiğim zamandan istediğim şeye karşı kendimi güçsüz hissettim. Onunla daha fazla zaman geçirmek istememe karşı güçsüz hissettim.

Telefonum yanımda titredi ve kilit ekranımda bir mesaj gördüm.

DAYVON: Kapıyı aç. Kapının önündeyim, yemek artıkları var.

KAFAMI SALLADIM. "Faith, ön tarafa koş ve Bay Dayvon'u getir. Yemekle birlikte geldi."

O çığlık atarak, pembe fırırlı elbisesiyle ve uzun kahverengi saçlarıyla koşarak gitti. Adam evin yan tarafına geldiğinde, Faith onun sırtına çıkmış, kulağına neşeyle bir şeyler fısıldıyordu. Bir şey onu kahkahaya boğdu ve ben de kendimi gülümserken buldum.

"Bana ne getirdin?"

Kızımın narin vücudunu tutmayan eliyle büyük bir kağıt torba kaldırdı. "Tamales. Monique geçen hafta çok zayıf görüldüğünü söyledi."

Yaklaştığında çantayı fırlattı ve ben onu yakaladım. Dayvon kocaman pençeleriyle Faith'i beton gibi omuzlarına kaldırdı, Faith mutlu bir şekilde çığlık attı ve tutunmak için yüzünü elleriyle kavradı.

Çantayı açtım ve minnetle kokladım. Bunlar benim akşam yemeğim olacaktı. Muhtemelen yarın akşam da. Çantanın kenarlarını sıkıca kıvrıp çimlerin üzerine koyarken, Dayvon'un kızımı güldürmesini izledim. Kendisinin dört oğlu vardı, en küçüğü Faith'ten sadece birkaç yaş büyüktü.

O ve Monique üniversiteden mezun olur olmaz evlendiler. Aynı yıl draft'a katıldığımız için, onun çaylaklık dönemindeki takım arkadaşlarından biri olarak düğüne katılmıştım. O birinci turda seçilmişti, ben ise birkaç tur sonra, yeteneğimi biraz daha geliştirmem gerektiği için seçilmiştim.

Parmağındaki yüzük güneşte parılıyordu ve ben kendimi ona bakarken buldum.

"Sezon boyunca stres yaşıyor mu?" diye sorduğumu duydum.

Kimin hakkında soru sorduğumu daha fazla açıklamadan, Dayvon başını salladı. "Hayır. Üniversite boyunca da çıkıyorduk dostum. Ben profesyonel olduğumda, o da neye bulaştığını biliyordu." Bir kükremlerle öne eğildi ve Faith'i çimlere güvenle indirdi. "Git de Bayan Monique'e güzel bir resim çiz, küçük kız. Çok sevinir."

"Tamam!" Faith eve koştu.

Yanımdaki sandalyeye ağır ağır oturan Dayvon başını geriye yaslayıp memnuniyetle iç geçirdi. "Dostum, benim de böyle bir su kenarında bir yere ihtiyacım var."

"Evet," dedim, "sadece teknelerde kamera taşıyan pisliklere dikkat et."

Yüzünün yanını kaşdı ve güldü. "Haklısın." Sonra bana yan gözle baktı. "Son zamanlarda onu pek görmedim."

Oldukça inatla, onun evine bakmayı reddettim. "Ben de öyle. Sanırım bir süreliğine Robert'ın evine taşındı."

"Onu korkuttun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Bir kadın için vaktim yok. Bunu biliyorsun."

Dayvon başını geriye eğdi ve yüksek sesle güldü. Güldüğü için göğsü titriyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup hiçbir şey söylemeyince, daha da çok güldü. Başparmağının kenarıyla gözlerinin altındaki cildi sildi.

"Ah, dostum," diye bağırdı. "Bu çok komik."

"Komik olmaya çalışmıyorum."

"Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum." Gölü izleyerek başını salladı. "Onun aptal olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Ne?" Oturdum. "Öyle bir şey demedim. Hayır," diye ısrar ettim. "Tabii ki aptal olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman, senin burada tek başına oturmanın ve onun muhtemelen burada olmak isterken o evde olmasının nedeni ile hiçbir ilgisi olmayan şeyleri suçlama." Tavuk gibi dilini şaklattı.

Ben de ona tam olarak öyle konuştuğunu söyledim.

"Sana bir anne tavuk *lazım*, evlat," dedi. "Monique burada olsaydı, sana çok sert bir tokat atardı."

İnatla sessiz kaldım.

"Bana şunu söyle," dedi. "Detayları sormayacağım çünkü Tanrı biliyor ki Allie'yi çok seviyorum, onunla ilgili o tür şeyleri bilmek istemem, ama onunla birlikteyken nasıl hissediyordun?" Ona şüpheci bir bakış attığımda, ellerini kaldırdı. "Ne? On iki yıldır evliyim. Duygular hakkında konuşmayı bilirim dostum. Sen bilmiyorsan benim sorunum değil. İstemiyorsan cevap verme. Ama fazladan gürültü olmadan, sadece sen ve o, nasıldı?"

Zahmetsizdi.

Tarif edilemez. İçgüdüsel.

Basın toplantısında her şey ters gitene kadar, yaptığımız hiçbir şey beni kendimden şüphe ettirmedi.

"Annen sana bu tür şeyler sormuyor mu?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Biz duygularımızı paylaşan bir aile değildik. Daha çok..." Çocukluğumu, üniversiteyi, Cassandra'nın öldüğü zamanı ve ailemin Faith'e yardım etmek için buraya taşındığını düşündüm, böylece onu büyütmek için yabancılara para ödemek zorunda kalmadım. "Sevgimizi yanlarında olarak gösteriyorduk. Güzel sözlerle ifade etmeye gerek yoktu. Sadece yanlarında olmak yeterliydi."

Dayvon yavaşça başını salladı. "Seni anlıyorum."

Koltuğumda hafifçe kıpırdadım. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Bir kayanın duygusal zekası, dostum," diye mırıldandı gökyüzüne bakarak. "Bence, büyük kafanın etrafında küçük kalpler uçarak uyanmış olsan bile, yine de hissettiklerini itiraf etmezsin."

"Bu doğru değil," diye alay ettim. "Sadece... imkansız geliyor, sanırım.

Herkes bizi izliyor olurdu." "Ne olmuş yani?"

Dayvon öne eğildi. "Hızlıca bir oyun oynayalım. Çok fazla düşünme, aklına gelen ilk şeyi söyle. O varken hayatın daha mı iyiydi?"

Evet.

Ağzımı kapalı tuttum. "Onu özlüyor musun?"

Tabii ki özlüyorum.

"Son birkaç haftada onu kaç kez gördün?" On iki kez.

Sonsuza kadar doyamayacağım bir şeyin sadece tadına bakmak gibi bir şeydi. Sessizlikte, kalbimin rahatsız edici bir şekilde çarpışını hissedebiliyordum, ki bu muhtemelen tam da o pisliğin istediği şeydi.

Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki, içinden kıkırdadı.

"Ona güveniyor musun? Senin zamanını kısıtladı mı? Yaptığın işlerden şikayet etti mi? Sanırım bu soruların hepsinin cevabını biliyorum." Sonunda ona baktığımda içini çekti. "Dostum, bizim yaptığımız işi yapan bir kadın bulmak ne kadar zor biliyor musun? Kim ne derse desin, onların yaptığı iş daha zor. Çok daha zor. Monique hayatımda tanıdığım en güçlü insan, ama sakın anneme bunu söyleme."

Gülerek cevap verdim.

Ancak henüz bitirmemişti. "Çoğu erkek hiç düşünmeden yapacağı bir şeyi ben neden bir kez bile karımı aldatmaya kalkışmadım bilmek ister misin? Çünkü istemiyorum. Evimde sahip olduğumdan daha iyi bir şey yok. Kimse onunla boy ölçüşemez. Belki senin ailen sevgiyi yanında olmak olarak tanımlar, ama bence sevgi, daha iyisi olmadığını bilmektir. Benim için ondan daha iyisi yok. Binlerce kadınla birlikte olabilirim. Nasıl göründükleri ya da bana ne vaat ettikleri umurumda değil, benim için Monique'den daha iyisi yok. Ve bu dünyada başka hiçbir şeye güvenmediğim gibi ona güveniyorum."

Başımı eğdim, kollarım bacaklarımın arasında sallanırken nefes almakta zorlanıyordum.

"Neden bu kadar direndiğini anlamıyorum, çünkü bana göre, son birkaç haftadır bir nedenden dolayı huysuz ve sinir bozucu davranıyorsun. Onu kafandan çıkaramadığın için kendini çok zorluyorsun, değil mi?"

Dilimi yanağımın içine ittim.

"O kadar kolay olamaz, değil mi?" diye sordum, sesim boğuk ve paslıydı ve göğsümün derinliklerinden geliyordu. Normalde konuşmadığım bir yerden. Sesim daha büyük, daha geniş, derimin içinde tutamayacağım kadar büyük bir şeye dönüştü.

Allie'den daha iyi birini hayal edebilir miyim?

Kesinlikle hayır.

Ondan önce hiç kimse beni bu kadar cezbetmemişti. Ondan önce hayatımı altüst etme riskini göze almaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Ve o hayatımı hiç altüst etmedi.

Hayatıma

uyum

sağlamıştı.

Bana uyum

sağlamıştı.

"Kahretsin," diye rahatsız bir şekilde nefes aldım. Kaburgalarım sıkıştı, burnumdan derin ve temiz bir nefes almak zorunda kaldım. İçimde her şey yerini değiştirdi. Ama her zaman mantıklı olan, her zaman önümdekilere tepki veren beynim, kabul etmek istemediğim aptalca ve apaçık gerçeği fark ettiğimde yavaşça harekete geçti. "Bu kadar kolay, değil mi?"

O arkasına yaslandı, uzun bacaklarını önüne uzattı, ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Kendinden emin bir tatmin hali. "Evet."

Ona baktım. "Bu küçük vaazdan ne elde ediyorsun?"

"Karım, senin bunu itiraf etmeni sağlayamayacağıma dair benimle iddiaya girdi. Haklı olduğumun tatminini yaşıyorum, dostum."

Faith evden koşarak çıktı ve üzerinde pembe ve mor çıkartmalar ve gökkuşağının tüm renklerinde karalamalar olan bir kağıt uzattı.

"Sence beğenecek mi?"

"Evet, tabii ki. Eminim onu buzdolabımızın önüne asacaktır, bebeğim."

Kucağımı okşadım ve Faith zıpladı, yanıma sokuldu. "Bu gerçekten çok güzel, turbo. Aferin."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Dayvon.

Faith'in saçlarının yumuşak kokusunu içime çektim.

"Henüz emin değilim." O sıırttı. "Büyük yap. Kadınlar bunu sever."

"Ne hakkında?" diye sordu Faith, yanağıma bir öpücük kondurarak.

Başının üstünde, Dayvon ve ben birbirimize baktık. "Henüz bir planım yok, ama sence Allie'yi daha sık görebilmemiz için bir yol bulmalı mıyım? Onu özlediğini biliyorum."

"Evet," diye kulağıma bağırdı ve ben irkildim. "Tekrar gelebilir mi? Lütfen, lütfen, lütfen?"

"Bakacağız," dedim, daha fazla söz vermek istemiyordum.

Çünkü önce beni dinleyecek mi diye bakmam gerekiyordu.

Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum ve bunun için beni öldürmemesi için dua ediyordum.

"Neden yine bu kadar erken geldik, açıklayabilir misin?" diye sordum Paige'e, ki o bizi maçın başlamasına bir saatten fazla zaman kala süitime sokmuştu.

Yani, evet, pazartesi gecesi oynamanın önemini anlıyordum. Reytingler daha yüksekti, maçlar genellikle daha önemliydi ve bu bizim yılın ilk maçımızdı. Olan biten her şey ve sezonun ikinci yarısında bir bölüm maçı olması nedeniyle, bu maçın önemi çok büyüktü.

"Ben, şey, sadece rahat olmak istedim." Gözlerime bakmıyordu. Duvarın birinde, duvara monte edilmiş büyük bir düz ekran TV ve etrafı gömme kitaplıklarla çevrili, tavandan tabana kadar uzanan devasa bir eğlence merkezi vardı. "Eğer bir uzaktan kumanda olsaydın, nereye saklanırdın?"

Maun kahve masasından ona ihtiyacı olan uzaktan kumandayı uzattım. "Yine gündüz içki mi içtin?"

"Birkaç saat boyunca durumum belirsizdi," diye mırıldandı. "Ama hayır."

"Neler oluyor?"

Kutunun dışında ve iki sıra yastıklı koltuğumuza açılan cam kapıların sağladığı nispeten mahrem ortamda, boğuk bir müzik sesi duyuyordum. Oyuncular esneme hareketleri yapıyordu ve ben, parlak yeşil çimlerin üzerinde çok küçük görünen onlara bakmamaya çalışıyordum. Luke'un dar pantolon ve tişört giyen birine topu attığı yeri bulmamaya çalışıyordum.

Paige cevap vermedi, uzaktan kumandayla uğraşıp rehber ekrana geldiğinde televizyona gözlerini kısarak baktı. "Sonunda, şükürler olsun."

"Paige," diye homurdandım, siyah uzun kollu tişörtümün üzerinde kollarımı kavuşturarak. Joy, profesyonel mağazadan bana yakışacağını söyleyerek geçen hafta yeni gelen V yakalı tişörtü seçmişti. Bir kolunda *Washington*, diğerinde *Wolves* yazıyordu. Kalbimin üzerinde kırmızı, siyah ve beyaz renkli uluyan canavarın logosu vardı. Kısa bir süre, kısa sürede bana çok değerli hale gelen bu aptalca küçük çizimin üzerine elimi koydum.

"İşte," dedi, şu anda baktığımız sahada çekilmekte olan Monday Night Football geri sayımını bulduğunda.

"Ciddi misin?" diye sordum. "*Maçtayız*, neden bunu izlememiz gerekiyor ki?"

Arabaya bindiğimizden beri ilk kez, bana endişeli bir bakış attı. "Sadece... Jon Gruden'ın röportajını gerçekten izlemek istiyorum. Pazartesi gecesi röportajlarını çok seviyorum."

"Ne

zamandan

beri?" "Şu

andan beri."

Kafamı salladım ve catering menüsünü aldım ama hiçbir şey hoşuma gitmediği için tekrar bıraktım. Sezon boyunca ilk kez, locada sadece biz olacaktık. Genellikle, oyuncuların farklı aile üyelerini davet ederdim veya çalışanlara arkadaşları ve aileleri için kullanmaları için bilet verirdim, ama Paige bu gece gerçekten rahatlamamızı ve eğlendirmek zorunda hissetmememizi istiyordu.

Kanepeye çöktüm ve spor ayakkabılı ayaklarımı sehpaye uzattım, spikerler ligden haberleri verirken.

"Wolves'un bu gece kazanması önemli," dedi biri, arkalarındaki sahaya başını sallayarak. "Kendi bölümlerinde iki maçlık bir avantajları var, ancak sezonu yılın en zorlu dönemlerinden biriyle bitiriyorlar. Ligin en iyi savunma takımlarından ikisiyle arka arkaya iki deplasman maçı oynayacaklar. Sağlıklı kalmış olmaları çok önemli, ancak saha içinde ve dışında dikkatlerinin dağılmasıyla da uğraşıyorlar."

Paige bana baktı ve ben, bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini belli etmemek için kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. Bu

Luke'un nefret ettiği şeydi. Retorik. Kontrol edemediğiniz anlatı. Sizi tanımayan insanlar, kendi önyargılarıyla renklendirilmiş hayatınızı, geçiminizi inceliyorlar.

Gruden başını salladı. "Gerçekten de öyle. Luke Pierson hakkında bildiğimiz bir şey, güçlü kolu ve oyunu yönetme yeteneğinin yanı sıra, bu tür dikkat dağınlıklarına eğilimli olmadığıdır. Normalde benim gibi insanlardan kaçınır, bu yüzden beni arayıp benimle oturup konuşabilir mi diye sorduğunda, biraz şaşırdım."

Yavaşça oturdum, dudaklarım açıldı.

Kavisli masadaki diğer ikisi güldü. "Biz de," dedi üçüncü spiker. "Şaka yaptığını sandık."

Gruden ellerini kaldırdı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Zor bulunur Luke Pierson'ın bire bir görüşme istediği konusunda asla yalan söylemem." Kameraya doğrudan baktı. "İşte size sezonun en şaşırtıcı ve en açıklayıcı röportajı."

Kalbim boğazıma kadar çıktı, öne doğru eğildim, dizlerim yerinde zıplıyordu. Kamera karanlık bir odaya geçti, sadece iki sandalye birbirine bakıyordu ve her birinin arkasında ışıklar vardı.

Gruden birinde oturuyordu. Luke diğerinde.

Ne kadar yakışıklı olduğuna bakınca titrek ellerimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Saçları kısa süre önce kafa derisine yakın kesilmişti. Elime yumuşak gelirdi. Cildini altın rengi ve sağlıklı gösteren açık mavi ekose desenli sade beyaz bir gömlek giyiyordu. Koltuğunda hareket ettiğinde omuzları dikişleri gerdi.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler," dedi Jon'a.

"Biraz şaşırdım dostum. Genelde beni sohbet etmek için aramazsın."

Luke yarı gülümseme yarı somurtkan bir ifadeyle baktı. "Evet, özür dilerim. Medya ile pek şansım yaver gitmedi."

"Nasıl yani?"

Derin bir nefes aldı, konuşmadan önce kendini hazırladığını belli ediyordu. Çenesinin gerginliğinden ne kadar rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Ellerim, ona ulaşmak için camı kırmak istiyordu, oysa ben sadece onun görüntüsünü, muhtemelen önceki gün çekilmiş bir tekrarını izliyordum. Belki de daha da öncesini.

"Medya ile konuştuğumda kendimi savunuyormuşum gibi hissetmekten hep rahatsızlık duydum. Nasıl oynadığımızı, nasıl oynamadığımızı, saha dışında olup da oyunumuzu etkileyebilecek olayları savunuyordum." Yutkundu ve başını eğdi. "Kızımın annesi öldüğünde, bu his daha da büyüdü çünkü hiçbirini açıklamak istemiyordum. Bu benim için özel bir konuydu ve sessizliğimin, onunla olan hayatım hakkında uydurulmuş bir hikayeye zımni onay olarak algılanması zordu."

"Yani, ilişkinizin gerçekte olduğundan daha ciddi olduğunu mu demek istiyorsun?"

"Evet." Luke bir dakika boyunca Gruden'in omzunun üzerinden bakakaldı. "Cassandra, Faith'in annesi, benim çok iyi tanıdığım biri değildi. Aslında değil. Ve bunu özellikle kızım için çok pişmanlık duyuyorum. Ona annesinin nasıl biri olduğu hakkında daha fazla şey anlatabilmeyi isterdim, ama yapamıyorum. Ve birdenbire tek başına babalık yapmanın zorluklarıyla boğuşmaya başladığımda, bu konuyu konuşmaya hazır değildim ve bu durum medyayla ilişkilerimi gerçekten etkiledi."

Gruden geriye yaslandı, kollarını kavuşturdu ve başını salladı. Gördüklerime inanamıyordum. "Dostum, ben de pas hücumu ve blitz'i nasıl bu kadar iyi okuduğunu konuşacağımızı sanıyordum."

Luke güldü ve kalbim yavaşça ve aşk acısıyla takla attı. "Onu da yapabiliriz."

"Ama benimle oturmak istemenin sebebi bu değil, değil mi?"

Parmak uçlarımda hissettiğim bir başka derin nefes, sıcak bir beklentiyle kanın hızla akması. "Hayır. O yüzden değil."

"Alexandra Sutton hakkında konuşmak istiyorsun." Bu bir soru değildi. Gözlerinde şaşkınlık yoktu.

"Sanırım panik atak geçiriyorum," diye fısıldadım. Paige sırtımı ovuşturdu. Camın ötesinde, Gruden'in sözlerinin yankısını duyduğumu fark ettim. Gözlerim dışarıya kaydı ve dehşetle fark ettim ki, röportajı sahanın ana ekranlarına yansıtıyorlardı. Isınma sırasında. Herkesin görmesi için. "Hay sıçayım," diye fısıldadım. İki elimle ağzımı kapattım ve kendimi tuvalete kilitlemek için duyduğum dürtüyle mücadele ettim.

Luke'un gülümsemesi yumuşaktı. Yumuşak! Tatlıydı. Ve kusacak gibi görünüyordu.

Aman Tanrım, kulübe katıl.

"Evet," dedi Luke. Dudaklarını yaladı. "Pişmanlığın kaçınılması gereken büyük bir kötülük olduğuna inanan biri değilim. Pişmanlık, öğrenmemizi sağlayan şeydir. Her maçı kazansaydık, geriye yaslanıp stratejimizi yeniden düşünmek, seçimlerimizi tekrar gözden geçirmek, nerede daha iyi, daha hızlı olabileceğimizi görmek zorunda kalmazdık. Cassandra'yı tanıma fırsatını kaçırdığım için pişmanlık duyuyorum, bunu değiştiremem, ama birkaç hafta önce Allie'nin ve benim mahremiyetimizin açıkça ihlal edildiği halde medyaya konuşmadığım için duyduğum pişmanlığı değiştirebilirim. Özel bir animızda fotoğrafımızı çeken kişinin yasal olarak herhangi bir cezası olmaması önemli değil, çünkü çok saygı duyduğum ve değer verdiğim birini korumadığım için pişmanım."

"Bu yüzden mi buradayız? Ondan özür dilemek mi istiyorsun?"

"Evet ve hayır," diye cevapladı Luke. "Fotoğrafları çeken ya da medyaya satan ben olmasam da, Allie'den fotoğraflar için özür diledim. Ve bunun sonucunda takım arkadaşlarımdan dikkatinin dağılması nedeniyle onlardan da özür diledim."

"Marks ile kavga," dedi Gruden.

Luke başını salladı ve hafifçe gülümsedi. Dudaklarının yanında bir gamze belirdi ve ben bayılma isteğiyle mücadele ettim. Panik içinde bayılmak isteyebileceğimi bilmiyordum, ama işte oradaydım. Her yerde kalp gözleri vardı ve ben onlara karşı çaresizdim.

"Marks ile kavga etmek akıllıca değildi," dedi dikkatlice. "Ama pişman olduğum bir şey *değil*."

Gruden kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Sana verilen ceza oldukça ağırdı."

Luke öne eğildi. "Bir saniye bile olsa bunu geri almazdım. İki katını ödesem bile yine yapardım."

"Neden?"

"Çünkü kimse Marks'ın yaptığı gibi onun hakkında konuşup paçayı kurtaramaz. Benim önümde olmaz," dedi korkutucu, inanılmaz bir kesinlikle.

Kalbim. Puf. Pembe bir parıltı bulutunun içinde bir yerlere kaybolmuştu. Paige iç geçirdi ve dudaklarımdan çaresiz bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Camın dışından alkış sesleri geliyordu. Tezahüratlar.

Gruden sırtıttı. "Çünkü o senin patronun mu?"

Luke ensesini ovuşturdu, ağzının bir tarafı o kadar seksi, o kadar yürek parçalayıcı bir gülümsemeye büründü ki, o tek kelime bile etmeden nefesim kesildi. "Çünkü ona aşık oldum."

Nefesim kesildi. "Öyle mi? O az önce..."

Paige burnunu çekti. "Kesinlikle öyle. Aman Tanrım, Allie."

"Onu seviyorsun," diye açıkladı Gruden. "O bunu biliyor mu?"

Onun bok yiyen sırtışı, sezonun en önemli haberi yakaladığını bilen bir spor muhabirinin sırtışıydı. Milyonlarca kez tekrar edilecek bir haber. Ve bunu yapan sadece bendim. Yavaşça ayağa kalktım, kulaklarım çınlıyor, kalbim deli gibi atıyor, kanım onu bulmak için çılgık atıyordu.

Benim için. Bunu benim için yaptı.

Luke başını salladı. "O istemiyor."

Gruden başını eğdi. "Neden böyle yapıyorsun? Bana bunu sergileyen birine benzemiyorsun."

Luke güldü. "Değilim. Ama bunu onun için yapıyorum. Son birkaç haftadır tüm takımın kazanmaya odaklanabilmesi için bize alan tanıdı ve ben de, bunu izleyen kaç kişi olursa olsun, kazan ya da kaybet, benim istediğim kişinin o olduğunu bilmesini istedim. Tabii beni kabul ederse."

"Ama bu canlı yayın değil," dedi Gruden. "Cevabını nasıl alacaksın?"

Ellerini kaldırdı ve omuz silkti. "Yarın akşam ben hala sahada ısınırken sizler bunu gösterme nezaketini gösterirseniz, o da beni kolayca bulabilir."

Kalbim bir kez daha atmadan önce ayakta duruyordum ve kutunun kapısını açarken ellerimi hissedemiyordum. Tribünlere dağılmış taraftarlar ben ortaya çıktığımda coşkuyla bağırmaya başladılar. Gözlerim sahayı taradı ve sonunda onu gördüm, orta sahada durmuş, bir elinde parlak pembe lalelerden oluşan bir buket, diğer elinde bir forma tutuyor ve yüzünde umut dolu bir gülümseme vardı.

Beton merdivenlerden aşağı uçarak indim, insanlar tezahürat yapıp alkışlıyor, ben sahaya doğru ilerlerken yolumdan çekiliyorlardı. Bariyere ulaştığımda, iki gülümseyen güvenlik görevlisi beni karşıladı. Onların sahaya açılan kapıyı açmasını beklerken insanlar sırtımı okşadılar ve ben yüzümden mutlu gözyaşlarını sildim. Ayağım

sahaya değdiğinde, Luke bana doğru koşmaya başladı ve yaklaşırken çiçekleri ve formayı yere bıraktı.

Yeterince hızlı koşamıyordum.

Vücutum uçmak, aramızdaki mesafeyi silmek, parlak ışıkların altında tüm dünyanın önünde onun kollarına sarılmak istiyordu. Karşı takımın oyuncularını bile birbirimize doğru koşarken bağırıp çağırıyorlardı. Ama hiçbir şey, hiçbir şey, kendimi onun bekleyen kollarına attığımda arenada patlayan sesin şiddetine denk olamazdı.

Demir gibi etrafımı sardılar ve ben bacaklarımı beline, kollarımı boynuna dolarken o saçlarıma derin bir nefes verdi. Kendimi çok güvende, çok korunaklı hissediyordum. Seviliyordum. Bu his, göğüs kafesime sığmayacak kadar büyüktü, gerçek olamayacak kadar saftı.

Ama gerçektir.

"Ben de seni seviyorum," diye kulağına fısıldadım.

Yüzümü görmek için geriye eğildi ve bir an için birbirimize gülümsedik. Ağzını benimkini arayan, tatlı bir öpücükle kapladı ve bizden başka her şey kayboldu. Görebildiğim, hissedebildiğim, koklayabildiğim ve tadabildiğim tek şey Luke'du.

Bütün dünya izliyor olabilirdi, ama bunun bir önemi yoktu.

EPILOG

LUKE

On beş ay sonra

"Gerçekten, gerçekten gitmek zorunda kalmasaydım keşke," dedim Allie'nin gülümseyen dudaklarına.

Kahkahası boğuk ve sessizdi, bu yüzden ağzımı boynunun yan tarafına değdirdim ve derisinin altındaki sesin titreşimlerini hissettim.

"Seçeneğin yok," diye cevapladı.

Yatak odamızın kapısının dışında, Faith'in mutfakta bir şeyler hazırladığını duyabiliyordum. Bana, büyük bir maçtan önce hala o tür şekerli şeyleri yiyebilen genç oyunculara dağıtabileceğim bir tür şans kurabiyesi yapıyordu.

Tabii ki bu, en büyük maçı.

Seattle'ın birkaç yıl önce bu yılki Super Bowl'un ev sahibi olarak seçilmesi ne kadar da şanslıydı. Bu, bizim ulaşımımızı çok kolaylaştırdı.

Ama her ne kadar bizim geleneklerimiz böyle olsa da otele gitmek istemiyordum. Evimde, nişanım ve kızım kalmak istiyordum. Her zamanki gibi Allie yanımda yatarken uyanmak istiyordum. Kalkıp Faith'e krep yapmasına yardım etmek istiyordum, çünkü bu günlerde Allie'nin hemen kusmadığı tek şey buydu.

Ve yedi haftalık hamileyken çok kusuyordu. Ona göre, Rico artık maç öncesi sahada yürüyüş yaparken cebinde kusmuk torbası taşıyordu. Neyse ki henüz kullanmak zorunda kalmamıştı, çünkü o zaman medya, biz hazır olmadan önce bu iyi haberi kesinlikle duyacaktı.

Allie'ye sarıldım ve mutsuz bir şekilde homurdandım, bu da onu tekrar güldürdü.

"Biliyorsun, Super Bowl'da oynayacak bir adam olarak, şu anda olduğundan çok daha fazla maça odaklanmalısın." Sözleri hafif ve alaycıydı ve bunları söylerken burnunu benimkine sürttü.

Elimi sırtında gezdirdim ve onu tekrar öptüm. "Yarın odaklanacağım. Aslında, kapıdan çıkar çıkmaz senin varlığını unutacağım."

O benim yanıma çimdikledi, ben de gülerek kaçtım.

"Yalancı."

Mırıldanarak eğildim ve alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Allie memnuniyetle iç geçirdi ve öpücüğüme karşılık verdi, dilini ağzıma soktu ve saçlarımı sıkıca kavradı.

Kapının dışında bir şey kırıldı ve o gülerek benden ayrıldı. "Gidip ne yaptığını bir bakmalıyım."

"Ona pasta yapmasında yardım mı edeceksin?" Kaşlarımı şüpheyle kaldırdım. "Ortalık çok karışmadan ben gitsem iyi olacak."

Allie daha da yakınlaştı ve alnını boğazımın yanına dayadı. "Muhtemelen en iyisi bu. Onun küçük deneylerine karıştıgımda ne olacağını biliyorsun."

Gülümsedim, ama dağınık olsun ya da olmasın, Faith'in pişirdiği şeyi yemeseydim bile, en sevdiğim iki kızımın mutfakta durup un, şeker, tarçın ve paylaşmayı sevdikleri diğer sağlıklı malzemeleri döküp saçtıkları anlar, dünyadaki en sevdiğim anlardı.

Allie ve ben henüz evlenmemiş olabiliriz - Super Bowl'dan iki hafta sonra evlenmeyi planlamıştık, tabii o zamana kadar hayatta kalırsak —ama ilişkimizi herkesin gözü önünde ilan ettiğimiz anda, Faith'in hayatına sanki onun annesi olmak için doğmuş gibi girdi.

Aslında, o sahadaki görüntü, bizi o sezon ikinci kez *Sports Illustrated* dergisine çıkardı. Oradaki tüm fotoğrafçılar farklı açılardan çekti, ama en iyisi kapak oldu ve şu anda aşağıdaki ofisimde çerçeveli olarak asılı.

Allie kollarımda, birbirimize gülümsüyorduk, tam da beni öpmeden önce. Hikayemiz ve benim kamuoyuna yaptığım açıklama birkaç günlüğüne interneti çökertmiş olabilir, ama çok geçmeden sönümlenip gitti.

Altı ay sonra, o taşındığında sessizce nişanlandık ve sonraki sezonun başında düğün tarihimizi belirledik. Sessiz bir tören olacaktı, yakın arkadaşlar ve aile, birkaç takım arkadaşı ve yönetim kadrosu, Orcas Adası'nda, denize bakan bir yerde.

"Bunu söylemek bir ev sahibi olarak yanlış olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Allie, "ama birkaç ay boyunca seni paylaşmak zorunda kalmayacağım için gerçekten mutlu olacağım. Şu anda sadece üçümüzün birlikte yaşaması kulağa oldukça mükemmel geliyor."

İşte bu. Bu yüzden ayrılmak istemiyordum.

Kazanmak istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki, vücudum titriyordu. Bir önceki yıl, AFC Şampiyonası'nda son dakikada acı bir mağlubiyet yaşayarak Super Bowl'u kaçırmıştık ve geçen sezonun her şeyi bir intikam gibi geliyordu.

Benim için kesinlikle. Ama Allie için de. O da tüm zorluklara göğüs germiştii ve 24 saat sonra kendim ve takım arkadaşlarım için kırmızı ve siyah konfeti yağmuru altında durmak istediğim kadar, onun için de bunu istiyordum.

O, benim yüzüğümü parmağında takarak, karnında çocuğumuzla birlikte kupayı kaldırabilecek.

Bu düşünce içimdeki ilkel adamı tekrar kükretmeye başladı ve kollarımı onun ince bedenine daha da sıkı sardım.

"Sence kazanacak mıyız?" diye sordu, sanki düşüncelerimi okumuş gibi.

Yavaşça nefes aldım. Böyle bir maçtan önce, tüm yorumcuları sıkı bir şekilde kaçınıyordum. *SportsCenter* yok. *Pardon the Interruption* yok. *Mike and Mike in the Morning* yok. Ne söyleyeceklerini bilmek istemiyordum.

Kazanırsak, bunun nedeni daha hazırlıklı olmamız olurdu. Çünkü daha iyi oynardık. Hazırlık konusunda kendime güveniyordum

kendime güveniyordum.

Ve oyunumuz yarın akşam belli olacaktı. Top havaya atılana kadar bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama içgüdülerimin ne dediğini biliyordum. Bütün hafta boyunca hissetmişim. Büyük bir galibiyetten önce gelen o heyecan verici, coşkulu beklenti duygusu. Her şeyin kusursuz bir şekilde yerine oturduğu an.

"Evet, kazanacağımızı düşünüyorum," dedim ona. Başka biri sorsaydı, bunu asla yüksek sesle söylemezdim. "Hissedebiliyorum, Allie. Sıra bizde gibi hissediyorum."

Gülümsedi. Elini kaldırıp yüzümü okşadı, ben de dönüp avucunu öptüm. "Seninle gurur duyuyorum. Bugün sana bunu söyledim mi?"

"Henüz söylemedin." Onu öptüm. "Tembellik ediyorsun, Sutton."

Ben geri çekildiğimde mavi-yeşil gözleri ciddileşti. Yüzümü dikkatle inceledi, sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi. Bunu yapabilen tek kişi oydu.

"Bir daha hiç maç oynamasan ya da bir daha hiç galip gelmesen de umurumda değil, bu dünyada senden daha fazla gurur duyduğum kimse yok. Sahada ne kadar iyi olursan ol, buradaki adamlarla kıyaslanamaz."

Allie bana doğru yaklaştı, kıışkırtmak ya da baştan çıkarmak için değil, kendini bana o kadar tamamen, o kadar tamamen sararak, her yerinde hissedebilmem için. Onun sevgisinden önce ben ne yapmışım ki?

Onu hayatıma almadan önce her günün nasıl geçtiğini hatırlamaya çalışmak imkansızdı. Tanrıya şükür ki buna gerek kalmadı.

"Seni seviyorum," dedim, ipeksi pürüzsüz alnına dokunarak, sonra onu oradan öptüm.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. Mutfaktan gelen bir başka gürültü Allie'yi güldürdü ve dikkatlice kollarımdan kurtuldu. "Gidip ona yardım etsem iyi olacak."

"Ben de gitsem iyi olur." Elimle onu geri çekip, bir kez daha derin ve tutkulu bir öpücük verdim.

Allie yataktan kalkarken sırtıttı ve ben de hala düz olan karnını hızlıca okşadım. "O kurabiyeleri yiyecekmiş gibi yapmalısın, Pierson." Bana uyarıcı bir bakış attı ve odadan çıktı.

Allie ona katılır katılmaz Faith'in kahkahasını duydum ve bu sese anında gülümsedim.

Belki belki tutmak kupa kupa bir daha bir
ve belki yapmazdım.

Ama hayatımın geri kalanında, ben zaten kazanmıştım.

AVABAKER

HER KADININ gardırobunda belirli sayıda vazgeçilmez kıyafet vardır. Kokteyl partisi veya cenaze töreninde giyilebilecek küçük siyah bir elbise. Mülakat kıyafeti. Randevunuzda erkeğinizi büyülemek için giyebileceğiniz seksi bir elbise.

Ama o sabah öğrendiğim gibi, gardırobumda "kız kardeşinin terk edilmiş eski nişanlısı, bir zamanlar deli gibi aşık olduğun adam, şimdi iş arkadaşın ve seni ilk kez yetişkin bir kadın olarak görecektir" durumunda hızlıca giyebileceğim bir kıyafet yoktu.

Evet. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Uzun uzun düşündükten, aynadaki sinirli yansıma mırıldandıktan, birbiri ardına kıyafetleri çıkarıp dolabımın dışındaki yere hiç nazik davranmadan attıktan sonra, kazanan kıyafeti seçtim.

Belime bağladığım şampanya rengi bol elbise ve mandalina rengi ceketimle kendimi parlak ve yazlık hissettim, gözlerim mücevherler gibi parladı. Çok *yetişkin, profesyonel ve havalı* bir Ava'ydı. Ortalama uzunluktaki bacaklarımı daha uzun gösteren süet, açık burunlu topuklu botlarımla kombinledikten sonra, on yıl sonra ilk kez Matthew Hawkins'i göreceğim düşüncesiyle kusacakmışım gibi hissetmeden ofisin koridorlarında yürüyebildim.

Ve şunu açıklığa kavuşturalım. İş yerinde beni kusmaya yakın hissettiren durumlarla hiç karşılaşmadım. Soğukkanlılığımınla tanınan kişi bendim. Her türlü olasılığa hazırlıklı olan kişi bendim.

Pittsburgh Steeler savunması benimle baş edemezdi. Ava Baker gerçek çelik perdeydi. Her şeyi sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyordum.

Bugüne kadar.

Ava'nın Matthew'u tekrar gördüğünde nasıl tepki vereceğini merak mı ediyorsunuz? Washington Wolves serisinin bir sonraki kitabı The Ex Effect'te öğrenin. Kitabı [BURADAN](#) satın alabilirsiniz.

Washington Wolves serisinde Paige ve Logan'ın hikayesi The Marriage Effect de yayınlandı. [Buradan](#) inceleyin.

TEŞEKKÜRLER

Dürüst olmak gerekirse, bu kitabı yazmak başlangıçta benim için çok ZORDU. Ve yazma sürecinin ortasında da. Sonlara doğru yazmak kolaylaşmaya başladı ve bu tamamen, yazar olmanın aptalca olduğunu, kitap yazmanın salakça olduğunu ve bir daha kendime bunu yapmayacağımı konuşmama (yani "takıntılı bir şekilde öfkelenmeme") izin veren insanlara borçluyum.

Kocam (berbat başlık önerileri bir yana) kesinlikle bu insanlardan biriydi. Bu iki kurgusal karakter ve benim girdiğim yeni kurgusal dünya neredeyse beni ruhsal çöküntüye sürükleyecekti, bu yüzden kocaman bir çaba göstererek çocukları evden defalarca dışarı çıkardı. Eğer bu aşk değilse, aşkın ne olduğunu bilmiyorum.

Fiona Cole, başından beri Luke ve Allie'yi destekledi ve kendimden ve hikayeden ne kadar şüphe duyduğum için beni asla deli gibi hissettirmede. Sen bir azizin sabrına sahipsin dostum ve hikayemde eksik olanları, karakterlerimin ihtiyaçlarını ve benim anlayamadığım şeyleri görebilme yeteneğin sayesinde daha iyi bir yazar oldum. #dreamteam.

Futbolu seven kızlarım Kandi Steiner ve Kathryn Andrews, yoğun programlarına rağmen benim için zaman ayırıp kitaplarımı okuyan, ihtiyacım olduğunda saçımı okşayan, ihtiyacım olduğunda da beni azarlayan Amy Daws. Geri bildirimleriniz ve dostluğunuz benim için paha biçilemez!

Amy'nin kitabın başlığını bulan kişi olduğunu da belirtmek gerekir, bu yüzden ona da ekstra bir altın yıldız veriyorum.

"Karla bu süreçte kaç kez kendinden şüphe duyabilir?" temasına uygun olarak, Brittainy Cherry'ye de özellikle zamanında yaptığı moral konuşması ve Luke'u neden anlayamadığımı anlamam için tam da ihtiyacım olan soruları sorduğu için teşekkür etmeliyim. BCherry, sen bu toplulukta gerçek bir mücevhersin.

Caitlin Terpstra, beta okuyucu olarak her zaman çok hızlı olduğu için teşekkürler!

Najla Qamber, Bombshell'in kapağında binlerce değışiklik yapmama rağmen bana karşı inanılmaz sabırlı davrandığı ve inanılmaz yetenekli olduğu için. Sen en iyisisin.

Editing4Indies'den Jenny Sims'e düzeltme okumaları için, Enticing Journey'e tanıtımım için yardımları için ve Book Ends Tours'a teşekkür ederim.

Son 3 yılı aşkın süredir bu çılgın yolculukta bana eşlik eden tüm blog yazarları ve okuyucular, sizler, kelimenin tam anlamıyla, bunu yapmaya devam edebilmemin sebebisiniz. TEŞEKKÜR EDERİM.

Ayrıca, ben AVID futbol izleyicisiyim ve Allie'nin yeni sahibi olarak neler yaşayabileceğini araştırdım, ancak Washington Wolves'un dünyasını yaratmak için biraz yaratıcı özgürlük kullandım, bu yüzden herhangi bir hata varsa, bu tamamen benim hatamdır.

Son olarak, ama asla en az değil, Rabbim ve Kurtarıcım İsa Mesih.

KARLA SORENSEN'İN DİĞER KİTAPLARI

Washington Kurtları

[Bomba Etkisi \(Luke ve Allie'nin hikayesi\)](#) Eski

[Sevgili Etkisi \(Matthew ve Ava'nın hikayesi\)](#)

[Evlilik Etkisi \(Logan ve Paige'in hikayesi\)](#)

Ward Ailesi Serisi [Odaklanmış](#)

[Sahte](#)

[Yere](#)

[Düşüröl](#)

[mek](#)

[Forbidden](#) (10 Haziran 2020'de satışa sunulacak)

Smartypants Romance tarafından yayınlandı [Beni](#)

[Çıldırta](#)

[Zeka Savaşı](#)

[Magnolia'mı Çal](#) (9 Şubat 2021'de satışa sunulacak)

Üç Küçük Kelime Serisi [Yanında](#)

[Beni Aydınlat](#)

[Onlara Yalan Söyle](#)

Ridge Serisi Bekarları [Dylan](#)

[Garrett](#)

[Cole](#)

[Michael](#)

[Tristan](#)

Karla'nın yeni yayınlarını takip edin!

[Haber bültenine abone olun](#)

YAZAR HAKKINDA

Karla Sorensen hayatı boyunca hevesli bir okuyucu olmuş ve diğer türlerden çok mutlu sonla biten hikayeleri tercih etmiştir. Bütçesinde kitaplar için ayrı bir kalem ayırdığını düşünürsek, kendi hikayelerini yazmanın daha ucuz olabileceğini fark etmiştir. Hala, çocuk sahibi olmadan önce geçimini sağladığı sağlık hizmetleri pazarlama dünyasında da aktif olmaya devam etmektedir. Şu anda evde kalıyor, yazıyor ve tam zamanlı annelik yapıyor (bu, Sorensen ailesinde neredeyse her günün "pijama günü" olduğu anlamına geliyor... yargılamayın). Kocas, iki sevimli oğlu ve büyük, tüylü kurtarılmış köpeği ile Batı Michigan'da yaşıyor.

Fotoğraf: Perrywinkle Photography

Karla'yı çevrimiçi olarak
bulun: karlasorensen.com
karla@karlasorensen.com
[Facebook](#)
[Facebook Okuyucu Grubu](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM